

= 1. =

Dějiny

obce Čečovice
v okrese a kraji
plzeňském.

V Čečovicích, 1. ledna 1958.

druhoravec
KRONIKÁŘ

Josef Nový
předseda M.N.V.

= 2. =

= 3. =

Moto:

Vlčinalem řidolicu,
Reži vesnička,
zrodil se v ní otec můj,
i moje matička....

Čečovice jsou výslavnou a uhlédnou obcí v románském a lučinalem řidoli čečovickeho podlučku pramenicího ve výši 517 m n.m. na lukách Vesnických, obléká vrch Svinákovec, proléká obcí a ve Vrcení u mlýna vlévá se do Úslavy. Její 500 m. n. m. 47 km severovýchodně od nádraží nepomuckého. - Až do roku 1876 chodili čečovici do školy do Vrceně, - od toho času mají svoji školu. - Farou i poštom pabří do Vrceně, soudem/prokuratorem do Blavice, - až dříve pabřili do Nepomuka a faru bohy, před r. 1848 na Zelenou Horu.

Obřem pabřili nejdříve do Nepomuka, - pak do Přeslic a od roku 1950 pabří do Blavice a nyní do Přízne. - Krajem nejdříve patřili k "prácheňskému", pak k Klatovskému a v posledním čase k Kraji píseňskému. - Třebaže obec ješt prastarého původu, nedochovalo se nám žádných bližších a bezpečných zpráv.

První zmínka o Čečovicích ješt z r. 1386 v níž se říká, že společně z Vrceně a jinými obcemi připadly hrděsternu Comickému. - Omlouvám Čečovice od prádívna půnaležely k vladyslavskému slatku panosů vrcenských a ješt ješt, že více jak 3 století s nimi sdíleli všechny osudy.

Založení obce Čečovice bylo bezpečně zřízeno mezi X. a XI. století, neboť vykopávky učiněné při stavbě silnice, regulačce potoka a při odvodňování polí a luk, tomu plně nasvědčují. - Nejvíce středověkých střepů, přejzových dasek,

starých abnormálně velikých cihel, kachli z hrubé a jiného materiálu nachází se v místech kol čísel popisných 10, 11. a 12. - Mezi čp. 31 a 25 nalezeny v roce 1931 při úpravě polovka staré černale dřevové brány zedavidel rybníka, který rozprostíral na půdorysech mynějších čp. 25, 26, 27, 28, 23, - 34 a 24. 36. - Přes polok byl kdysi postaven zděný most s jedním obloukem, který byl v roce 1931 zbourán a nahrazen mynějším železo-betonovým mostem vystavěným na dřevěných pilotech.

V lehké blízkosti čp. 54. na louce bojlécha vaníka čp. 48. nachází se místo, kde kdysi stával mlýn, na jehož kole hnána voda na hodonem z hořejšího rybníka. -

Obec Čečovice podle dohadu historika vystavěl rytíř Cicic z Rožemberka, který před panovnictvem z Vrémě v místě oboli vlastil. - A podivně li se ne dovedelesaný kamenn nacházející se na zahradě čp. 11. - Který oráculo ještě valně již seslymi románskými ornamenty z XI století, - dojdeme k užávavu, že kámen ještě z nejabilých vrchomlenských slaveb až doby osídlení.

Rovněž konšká čelist nalezena při vykopávce u čp. 56. ještě z doby diluvialem. - V místech kde stojí mynější čp. 25 býval dozajista spláv z výšenvedeného rybníku, neboť vykopané kusy černaleho brámovi dubového a rohle jistě od prorvaného rybníka při nejaké povodni jsou doho dokladem. V roce 1948 při dobívání dubu na zahradě čp. 11. v těsné blízkosti sláj čp. 12 nalezl žárový klob, který byl opravně vybrán uložen do dřevěné bedny a odeslan do Archeologickému ústavu v Praze. - Slo o praslatu nález. - Ovšechněch vykopávkách uvedoměno historické museum v Plzni a Šalamě archeologický ústav v Praze, který zložil údavy odkazovali sláři vykopaných předmětů. -

Na poli lesnice nalezena husitská sekera, které nachází se v Národopisném muzeu v Blatnách. - Rovněž celá řada konškých podkov nachází se velmi často na pozemcích, jde dozajista o podkovy, které zkrabili koně při válčeních

taženích zdejším krajem, kterým procházela stará silnice od Kláštera přes vrčenský mlýn k Ledliště a dále k Čečovicům, přes vesnice k lesu Hájku a Rokli k Měřínmu, - dnes dobré znatelná. - Těžko procházela jistě Klatov přes Rábram do Prahy. - Tudy procházela jistě židovským, když ubíral se z Nepomuku domů. - A právě v této pobělohorské době žil zde v Čečovicích 5 rodů a sice: rod Nicku, rod Frachti, - rod "Líkami - Nových", - rod Sládku a rod Moraveč, - ze 12 osedlých gruntů, ostatní grunty párne byly vyplňeny. -

Když ve válkách husitských vyplenil vojevůdce Jan Žižka z Trocnova cisterciácký klášter pomucký pod Zelenou Horou, přesel veškerý opatský majetek do správy panské vrchnosti zelenohorské, když i Čečovice kdež sebrali více jak 400 let, až do vyhlášení konstituce a rušení roboty v roce 1848.

O tom, že poblíž Čečovic býval kdysi zelenohorský dvůr, víme ze zapisu desk zemských. - Ladislav ze Šternberka přikoupil r. 1564 ku svému podílu od dílu bratra Viléma vesnice: Bezděkov, - Čmeliny, Mohelnici a Čečovice s pustým dvorem v Háji. - Tento Šternbergský dvorec

poplužní nacházel se mezi pokraji mynějšího statního lesa, "Háje" v katastru obce Měřín "U Buku", kde ještě dnes jsou malé rozvaliny, - neboť ji v první polovině 16. století psal se pustý. - K němu patřili všechny lasky pod Měřínem, - později majetek čečovických starousedlých. - Podle opisu dílců cedule zelenohorské z roku 1560. 1564. jehož original byl v Černinském archivu v Jinonicích a když majitel panský J.E. hrabě Eugen Černin daroval arcibiskupovi Františku Ferdinandovi z Esse roku 1914. jakožto majiteli panské Konopišťského

a která uložena jest ve Dvorním archivu ve dnešní parťku a k I dílu panského Želenohorského pokládána Vilémovi ze Sternberka a na Zelené Hoře.

Ves Čecovice: "lidi osedlych dvacácti, suma platů ročního osm a půl kopý, - osva deset kbelců, maku 10. mirek, - slépice dvacet, - vajec osm kop dvacet kusů, - jemene deset kbelců, - říla deset kbelců."

Tyto lesy zejména k tomu dílu kladu i s mejsmi, kde růžoh bravani ujívají a z nich platí jednou rok, platí. Les Klany: ten leží nad Sedliskem, - až po silnici nad Lužovem.

Les Šleďrý: ten leží za Brčenou až k Bezdečkovu, jest k slavení i na šindel dobrý, mejsin v něm není.

Les Háj za Bezdečkovem od Dojic leží.

Les Fárovícka (čecovický hájek) leží až do rybníčku Dojických. Les Hájek nad Mohelnici.

Les Černý háj, ten leží v Želvice. - Ty všecky lesy a háje i s týmž mejsinami a lukami, co se z nich za brávy sbíhají, všecky ale, jakž k té straně a k tomu dílu druhému náležejí, v týchž meřich a hranicích, kdež dobihají a sami v sobě jsou i také tak, jakž jeme jich před rozdíly i také za nebožtíka osce našeho milého ujívali. - Také tak je k tomuto druhému dílu pokládán.

Pepř plati: pastuchové při časné sv. Martina a do dvou vesnic, & Čecovic a Mohelnice po jedné libře, hájky pastýře mají, - sedy dvě libře.

Toto polokové také k tomuto dílu druhému:

Polok nad Zahrádkou Běhanický (Běhanický).

Polok, & Bezdečkova Líškova Bíly, - Brudecký.

Toto nad Čecovicemi od Fárovíčky, jde až do rybníku čecovského Louček, a odsud až do Brčené do rybníku opatského."

K tomuto 2 dílu přináleželi: městečko Blatnice, - ves Klášter, ves Šrbi, - ves Brčená, - ves Sedlisko, - ves

Zahrádka, - ves Čecovice, ves Měříno, - ves Bezdečkov, - ves Šmeliny, - ves Mohelnice, - ves Pojice, - ves Dvorce, - ves Žebčice, - ves Želvice, ves Bezdečkov, ves Záhoří, - ves Kozlovice, - ves Kramolino, ves Maňovický, - a ves Chlumy.

Mlejny: Kohut v Čecovicích, - mléjn Suchomelov pod Bezdečkou, - mléjn pod Mohelnici, - mléjn u Pojický Hyndrákův, - mléjn Želvický Jungrub, - mléjn pod Kramolinem, novodvorský.

Ves puslá, kerčino s puslym dvorem v Háji, - dvůr pusly Želvický, - dvůr pusly Brčenský.

Rybničky: Myslivský, násada kapru 30 kop.

Klášterský, násada kapru 40 kop.

Čecovský, násada kapru 40 kop. - 2400ks. - Želvický, mlýnský, násada kapru 40 kop.

Maňovský, násada kapru 23 kop.

Frýnský v Zahrádce, násada kapru 15 kop.

Toto rybníci k tomu plodoví a pusly:

Toto nad Pojici pod Šleďrým plodový rybníček.

Toto pod Velkým rybníkem myslivským jeden.

Toto pod Pojici pusly rybníček jeden. (Hyndrákův.)

Toto nad Mohelnici pusly jeden.

Toto pod Šleďrým pusly jeden. (u sv. Vojtěcha pod mostem.)

Tyto vejminky se ke všem díluom meří námi brabůmi se Šternberka pokládají: Toto napřed lidu:

Tak budou kde zatížení, na kterých gruntsích, ti aby byly pustali a byli-li by klení kam jinam z týchto gruntuov pbehli - což klenámu dílu náleželi, kde jsou prozeni, - však, osadili-li by se kdo na téměř panské Želenohorském nebo Konopištěském, který a na jiný díl se dostal než-li tu, kde jest prozen, ten aby tu přece pustil a spravedlnost jich, aby se jim pouštěli gruntovi aneb pukrechtni i také

sirotčí, byli-li by jaké, aby vydávány a propouštěny byly. - Pro polovzenu pak a upevnění sčítka díluov našich podle sčítka cedulí dílčích slatkouov a díluov po nebožtíkovi dobré paměti panu Adamovi ze Sternberka, pánu a otcu násem milém na nás připadlo.

Ta z počátku psaný Vilím ze Sternberka, jakožto nejstarší bratr pečeť svou vlastní k sčítku cedulím dílčím a našim díluom olovským a brabuským dal sem přiškroubel dobrovolně a pro širší doho jistotu, pevnost a budoucí pamět pípilosil jsem urozeného a statečného rybíře pana Jana Jeniška z Lípy a na Svrčovci a urozeného pana Tribrama Předenici z Předenic a na Dešenických a pana Jana Hlasy z Kamenice, že sou také pečeť své k pečeti mé k, sčítku cedulím dílčím a našim brabuským díluom přiškroubali sobě bez skody, jež jsou psány a dámy léta a dne napředpsaného.

Místopisné pojmenování

Fednatlivé názvy míst, pozemků, cest, atd. přivádí nás na slopu co kde se pěstovalo, co kde bylo, - aneb dosud jest. - Tak podle jam a kopci (sejpí) v obecném lese "Hájku" bývale Fávorulky a na lukách Fibech a Kopcovských soudíme, že se tam rýžovalo zlatko. - V pozemkové vrati "Chmelnice" se dozajista pěstoval chmel. - Na lukách "Mlynecích" stával prokazatelně mlýn. - Název "Pruhon" jest jistě od dob, kdy ludy pastýři prochánceli dobytek na pastvu. - Role "Vlčkovny", - Mezi vraby, - jsou jisté místa, kde byly vlčí jámy a ohrahy na chytání vlků. -

Obecni dráhy v Lipi a role "za Lipím" nesou název od lipového sbromorádu. - V dolinách, Hluboké cestě, - Za třísnidlem, - v Rokli jsou souběžné názvy staré cesty, která vedla z Sedliska, přes Čecovice k lesu Hájku a do

Lemská
sítka
z Bavor do
Prahy!

Měrcina! - Kopaniny les i role jsou nazývány od doby kdy les překopáván byl na pole. - Role na "Mešnicích" měla v užívání fara Českovská, jako pole řádušní. Záhumenice jsou pole za humny, za obydlím. - Vé chvoji a u Stromady jsou mísia kde bývali veliké borovice na nichž hrázdili vrány. -

"Kavkovna" louka u obecního lesa "Palachu", byla majetkem čp. 10. klerců ji v minulu věnovali k řádušní vrčenského kostela. - Jméno jest dozajista od psáků kavků, kterých tam hojně knýzdilo. - Název "Vloužku" dostal jméno od opuštěného a probrjeného rybníku, který tu v XVI. století býval a na jeho míslech ulvořili se louže. - (Loužek)

Ka "Rayčulu" jest bus upraveného místa na obecních žrahách, kde v roce 1849 Kyrysnici dočasně v Čecovicích usídleni, rajovali svoje koně. -

Louky "Ohrázené" nesou název od doby kdy byly všeobecně dobytky, a poněvadž zde byly veliké mokřiny, byly louky "ohrázeny", aby se v nich skot nepropadával. - Role na "Panských" jsou pozemky, které v druhé polovici XVII. století obhospodařovala vrchnost zelenohorská, - když je slatkou Pěškovského sklého hospodář, chvali v něm ovce a sklizeli zo něho louky čecovské, od smelalského brodiště, až k samé obci Sedlisku, pak louky pod Kercinem (rovněž čecovické) a pole na Panských nazývané "Na šlepech". - Při spracování Těresianokého kalastru byl statek, obsazen hospodárem a role znova rozděleny mezi 10 vozedlých! - Spičku u Křízovasky, kterou nikdo necházel dostal kovář František Černej. -

Role "Průhlavnice" nesou jisté název od doby, kdy leží proti hlavám roli u "Křížku", nebo-li přes hlavy. - Louky, Vesnice ležící v lesné blízkosti lesa "Hájku", nesou

název od slova ves. - V dávných dobách
nacházeli se na těchto lukách rýžovnické
boudy a boudy uhlířů, kteří v blízkém lese
pálili uhlí. - Sem vyvedeny byly "štoly" od-
padové, hlinou proklučené z rýžovnických
žam v lese "Hájku", odvádějící samocině
vodu. A zde dozajista musela být malá
žádina Fávorůvka, která zanikla ve vše-
mých nepokojích v některém z minulých
stoletích, - z čehož zbylo jen pojmenování. -
Kynejsí les Hájek, který se v XVI století jme-
noval Fávorůvka a rozprostíral se od
Čecovic až ku rybníkům Božickým, se postup-
nem času přejmenoval na nynější pojmeno-
vání a jméno Fáborovka zbylo lesíkem a
polím na jižní straně lesa Hájku. - Naad
původní pojmenování bylo odstromu javo-
rových. - Pole a louky na Bábě byly párně
pozemky výměnkařské. - Ouvaru a Ouhelice
jsou staré názvy luk na kterých rostlo
výborné seno pro selasa! -

Louky Běhanice leží pod osadou Smetalky
byly z větší části majetkem čecovických staro-
usedliců v katastru Zahrádeckém, a nebo
sedlišťském. - Podle starých gruntovních archívů
byly všechny louky od starého mostu u statku "Bildorovic" v sedlišti láhnuoci se přes
brodiště (nyní nový most) k Čecovicím a dále
až ku brodišti pod Smetalky majetkem Če-
covických gruntovníků. - Název Běhanice jest
přímo od toho, že leží v povodí Běhanického

poloku, který ludy protéká a vlévá se u Labe
do Úslavy. - Rovněž v povodí "Bílého potoka",
"Brudka" pod obcí Hřečínem, měli čecovici
gruntovníci svoje louky, které postupem doby
prodány byli hospodářům do Hřečína. - Poslední
nimi drželi luk byli Mičková čp. 13. a Klusová
čp. 40. pokud se tyče luk pod Hřečínem a Frant.
Jedl čp. 41 louky Běhanice. -

Les "Palach" má název od toho, že v těchto místech
palasena byla žvěr chodící sem pit. Podle za-
pisu ve farní kronice vrčenské byl les Palach
i s přilehlou částí lesa Kopauin ve výměře asi
30 sbrýchů majetkem faru vrčenské. - Za faráře
Martina Vlasáka působícího na vrčenské
náboženské osadě r. 1773 - 1804. v době, kdy spra-
cován byl Josefinský katastr zapisen tento
farmi les Tomlowou, a nebo neuvedeností čecov-
ickým rustikalistům, až k louce Kavkone. -
Čecovci rustikaliště ob hospodařovali pak v
Kopauinách $28\frac{1}{2}$ sbrýchů a v Hájku 54 sbry-
chů, který hospodařsky a dle lesního plánu
každoročně vykazovali. - Lesní hospodaři, Čeněk
polemý z Čížkova, Jiřka ze Zahrádky a naposled
okresní lesní technik, lesnímistr Masák, z Nepomu-
ku vykazovali každoročně t. řečený "vejkar" o kte-
rém se pak rozdělili pololaníci, případně čtvrt-
laníci a slále "pětku" 10 korun. - Hájný doslal
1 dřevo a část vejkaru ponechána na dražbu,
aby i si kdož rustikalisty nejsou, mohli si dřeva
nakoupiti. - Vydražení obnos sloužil na opravu
cest, vysazování lesa, vydřování chudých v

v obci. - Po každé dražbě lesní, byl pořádán večírek za účasti všech mužů v obci. - Takto od nezaněti obhospodařování byl rustikální les v Čečovicích. - Zákon ze dne 17. července 1919 zrušil rustikální majetky ve prospěch kmenového jméni obce a přiznal právo starosty uvedeným na 5 roků po sobě jdoucích. - Role na Nivě, - Studené, - Šádkách, Kamenice a Obrikách mají jistě původně pojmenování. Obecní pastvina a role na Lhotce, dosala název od slova lhoty. - Podle ústního podání starých pamětníků, dostal jakýsi Jakub Zahradník, svolení k postavení obydlí na nynější Lhotce v místě kde pravdělně ještě po sklepě, za což musel do jisté lhoty čásl pozemku rozkopat na pole, - toto příše stalo na sklonku XVIII. století. - Les Vúsenice a role za Vúsenicí nesou název od sochy, že v místech rostlo a dosud roste, hojně shromážděných. (osykových.) Louka Křevárovka má se správně jmenovat Křemenovka podle kamene křemene, kterého ještě tam v půdě hojně. Na straně říčkovské říkají na hukách na Křemínkách. - Role na Plyzry se mají správně jmenovat Brusila podle starého pojmenování v gruntsorvích kuháků. -

=Staré pojmenování pozemků=

Role: Malejš, Dolina, Welkej, - u Křížku,

Nad Mokrauhlicemi, - Přední Počesty, - Zační Počesty, - Nad Šíjkorovkama, - Přední Plán, Niva, Wrich, - Favorovka, Plánka Malá, - Szeroká Plán, - Za Szerejch, - Dlauhej, - Malejš, - Mesy Wraty, - Přední Kopaninka, - Zační Kopanina, - Křevárovka, - Brusila, - Rovina, - Klym, - Dolejší Hlínka, - Přední Hlínka, - Plamina, Nad Drahama, - Zační Chlomelz, - Přední Chlomelz, - u Růhona, - Záhumenice, - Messnice, - Horrejší Hlínka, - u kromady, - Pod Zahradeckým, - Bábá, - Nad Vesnicí, - Za Svojnakovcem, - Nad Zahradou, - Na Šádkách, Hlínka, - Louky, - u Sedliště, - Na Běhanicích, Na Prostřední, Na Kukly, - Na Šíjkorovce, - u Měřinu, Nová, - Vesnice, - Křevárovka, - Trávník, - Ouhlice, Na Hibus, Kopcová, Ohrazená, Okrouhlíče, V příkopěch, - Kavkovna, Na Líhu, - Vloučskách, Pod Hronou, V Ouvarích, - Na Mlynčích a v Žejdě.

Berní Rulla z r. 1654. č. 35.

"Ves Čečovice," Kroniku prohlídle:
Kraj plzeňský. - 28. 4. 1958. Tymo, o.s.

Opářem, které učiněno bylo lehdy se strany vrchnosti v držitelích jednotlivých gruntů, bylo podle dnešního odhadu, jistě dalekosáhle, neboť "Berní Rulla" nám osvětlila všechno

my záhadné a nejasné věci. - Podle toho víme, že v obci Čečových bylo 10 (pososerů) dříselů půdy (celoláníku.) 1 krčmář, 1 kovář, 1 mlynář, 1 pastýř, 1 řvec, 1 krejčí, 1 kadek, 1 kolomazník, 1 zahradník a 4 chalupy podružně.

Nynější čp. 14. vlastnil Bartoloměj Moravec jenou dánou do věčného užívání 54 jiser půdy, 4 klere na zimu osival 11 jiser, - 4 jara 10 jiser, - ohorem leží 10 jiser, - porostlých 12 jiser, - ladem leží 11 jiser. - Chová 2 koně, - 1 krávu vlastní, - 2 nájemné, - 2 jalovice vlastní, - 4 ovce nájemné, - 2 svine vlastní a sklízí 4 hory sena.

Tomas Trachta vlastnil 54 jsl. na zimu osivá 10 jsl., - 4 jara laské 10 jsl., - ohorem leží 12 jsl., - porostlých 7 jsl., - ladem leží 15 jsl. - Chová 3 koně, - 1 krávu vlastní, - 2 nájemné, - 1 jalovici vlastní, - 1 jalovici nájemnou - 3 ovce vlastní, - 2 ovce nájemné a sklízí 4 hory sena.

Alíma Bečvář vlastnil 54 jsl., - na zimu osivá 12 jsl. a 4 jara laské 12 jsl., - ohorem leží 13 jsl., - porostlých jest 8 jsl., - ladem leží 9 jsl., - koně chová 4, - vlastních krav 3., - nájemních 1., - a 4 jalovice vlastní, - 6 ovcí vlastních, - 1 svini vlastní a sklízí 5 vozů sena. -

Jiříka Cikána syn Jan Novej zvaný Cikán vlastní 54 jsl. roli, - na zimu osiva 12 jsl., - 4 jara

5 jsl., - ohorem leží 18 jsl., - porostlých 11 jsl., - a ladem 8 jsl. - vlastních krav nemá, - nájemních krav drží 5., - nájemních ovcí 7., - sena sklízí 5 vozů.

Jiřík Míčko vlastní 54 jsl. roli, - na zimu osiva 11 jsl., - 4 jara laské 11 jsl., - ohorem leží 11 jsl., - porostlých 12 jsl., - a ladem 9 jsl. - Koně vlastní 2, - nájemné voly drží 2., - vlastní 1 krávu, - 3 krávy nájemné, - 3 jalovice nájemné, 4 ovce nájemné, - 1 svini vlastní a sklízí 4 hory sena.

Jiřík Hládek vlastní 54 jsl. roli, - na zimu osiva 8 jsl., - 4 jara laské 8 jsl., - ohorem leží 10 jsl., - porostlých má 9 jsl., - ladem leží 19 jsl., - chová 4 koně, - vlastní 1 krávu, - 3 vlastní ovce, - 1 vlastní svini a sklízí 4 hory sena. - „Nově se osazuje.“

Rehoř Šerej vlastní 54 jsl. roli, - na zimu osiva 10 jsl., - 4 jara laské 10 jsl., - ohorem leží 12 jsl., - porostlých má 10 jsl., - ladem leží 12 jsl., - koně chová 4, - vlastní 2 krávy, - 1 krávu nájemnou, vlastní 2 jalovice, - 2 jalovice nájemné, - 6 ovcí nájemních, - 1 vlastní svini a sklízí 4 hory sena.

Vavřinec Koraivek vlastní 54 jsl. roli. - Na zimu osiva 9 jsl., - 4 jara 11 jsl., - ohorem leží 12 jsl., - porostlých 15 jsl., - ladem leží 7 jsl. - Vlastní 4 koně, - 1 krávu, - 2 krávy nájemné, - 2 jalovice vlastní, - 2 nájemné, - 6 ovcí nájemních,

= 16. =

1 vlastní svini a sklizi 4 vozy sena.

Tomas Hamza vlastní 54 hl. roli. - na zimní osivu
11 hl. - 3 jara 11 hl. - ouhorem leží 11 hl. porostlých
11 hl. a ladem leží 10 hl. - Chová 2 koně, - 1 kráva
vlastní a 2 nájemné, - 1 jalovici vlastní a 1
nájemnou, - 3 ovce vlastní, - 2 svine vlastní a
sklizi 4 vozy sena. -

Viktorin Pešek vlastní 54 hl. roli. - Porostlých
pozemků má 10 hl., - ladem leží 44 hl. - Sklizi sena činí 4. vozy. Roku 1674 hospodář svého
kterýžto volnosti ujiva. -

Friček Zahradník, - krémář ne l. zo. "Panské
krémé", t. Č. bez roli, bříci na zahradách před průčelím či i i i i 2.

Podle zápisu v archivu fary Čížkovské pla-
platili z Čěovic dilo sedláci peněžní splátky
na kostelní řelegně krávy. Ondřej Bečvar, -
Ondřej Frachta, - Jakub Sládek, - Jan Nový
zvaný Cikán, - Peter Míčko, - Rehoř Šerý, - Ma-
touš Hamza, - Vavřinec Morávek, - Bartolo-
měj Moravec, - a Friček Cikán. -

Celkově ujívali 18 nájemních krv, & jalovic,
26 ovci a 2 sažné voly. -

Z jedné krávy a nebo vola se platio nado-
smrti 14 krejcarů, - 4 jalovice 7 krejcarů a 4
ovce 3 1/2 krejcarů. - (Zápis z roku 1675). ročně.

Práhlický význam řelegních krv. =

Po skončení třicetileté války, - v kteréž době
kraj naš byl vypál, - nebyl u našich sedláků

= 17. =

Šádny dobytek. - Tén byl u vrchnosti na hradech
zámcích a panstvích. - Aby rozšířován byl chov
dobytek, dávala vrchnost sedlákům dobytek
do svaleho nájmu. - Naši čečovičtí sedláci
obdrželi dobytek od rokycanského panství ze
dvora v Čížkově, proto poplatky z nájemné-
ho dobytka, placeny prostřednicům fary
čížkovské svému patronásu. - Převé před
první světovou válkou as r. 1911-1912. Zapla-
cenou bylo 10 tři korunou za každého dědice
dlouho-svajícího nájmu, - aby učiněn byl
knihovní výmaz u okresního soudu dělo ře-
lezné krávy, = nadosmrťi. =

= Výpis z výsídlení - Tabele č. 9. 1717. =

Dorf Czezovitz - Hersart Grünberk.

No. 1. Wacław Novey - nyní čp. 7. -

No. 2. Wyl Morawetz - nyní čp. 14. -

No. 3. Paweł Schrachta nyní čp 12. -

No. 4. Jakub Bečvarz nyní čp 10. -

No. 5. Peter Míčko nyní čp 13. -

No. 6. Matieg Sládek nyní čp. 11. -

No. 7. Rzechovz Šerej nyní čp. 1. -

No. 8. Masausch Moráveck nyní čp. 21. -

No. 9. Schymon Hamza nyní čp. 9. -

No. 10. Peter Sládek, nyní čp. 19. krémář. -

No. 11. Peškovský dvore pustý nyní čp. 20. =

= 18 =

V tomto výpisu poprvé očíslovaný jsou jednotlivé femeňelské usedlosti, které provedeny byly za císaře Leopolda. - Opadesáles později provedeno nové číslování usedlostí, takže ve všech případech, mimo čp. 9 obdrželi usedlosti čp. jiná. - Současné v domlo výpisu neuvadí se ty obyvatele, kteří nevlastní půdu.

Výpis z Robotk Verzeichnis.

Pilsner Kreis.

Klattauer altheil. Herrschaft Grünberg.

= A. D. 1773 =

Dorf Creczovitz.

Bauern: Sedláci.

Martin Scherey čp. vlastní 26 jt. 50 sáhu.

Venzl Kovey čp. 7. vlastní 26 jt. 50 - " -

Matheus Noháč 9. vlastní 26 jt. 50 - " -

Adalbert Klaus čp. 10 vlastní 26 jt. 50 sáhu.

Simon Moravec čp. 11. vlastní 26 jt. 50 - " -

Jacob Schrachla čp. 12. vlastní 26 jt. 50 sáhu.

Josef Mieczko čp. 13. vlastní 26 jt. 50 sáhu.

Matheus Moravec čp. 14. vlastní 26 jt. 50 s. -

Johan Morávek čp. 21. vlastní 26 jt. 50 sáhu.

Andreas Pescheky čp. 20. vlastní 26 jt. 50 sáhu.

= 19 =

Chalupner - Chalupnici:

Josef Palacký čp. 19. vlastní 6 jt. 38 $\frac{3}{4}$ sáhu.

Lawrenc Černý čp. 2. vlastní 7 jt. 24 sáhu. -

Häusler ohne Grund slüken. =

Majisele domu bez pozemku. -

Jacob Sládek čp. 3. povinná robota 13 dní. -

Veish Mieczko čp. 4. povinná robota 13 dní. -

Martin Sládek čp. 5. povinná robota 13 dní. -

Veish Kovey čp. 6. povinná robota 13 dní. -

Matheus Moravec čp. 15. pov. robota 13 dní. -

Johan Bešlák čp. 16. povinná robota 13 dní. -

Anton Pihlik čp. 17. povinná robota 13 dní. -

Josef Palacký čp. 18. povinná robota 13 dní. -

Gemein hirsh čp. 8. povinná robota 13 dní. -

Od sv. Jana do sv. Václava.

Martin Šerý 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Venzl Nový 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Malej Noháč 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Adalb. Klaus 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Simon Moravec 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Jakob Frachla 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Josef Mieczko 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Malej Morávek 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Johan Morávek 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Ondřej Pešek 3 dny v týdnu koňmi 1 den ručně. -

Josef Palacký v každém sýamu uroce $2\frac{1}{2}$ dne ručně
forenc Černý v každém sýamu uroce $2\frac{1}{2}$ dne ručně
z nápisu dokola jess zjejmé, že v Čecovicích
bylo 21 čísel obydlených. - Nenechá se však
přesné sjistiti, které obydli mimo mlýna
že tamklo. - Uroku 1654 se mluví o 24 obydlí,
a v 1773 je očislováno jen 21 budov. - Jest prav-
děpodobné, že při nějaké přírodní katastrofě
začal mlýn a jedna chalupa.

Podle Verzeichnis Schülfähigen Kinder bei der
Urbachener Schule der Herrschaft Grünberg, 1. zo.

Školní fasse I. v roce 1790 navštěvovali mělo
21 školy schopných dětí z obce Čecovice, - školu ve
Brězni. - Bohužel, že z těchto 21 dětí svaleško-
lu navštěvoval Mathias Sládek, v.r. 1789.
ostatní děti, ac byli vrchnosti doporučeny
k navštěvování do školy vrčenské vrbec
nechodili, - ac se chodilo do školy pouze 6.
let nebo do 12 v roce. - Pro zajímavost uve-
du jména dětí uvedené ve „školní fassii“
vrčené k řeckému dochářce.

Sestíletý děti: Franz Bečvarž, - Mathias
Teschik, a Mathias Welišek. -

Sedmiletý děti: Johan Sládek, - Wenzl Brucha,
a Marie Sládková. -

Osmiletý děti: Dorotha Sládková, - Karolina
Hamrín, - Magdalene Bečvaržin. -

Devítiletý děti: Franz Zach, - Johann Bečvarž, - Kar-
olina Sládková, Adalbert Schrachta.
Desítiletý děti: Martin Adametz, Rosina Nová. -
Čedenáctileté děti: Thomas Zach, Mathias Sládek,
Josefa Holá, Anna Sládková.
Dvanáctiletý děti: Simon Adametz Maria Klišová.

Panská krčma v Čecovicích.

Původní panská krčma okteré se píše v
Bermi mülle a Bermi revisitaci nestála na
místě mynější čecovické hospody, nýbrž
na pozemku zahrád před čp. 11. a 12. - Máme
o tom věrohodné správy, jak z ústního po-
dání, tak i z matrik fary Vrčenské a z vyko-
pávek na místě samém. - Při planýrování
zahrady a vysazování ovocních strom-
ů přišlo se na staré kamenné základy,
spousty cibiců na nichž ještě byly střed-
večky a ještě větší množství jecného sladu a
spousty kusů cihel a prejzobijch tašek. Možno
proto dozajista usuzovati, že vedle krčmy
slávala tašk panská sladovna pro pivovar
na Zelené Hoře. - (V dokladech vicedilelé války
Líva, VI. 223.) se píše, že když Albrecht z Valdštejna
nahmhl se svým vojskem přes zdejší kraj, že jeho
vojsko vzalo čecovického šenkyně Klémentku
Sládkovi klisnu. - Slížnost o tom podána Františ-
ku Matěji ze Sternberku páni na Zelené Hoře,
který se poctivě zaslával poddaných, aby mu

vymohl navrácení klisy. - Slížnost předána dále místodržicím, kteří nařídili, aby se Šerima Sedlický z Újezdu poslal o její vrácení. - Tento případ odcházel se v letech 1639-1642 a ač to člověké měsíce trvalo, přece klisna vrázena byla s vojenského ležení u Kynžvartu. -

Váme, že Klementové, různě psaní spravidla s C. žili v naší krajině. - Jeden z nich byl farářem v Blanicích, - jiný panským a radním písárem v Něponuku. - Bylo to v době, kdy Daniel František Táborský z Hirschenfeldu, byl ještě prostým synkem horaždovického soukenika a neměl posuchy, - že později jako páže, vykonávaje brabu Sternberký veliké cesty po Anglii, Francii, Itálii a jiných zemích. - Tako vladu a krajský hejtman vladěl na Zelené Hore plných 42 let. -

Za jeho blahodárného působení, oblibil si čechovického senkyře Pebra Gládka, který byl synem Klementa Gládka) a zvláště jeho manželku - Vorsihu. - Pebr Gládek nemohl mít se svou manželkou důvody, proto mrozený pan krajský hejtman se poslal, aby čechovická senkyřka měla důvody. - (istní podání.) Ve vrčenské měrice složí doslově, že Vorsila Gládková měla bylo důvody.

Josefa Kateje, narozeného 20. 2. 1698. -

Leopolda, narozeného 16. 11. 1699. -

Simona, narozeného 23. 10. 1700. -

Teresii Polyxenu, narozenou 18. 2. 1703. -

Dorotu, narozenou 16. 1. 1705. -

Pavla, narozeného dne 25. 1. 1707. -

Liamu, narozenou 26. 6. 1710. -

a Antonínu, narozeného 17. 6. 1715. -

Za kmobu jim stáli sít kmotři. -

Cyril Vábský panský písář na Zelené Hore. -

Martin Havlicek duchodní na Zelené Hore. -

Daniel Kláud primas města Něponuku. -

Markéta Tychorová klicnice na Zelené Hore. -

Mrozená panná Barbora - Vonata Lafrýna Táborská z Hirschenfeldu. -

Ještě jistě zajímavé, když takový panství vřednice a sama manželka krajského hejtmana se sníží na solik, že jdou dětem prosího poddaného za kmotrovstvo. -

Z tohoto listu byli poslanci Vorsili Gládkové vrchnostenskými zúčenci a hajními cílých

300 let. - Pisatel téhle řádeku, slyšel sám na vlastní uši, že bývalý hajný u sv. Vojtěcha

Franěšek Gládek, mě říkal při pivě, že jeho

rod je "modré krve", - a doslově jak v srchu

ještě napsáno, takřka opakoval tím, že

to slyšel od svých dědů. - Bohužel že pa-

nská krčma lehla popelem, kdy se tak

ssalo není známo a ani jakým spůsobem

vzala za své. - Nová krčma už na původ-

ním místě se neslavěla. - Podle zapisu

v gruntní knize z roku 1721 (zemský archiv)

stala na místě mynější hospody čp. 19/4. zr.

chalupa „Palackovská“ postavená Linhartem
(v XVII století) z ovním braným cikánem, kteráž
přenesena o 16 sáhů dál na pravý roh po-
zemku, - na saklo říškaném místě vyře-
vřena byla hospoda Josefem Palackým
synem Davincem Palackého z Kláštera.
Tato hospoda neměla již kolik výsad
jako „panská krčma“, - přesto povinně se
muselo odcbírat pivo z vrchnostenského
pivovaru na Zelené Hoře a každý host
z hospodě obdržel k pivu kousek (krajic)
chleba zdarma, byl-li pocestným. - K
hospodě dělo přiděleno 6 jíder 38 3/4 sáhu
zemědělské pídy, včetně luk u Žedliště a
role „za vinenici“. - Rida dalo, veskryje půda
„panenská“, přidělena byla z neobdělávané-
ho majetku rusilického, pastvisek, druh
a močálů, - právě se tvržím Josefinským
mapováním, - „kalaskrem“. - Budova hospo-
dy slála 140 let a byla těsně před první
světovou válkou zbourána, neboť již nevyho-
novala požadavkům této doby, a nahrazena
novostavbou a acetylénovým světlem. (plyn
z karbidu.) U staré hospody byla v příčeli
daneční místnost s vejskupkem, kuchyně se spící
(kvelbem), malá světnice a sín se zápražím,
všechny místnosti s nízkým stropem a malý-

mi okny. Na bránu vyřezán letošocet 1773.

= Obecní pastuška. =

První zmínka o čecovické pastoušce a sou-
časně o obecním slouhovi ještě z roku 1677. -
Ještě jistě, že v dávných dobách naši před-
kové věnovali větší péči dobytku na past-
vě a zdravém vzduchu, nežli se mu věnuje
dnes. - Pastýř a slouha v jedné osobě působil
v každé obci, - měl za to peněžitý plac, návrat
pojisku, pozemky a celou budovu pastušky,-
nebylo-li jiných chudých. - Vchlévě měl byka,
kance, berana, případně kozla, (pukla) kteráž-
to zvídala připomínil hospodářům na plemenice.
za což měl způsobi ve formě obili. - Správající
slouha byl polovičním žvěrolékařem, pomáhal
při porodu žvírů, - kubiroval (běsil) nemocná žv-
řata, kleštil býčky, berany, košli a kančíky, bá-
nicím basekával ocas a bradičně honil kan-
ce k prasnicím běba i v okolních vesnicích. - Měl
as 120 m délku s dřevěných desekami sesaze-
nou broubu svázanou dřevěnými houžvemi
ze smrkových kořenů. - Na dnu broubu každě
ráno, od svaleho řana počínaje a řušickami
konče, vydruboval, svolával skot a ovcíky do
sláda a honil na pastvu. - Když přihrabal kolem
10 hodiny, pojedl a přes poledne užal zase vepřový
brav, aby se vysypali a vyváleli v močálích,
pod hájkem a samozřejmě také se popašly. -

V odpoledních hodinách zpravidla kolem 4 hodiny by se honil na pastvu skola ovce, a takto to činil každodenně. - Když-li pastýř dobrého „ovčáckého“ psa, upál sládá lehko, neboť pes uměl dobylek závrať a obhájet. - Pro husy od nepaměti vyhrazena byla část obecních pastvin mezi Žijšovský a Třávníky až ku silnici, neboť sudý protékal potůček, a když v roce 1905 se udělal obecní rybníček, jenom to prospělo chovu husí neboť měli čerstvou odlokovou vodu a nemuseli se koupat v kalužích často pulcema a žabím rosolem zamorené. - Husy na běhlo drahách se započaly každoročně pasti první pondělí po pouličně vojleské a pasení skončilo v sobotu před čecovickým posvícením a zpravidla byli paseni jinou osobou než-li byl slouha. - Poslední husopaskou byla Barbora Sládková čp. 22. a posledním pasivrem František Sládeček čp. 3. a František Kovářík čp. 15; poslala posledně pastl Jan Tuřík ze Zahrádky.

Čecovická pastouška slávala uprosbice návsi, v místech kde dnes stojí „Národní škola“. - Když v letech 1877 rozhodovali se čecovické občané kde je má sláti škola, padlo slovo, i na místě pastoušky, která již byla valně seslá, jako zpravidla všechny pastoušky bývají, - a proto se rozhodli, když za každou cenu, chlěli mil. školní budovu na návsi, že jinou poslavi postupem času na jiném místě. - Dojednáno a uskutečněno. - V tu dobu také

uz píšali provozovat živnost kovářskou v čp. 2 a čecovickí hospodáři museli jezdit ku kováři Felinkovi do Hřečina, anebo kováři Petru Gréšovi v Zahrádkách a proto se občané dohodli na tom, že při stavbě domku pro chudé (pastušky) poslavit se také kovárna. - Aby by co přijdu bo nás věděli, za jakých okolností bylo stavěno bylo čp. 8. uvádím doslovač následující:

Zápisnám z roku 1898 starosty Václava Klise.
Na jaře roku 1898 předsečali si zdejší občané vystavěti domek pro chudé a zařoven občanů kovářmu a světnici pro kováře.

Slavík Jan Hlina z Radošic vyhaloviv na pořádání 2 výkresy na domyčnu stavbu, která předsečala byla obecním výborem, se souhlasem a spoluúčinkováním, všech nížuvedených občanů, v měsíci květnu 10. 5. započalo se stavbou, při které všeckere podařní a ruční práce občané jádram vykonávali, - povětrně dříví z občanského lesa jádrom podílnici darovali.

Na podzim tého roku dokončena stavba a za kováře povolán hlasivší se Josef Novák, který zde práci započal dne 6 listopadu 1898.

Poněvadž stavba pouze občany, - bez přispění obce a na náklad občanů provedena byla, zapsán jest domek co slalek občanů, tedy nikoliv obci. - Ještě sedy domek ten slátkem občanským.

Zápisal na domyčnu domek opálen následovně:

- 1) Za honibou od velkoselského Želenského na 6 roků napřed vyplaceno - - - - - 270 zlatých
- 2) Za čtyři roky paušál školního konu 200- - - - -
- 3) Kryziednický kontribučenský peněžní fond 280- - - - -
- 4) Český zájmeno - - - - - 30- 50 krejč

= 28.=

5) Na poště uhojená podpora - - -	63,-	čl 20 kraj
6) Za dříví ze staré pastoušky - - -	6,-	30 --
výhrem		
		850,- zlat.

Ponevadž čáslka bylo neslačila uneseno
učiniti výpůjčku v Reiseisenově záložně Vrčeně 300,- zlatých
Cínil ludej veškerý kapitál i s výpůjčkou 1.150,- zlatých

Při stavbě se spoluúčinkovali:

Václav Klus čp. 10. starosta.-

Malý Frachtal radni.-

Fan Mikšo

Tomas Moravec čp. 11.

Tomas Šeffl č 33

František Nový č. 35.

Josef Končel č. 44.

Malý Man č 25.

Josef Posavád č. 34.

Občané.

Josef Palacký čp. 46.

Fan Palacký čp. 20.

Václav Končel čp. 48.

Václav Mikšo čp. 49.

Josef Končel čp. 1.

Václav Davidek č. 32.

Josef Palacký č. 19.

= Občané kdo účinkovali ručně i posahem =

Malý Man č. 25. (čl. výboru)

Josef Posavád č 34. (čl výboru)

Josef Klus čp. 31.-

Fan Man čp. 26.-

Martin Palacký čp. 54.

Fan Pavel čp. 52.

Josef Palacký čp. 39.

Josef Velišek čp. 14.

Tomas Velišek čp. 9.

Václav Šeffl čp. 41.

Jozef Nový čp. 7.

Malý Končel čp. 21.

Josef Černý čp. 2.

Josef Černý čp. 27.

František Velišek čp. 28.

Josef Fanda čp. 15.

Fan Fanda čp. 23.

František Klasna čp. 22.

František Sládeček čp. 3.

= 29.=

František Sládeček čp. 30.	Josef Velišek čp. 51.
Fan Palacký čp. 45.	Fan Palacký čp. 37.
Malý Kovářík čp. 29.	Marie Mánovcová čp. 4.
Vojtěch Tihlik čp. 17.	Barbora Moravecová čp. 18.
Václav Nový čp. 16.	Prokop Matousek čp. 55.
Josef Bouše čp. 6.-	Malý Beránek čp. 53.
<u>Náklad na stavbu domku činil 1.150-</u>	

Předběžný účet byl následující:

Zednická práce dle smlouvy:	400 zlatých.
	90 --
Těsařská práce	76.-
Bruhlářská a sklenářská práce	76.-
Cihly a tašky	289.-
Traversy	58.60
Vepřovice	33.-
Vápno	84.80
Výkresy a plánky	7.-
Kolky na plánky	1.-
Fubra	10.-
Hlubíky	5.40
Pukna	26.20
Pohyvač	12.80
Dřevo povalové	9.-
Kamna	2.20
Plochy	6.-
Elabovnice	7.-
Kováři - účet	2.-
Školisko	2.-
Úhrada při kopání a slavení krovu	25.-
	1.150.- zlatých.

Přimto ještě naznačen počátek, ukončení a náklad na stavbu občanského domku čp. 8. v Čecovicích.-

V domě novém donku přinálejela velká svěnice s průčelí kovářovi s malou kuchyní-kou, menší svěnice sloužila chudým, kterých mnoho nebylo, - takže se snadno poroznali. - V období 1938-1945. do zdejší obce občivali několik češovských příslušníci, kteří do této času žili v našem pohraničí, z němž celém ižími, - a necháeli spadnouti do „vajchu“, když se sedly nastěhovali do domovské obce. - Obec češovická zakoupila, již dříve domek čp. 45. k účelům chudinským, ponechávaje kováři celý domek k užívání, takže všechni v srochu jmenovaní obývali tuto čp. - Po roce 1945 až počátku května 1945 v plamost řádu a sociálně důchodovém zabezpečení, nebylo již osob, které by se ucházeli u domovské obce o podporu. - Tím můžeme požádat o učel i pastouška, domek chudých, proto byla prodána. -

= Chalupa forencovská, = čp 22. =
„varínecká“

Slála až do r. 1928 na místě kde dnes stojí „hasičské skladisko“. Byla postavena v roce 1871. Laurencem Šlepanem, po němž na chalupě hospodařili Člasnové až do roku 1927. když zakoupili statek čp. 46 a tím se přestěhovali. - V přistěm roce zakoupila obec češovická tuto chalupu, kterouž rozbourala a hasičský sbor zde svým nákladem, postavil pekný hasičský slánek. -

= Pěškovský grunt, = čp. 20. =
je jedním gruntem, který se připomíná již v prvních zápisech. - Osidlit jej nejprve Pěšek z Milče, jehož syn Viktorin v době spracování Berni Rully hospodařil na tomto statku. - V roce 1675 však s gruntu zbolel a padl na cizích panských úkryt. Celých 43 let obhospodařován byl statek vrahovem ze Zelených Hor. - K němu patřila tráv polí, dnes na „Panských“ nazývaná a louky češovické, u Sedliště, a „Pod Kříčinem“. - Z pozemkového výdělku chovány byli velcí sláda ovcík, pro které tu byl využit velký ovčín. - Po roce 1717. dosazen na statek Ondřej Pěšek pabrně syn Viktorin, kterého někde vyhledali. - Když spracovával byl „Přesiánský kasár“, jíž role na „Panckém“ i louky u Sedliště, rozděleny byli mezi osadle. - V Robotní knize uvádí se v letech 1773 opět Ondřej Pěšek syn Ondřejův, - ale již v letech 1800. uvádí se „opuštěný statek“, který neposkytoval vrahovu řádného užívku a proto, když slánský syn Vratislav Palacké krámký češovské, přišel na Želenou Horu objednat pivo, zavolal si jej všeobecný direktor a vnučil mu „pěškovský dvůr“ ke koupi. - Nejdříve se odmlouval a proto se omlouval, - když však do řekl doma matce, kato se velmi rozcítila a v hněvu při ho uderila bosou! - Když však malý šel opět pro pivo, když však malý šel opět pro pivo, když však malý šel opět pro pivo,

hostově a najednou zaplatil, - ač ho toho zámečti páni ani nežádali, - slal 80 platých šajnu. - Dostal ho potom mladší Malýv bratr Josef, který jen proto, že byl samostatním hospodářem na vlastním gruntu, ušel i a sentírce a dlouhoteké vojancíne. - Byl to lygodý hoch a proslavil se v dějinách našeho kraje opravdu znamenitě. - Uměl se solit v lichotili v písce všemočních sehdý pánů ze Zámkova a stal se proto „oberrychlákem“, opravdovým vládcem několika osmi obcí, v nichž rozepisoval robodu, na vzděl, kterého jinucha mají páni a sentovati a j. Byl přímě a oleviencé povahy a nejspíše práve proto slal se jakýmsi důvěrníkem pozdějsího ředitelka Františka Brosche [Brože] působícího na Zelené Hore r. 1819-1846, který se často, čečovského“ dozajoval i o radu. - Josef Palacký, ač pil rád pivo, dožil se vysokého věku, byl čtyřikrát ženat, a tím žalozil mocný, bohatě rozložený rod, jehož příslušníci žijí dodnes v Čečovicích, ale i v okolních obcích. - Sňatkem získali Palackí i „Blahouský dvůr“ v Ledlišti, dříve také rytířský. -

= Režábovský grunt, = Čp. 33 =

vysdaven v roce 1796. v zahrádě Šládkovského gruntu čp. 11. jakožto píseň polovice téhož statku. - První hospodář Malý Moravec pojál za manželku Barbaru Grachovou z Čp. 12, - ale nedojil se dlouhého věku, zemřel po čtvrtáctilehlém hospodaření, zanechal svého syna s jediným dítětem dcerou Marii narodenou 3.8.1797. Ovdovělá Moravcová provdala se o rok později za Tomáše

Sériho sedláka z Čp. 1. v Čečovicích. - A jeli kož hospodařila pak na státku čp. 1. a nechala, aby ani statek, čp. 33. zůstal prázdný a bez hospodáře, provdala svoji 12. 3/4. roku starou dcerušku za 18. října 1810. Petru Šeflu, syna Petra Šefla, sedláka rodem z Pymákovy čp. 10. a Kateřiny Slouškové z Přesina čp. 9. - dne 4 listopadu 1810. - A sehdý učiněno bylo zvláštní opakování, - zajisté pečí panských sirotčích úradů, - aby solo dítě nebylo předčasně pohlavně zneváženo; - její manžel musel při sňatku podepsati revers, - že s ní nebude souložiti dříve, pokud nedovíši 16 roku svého věku. - Slalo se tak za vrcenínského faráře Mikuláše Pařandy (1804.-1826) a dosud vypraví se tu ve vsi, že mladická selka, ještě dítě, hrála si na návsi s jinými dělníky svého věku, a sem posilal si pro ni v poledne její manžel někoho z chasy, aby šla domů k obědu; večer pak pro ni přišla chasa ze státku její matky, a odváděla si ji na noc do státku jejího otějma....

Obytné stavení dřevěné, sroubené, rozbouřano bylo Vojtěchem Šefflem v roce 1935. (původní) rovněž i ostatní hospodářské budovy a novostavba vyzdvižena na jižní straně obce. - Plochu statku vyzdvižena na jižní straně obce.

Obvykle s čáslí zahrady zakoupeno k čp. 11. zahrádky s čáslí zahrady zakoupeno k čp. 10. - Před původní budovou byla zakoupena k čp. 10. - Před původní budovou byli 2 objemné lípy, do jedné z nich v roce 1919. 30. června při nepřístupné bouřce sjel blesk, který se přenes po dřítelech elektrického zvonku nad hlavní vchod do bytu, - kdež náhodou stál hospodář Tomáš Šefl a usmrtil jej. - Z čp. 33. přijela Moravcová provdala se o rok později za Tomáše

nil se do čp. 41. ku vdově Marii Veliškové, Václav Šefl, který už jako výměnkař, byl raněn mrtvici, když dlel v příhradě u klisny, dne 10. 3. 1911. - Stejným způsobem zemřel i jeho syn Václav na poli Podcessi, byl raněn rovněž mrtvici, dne 16. 7. 1913. když proklízel katastrální mapu s evidenčním říčníkem. - Známá sběratelka lidových písni, povídek, rytíků, atd. Kateřina Ženčela Šeflová rozená Beránková z Vrčené, byla druhou ženou Václava Šefla z čp. 33. - Zapsala mnoho cenného materiálu, který přiležitostně spracoval nepomucký spisovatel Alexander Bernádorff a vrčenský děkan Karel Vondruška. V letech šedesátých minulého století v době kdy vysokohorská horečka nabyla vrcholu, vystěhoval se do Spojených států severoamerických ladek Jan Šefl z čp. 33 bratr Václava do Saint Louis odkudž s jistou společností jezdil do divokého západu (Texas) na lov divokých koní. - Dlouhou dobu psal oběma brářům do čp. 33 i čp. 41. a fotografii svou zaslal. - Pak přeslal psáti, parně zahynul při lovu a všechno psářství po něm bylo bezvisečné. - Jeho sourozenec Josef Šefl pojal za manželku svoji svagrovou Annu Veliškovou z čp. 41. a odsíhovali se do Volynského Ruska, obce Černilova, Konstantinogradský újezd - Polské gubernie. -

XIX
SČEDVICKA

= Chalupa Plačkovská =
později (po roce 1859) známa „U Kaplických“, jak již v předu uvedeno, vystavěl na počátku století František Novej, známý Cikán. - V roce 1773. když uvážováno bylo o místě, kde má být vybudována nová bráma, přišla další budova v úvahu, neboť byla na nejvhodnějším místě českécké návsi. - Proto po vzájemné dohodě přenesena byla o 16 sáhů do prava, kdež se vystavala až do roku 1924. - Hlídala se sklepem, kolničkou a zahrádkou získala na původním místě, - a byla současně z obytnou budovou prodána posledním držitelem Barborou Něvou, která zakoupila si fasádu čp. 23. po Václavu Faudovi. - Obytné slavní čp. 16. zakoupil Josef Palachý hossinský, rozboural jej a na místě nachází se hnojisko. Hospodářské budovy se zahrádkou zakoupila obec českácká k rozšíření návsi. - Tam kde stával sklep, - vybudován později pomník padlým. - V levo od pomníku směrem ke studni, nacházela se ovocná školka, zdejší obecné školy, která současně zapadla do prostoru návsi. - Nahradní čp. 16. postaveno na Morávku. - Na ukrajení finančního obnosu za zakoupené chalupy forencovská a Plačkovská, použila obec peněz za odprodané louky pod Smesálky. - Byla to práce zasloužilého starosty obce Jana Kluse, který pečoval o to, aby naše vesnicka měla pěšinou a prostornější náves, dobré využití.

Něco o bahenich světlylkách. (Udělal podání)

Dne 23 listopadu roku 1813. vzdávala se Anna dcera Simona Moravce a Anny rodičům Složkovi ve ve stáří 23 let z Čečovic čp. 91. s Františkem Palackým sedláčkem z Čečovic čp. 20 ve stáří 21 let. Tak doslovne složí v „mabrice oddaných“ fary všechny.

František Palacký byl synem Josefa Palackého, z prvého manželství a počeradlý Josef Palacký byl šýrnikrál ženat byly také členy dětí a proto nejsou žáci, když se oženil musel jako takový, delší čas čekat, nežli mu otec mohl předat hospodařství, - v kleském žil celá řada malých dětí. - Po sčítání v roce 1814. jich bylo osm mimo třech počeradl. - Syn Josef oženil se do Sedlissé na „Blahoutovský grunt“, a otec žádající obrychtář pracoval pouze pro východost a doma v hospodařství, ani slěbku kůžem nepřeložil. Těch samozřejmě, že chcel-li mít v hospodařském radou (direktorem) Františkem Brožem (Brosche) vladoucím na Zelené Hoře (v 1819-1846) dobrou shodu musel se věnovati východosti. - A zvlášt pak když byl pan direktor na objízce rychtařské, - to musel mit obrychtář vždy připraven oběd, nebo sváčinu, byť o tom na dva dny předem zvoláštním poslem uvedoměn. - To byvali býdy stará i mladá paměť plně zaměnu, neboť pan direktor byl přes příliš vybrav. Po celou dobu vždycky vladala na obou stranách spokojenosť, protože kucharky dobře uvarili a pan direktor se dobře najedl. - Horší to bylo když mladá paměť plně onemocněla a staré už to tak neslo. - Pak pan direktor ohnoval nosik a vždy mu to bylo divné, proč už jídla nejsou tak dobrá, jako kdysi bývala. - A postěžoval si mu mladý hospo-

dář s poukazáním na vážné onemocnění manželky a poprosil jej o radu. - A direktor poradil, říkaje ře v Nepomuku usadil se po napoleonovu válkách vojenský ranhojč jmenem Berndorf a ten, že druhý za měsíc jezdí se dobrodit na universitu do Prahy s postovním dospavníkem, který jezdí z nepomucké pošty. - A to je příjemným dohovorem, zda by nemocnou nechal s sebou k výlete do špitálu Milosrdných bratrů. - Byli to jistě šípké chvíle, - manželka sotva třicetiletá, trpěla na velké bolesti hlavy, s obdobným silenstvím. - Nebral však dlouho a východostenský kurýr, časně z rána donesl zprávu ze žámků, aby na druhý den o 7 hodině z rána dovezli nemocnou k dospavníku, že ranhojč Berndorf je ochoten ji vžít s sebou. - Započaly proto ihned přípravy, aby všechno pro suto cestu bylo připraveno. - Byl mihavý den na konci léta, - a počeradl už byl krásný den, bylo těba v čas uvedomit, bratra v Sedlissi o podniknutém kroku. - Vypovídil se proto František Palacký na samý večer, vzal s sebou lucernu, aby na zpáteční cestě nezbloudil. - K Blahoutům dorazil už přišim, vypověděv jim žalostnou zprávu s tím, aby na tisvité příseď se s mladou rozloučit a hned napáliv kahanec v krku zasbírel do lucerny, a už se vracel. - Nel vnitřně uspokojení, když minul poslední slavení a ocitul se na polohu cestě ře mi lucernu dobrě svítí. - Radost však nebyla dlouha, neboť když dorazil do žlabiny, v

místech kde se potok přiblížuje nejvíce k cestě, - začal svížný větrík, a světlo v lucerně zhasnulo. A co sedí, - noc na krku, mlha, je by ji mohl nožem krajet a světlo žádne. - Pomalu prolezl potok, - schouli se za osovi, vydal křesadlo a hubku a snažil se roznítit oheň, ale neslo ho, proto posel po bahnité louce k silné olši a snažil se opálit oheň roznítit, - jak tak křesá, pojednou maskočilo na louce světlíkko, - o kousek dál druhé, třetí a celý houf světel. - Vydal proto kahanek z lucerny a přisrčením kusou ke světlu snažil se napálit, ale jakmile se přiblížil ke světlíku zhrátilo se opět na jiném místě jako by narostla celá řada světlíků. - Zkousel proto ihned v napalování, ale napálit nemohl, - a ani nevěděl je wž miml starou cestu, vozbranku Blahoutujoč a že wž vchází na Běhnice pod Oblikem. A gase se snažil, ale gase marně. Wž byl všecky vycerpán, - ucouván a proto usedl na břeh a povídal: „Tzde by si světlíka ke všem čerstvím, já půjdú domů i Rámem Bohem.“ V dom obamžíku světlíka se zhrátila a bylo slyšet jen tekoucí vodu v potůčku, - a viděl neproniknutelnou mlhu při císelné zimě. - Všechny ani nemohl rozpoznat, kde se nyní nachází, v dom však započal v blízkém okolí sdekat, zůstal pes a podle směru hádal, že to může být asi v nové osadě Zahradecke, v uhlířském sídlišti a připoměl si, že jest právě půlnoc, že se palici uhlí zhrádji. - Započal proto volat o pomoc a neustával. Sestřímu pralo, neboť uslyšel jej starý Kovářek, který Jakub Kovářek kohebréner a Mika Fohan bránslele)

ve vrchnosenských lesích pálit uhlí pro železnou hutu dorazil se brzo na místo s velikou lucernou. - V zbloudilém poznal čečovického usedlika, proto vrazil jej s sebou, kdež se ususil a i z části najedl právě upečených placek. - Pak dolily do kahanku olej a šli k Čečovicům. - Když přišli na zapraží byl už u Pešku „živoř“ a v návesi mu přišel mladý Blahout, který už zde byl a s velikým údivem a starosti naslouchal vyprávování obou převé přisedších. - I velice starosti měli všichni ve likou radost. - Uhlíři dali bochník chleba a dobré mu ga ochotu poděkovali a poněvadž už podruh přišel, měli už zapráhat koně, museli se všichni rychle obléci, aby dojeli včas. - Naslalo loučení, které jakoby vylíli ze staku a což pak když přijeli na silnici, která právě byla dorazena, do cesta rychle ulíhala; takže za nedlouho ocitnuli se u pošovníků dorazníku. - Hospodář ještě několik slov prohodil k podruhovi, který už měl odvěčný povoz a vrácel se k domovu. - Zatím už ranhojce Berndorf spolu s jinými cestujícími vyslechl obvykle formální, které udělovány byly vždy před odjezdem dorazníku, přisedli proto manžele Palackých do lesné blistrky ranhojce a vůz v zápěti za vybrávování dal se do pohybu. - Míjeli dvoř Borek, vesnicku Kosov a po chvíli stanuli u pošty v Blatnici, odkud září se nedlouho se odpoutali, aby v zápěti odjeli do Spáleného Boručí, odtud do Mikrosova, Strasic, Komárov. - V Horovických věkávalo již nové dvojspréří koní, aby tyto

vyslídalo a jízda nebyla zpojdením. - Den byl zase mlhavý, takže bylo se počalo s tím, což v podzimních měsících prodlužovalo cestu. - Bylo proto nutné na berounské pozilionce přenocovat, a v časných rámcích hodinách zbytek cesty dokončit. Po dobrém přespání a odpočinku vyjeli v časných rámcích hodinách, aby po poledni vjeli do bran matičky Prahy. - A skutečně když v pražských kostelích putovali poledne, projížděl už poštorní doslavník, Karliuv most, aby v západní stanuli na Staroměstském náměstí, - odkud už jen skok do Karoliny. - Na universitě byli všichni profesorem Tomarou, který vše potřebné k výsevě nemoci zavřítil, takže celá záležitost byla v brzku vyřešena. - Příslušní lékaři vyslehlí, že nemoc má na temeni mozkovém nějakého mikroba (broučka) který, když působí, nemocna má ráčhat silenství. Tento neduh získala při nemoci častým čicháním k růžím. - Lékařské pojmenování nemoci ještě: autinomyosa neb cysterkus. - Postranním hovorem připoměl jeden z lékařů, že se jistná o nemoci velmi vážnou, z které se malo který pacient dostane. - Ještě samozřejme, že správa tuto přijal mladý Palacký se zvláštním pochutněm. - Nemocna přijala byla do špitálu Vlčosídlných bratří a mladý Palacký musel se vrátit domů, bohužel s těžkým bolem u srdce. Rauhojic Berndorf řekl, že každý pacient na operaci nemusi umřít, - proto však požádal pražské lékaře, aby zvlášť žádali u tohoto případu pomocnost. - Když dojel domů, všechni byli svědci v jaké situaci se nemocna nachází a když jim vše vysvědčil sám, že za 2 týdny opět pojede fa manželkou do špitálu,

nemohli se dočkat té chvíle a všem den čas pomalu ubíhal. - Konečně nadešel den a mladý Palacký opětne lou samou cestou jako prvně, odjížděl za manželkou do Prahy. - Něl sice již správu, že lékařský zárok se zdařil, ale přes to předce měl jakousi vnitřní předstihu, že vše špatně skončí. - Take však bylo jeho překvapení, když ve spisáli o selujući dovedli jej k jeho manželce, která sedíc na lavičku s ovařenou hlavou z dálky se naňho radostně usmívala. - Radost byla na obou stranách, ale klidu muselo být více a delšího lečení. - Polejela si sice delší dobu, ale zdraví vrátilo se ji v plné míře. - Když nadešla doba, že mladá Palacká byla propuštěna, udělali ji všechny čecovické ženy pěkné přivítání. Toho dne, kdy dovezl ji poštorní doslavník na myněši "Starou postu", očekávali lámu všechny čecovické ženy, sválečně usbrojené, svoji sousedku přijedší sem na dvou fasuncinách v čepcích. - Smími přijela také nejmladší čecovická selka, Marie Šleedorfová, *31.11.1897, ozdoba 4.11.1898.

nemělo konce. - Největší radost však měli u "Pěšků" kamž život se maslěhovala spokojenosť. Toho vypravování slyšel jsem doslovně od moje babičky, se kterou matčiny. Terezie Palacké (pravda ně Šeflové čp. 33 v Čecovicích) narodené dne 15. února 1825. v "Blahutovském grunde", v Sedlišti čp. 5. zmířila v prosinci 1914. již v hluboké vdečnosti připisují. - Jako doslov pojmenovávám, že Anna Palacká měla ještě několik dísek a dožila se života v letech!

= Něco o krádežích a pytláčích =

Bujo po první světové válce asi v roce 1920 seděl jsem na zahradě se svým otcem a poslaváním bylo za nedělního odpoledne, přišel k nám výmenkař Matěj Trachta čp. 12 na "kousek řeky", jak se tehdy všeobecně říkalo. Povídalo se o všem možném, až se řeč sločila, jak jindy ploději kradli i koně. - A tu děda Trachtu zacal. - Když jsem byl ještě výrostkem za říosa mého otce Jana Trachty, chovaly jsme dvě hřebné kobyly, hnědé, široké, na nižší noze, radost se byla na ně podívat a proto jsme z nich měli radost. Každého roku jsme od nich odchovali párek hřibat, prostě, - vedlo se nám to jak jsme si přáli. - Radost naše zkalena byla, jednoho večera, - když jsme po celodenní podzimní práci dřívě sli spát, a mladší bratr si narušil, že jej boli žub, proto ujala se jej babička a povídala s ním. - Byla smarž a věrná noc,

pojednou pes prudce vyštěkl a jakoby jej někdo udeřil, hned přestal a v zápěti na to bylo slyšet zarechání a jakýsi dups. - Proto babička rychle domácí lidí probudila, - a udeřili alarm "běž do místnosti a konec byli pryč. Rovněž se všechni domácí, pro pomoc od sousedů, které probudili, rychle obstoupily náves a všechny cesty, ale "kde nic tu nic". Až neslyšeli, žádají dups, nebo hřívou vozu. Taky se proto prohlížel "hlubokou cestu", ovor za Madlenákojc a řase nic. až někdo nadhodil aby se také prohlédla cesta za čp. 10 za Bečvářojc. Sovaře tam přišli, zarechala řase jedna kobyly a proto už šli na jistvo. U vystřelené ojetiny Bečvářů slodoly, byli všechny naše koně, - na pěkných nových, kožených ohlavcích a nahoru měli ovázané pysky, aby podkovy nevypadaly. - Radosti jsme si je odvážali a dluho polomuseli jsme maštal zamykat a sevřit kůlem zasírat.

Nevrvalo to dlouho a u Koukolí čp. 35. - ukradli pašeráci páry koní, aniž by co spozorovali. - Měli pěkné, mladé plesnivé klisny, radost přij se byla na ně podívat. - Když se ráno spozorovali, nevěděli co hned počít, ale byly zossali radu, aby vzali páry koní, zapřáhli do vozu a jeli na baborské hranice do svaté Kateřiny. - Tam přij mají pašeráci

zvláštní dvorec, kde přij koně bradene svá
ději a poslupně pasují do Babor, Rakous a
Maďarska. - Vypravili se proto, jak jim bylo
raděno a všali s sebou právě se přišehovav-
šiho se čelníka o pensi, Josefa Kalishu (ze
Zaboru u Blatné) kleru uměl dobré německy
a jeli. - Z Čečovic museli vjeti brzo, neboť
když přijížděli do blízkosti Kladova, se prve
se rozehnuvalo a tu před nimi rozeznávali
dva muže, kleru jízdecky jeli na koních. -
V Kladovech se tislo dva jezdci zbranili z
zohledu, palně posbrauni ulicemi, trahili
šlekt, ale jakmile za Kladovem sjeli na cestu
k Nýrsku, už je zas před ssebou viděli. Tím
jezdci, kleru jak později zjistili zlodějum
koní) do bylo divné kam, že si naši sousedi
jedou, proto ochabili v jízdě, - a opstali se jich
kamž jedou: "Do nových kostelů (Neukirchen)
na pouť, - ale neznáme to tu, jsme z východních
Čech a rádi bysme ještě na naši půdě přenocovali,
abychom říbra ráno, byli brzo na místě," gne-
la odpověď. - My také jedem sou cestou co vý,
a proto můžete jít s námi a přenocoval v Kade-
řině, města tam má sen řenkyř dost. - Proto
jeli naši neustále za nimi, osmijac plány a
uvědomujice si, že musí být osbraniti, aby jim i
tento dlouhý poloh zloději neukradli. Na místě
domluvené dojeli s večerem a jak spolucestujici
říkali bylo to tak. - Ubytování tam doslali
dobre, řenkyř byl rodilý Čech, takže simpatie k

nim měl opravdu národnostní. - Koně jim dal
do své masálky a užamkl. - Proto se mu naši se
všim co chléjí podniknout svěřili a on jim pora-
díl, - povíděl jim (osém za uplatu) kleru jsou ty
zloději, kde mají uslaveny koně, - kdo je u nich
a mohou-li ty koně vidět. - A poradil, aby zase
za uplatu našli do sláj a prohlédli, že jsou
tam ty jejich koně a umluvili se s těmi opabro-
vníky, kdy by si je odvedli a prošle, že musí mít
vše předem smluveno. - Požádaly naši udělali
všechno podle rady, koně sam našli a vrátili
se zpět do řenkovny. - Tam jim řenkyř zase po-
radili, aby ty zloděje opily a pak že budou mít
cestu volnou. - Udělali proto všechno tak jak
si předem stanovili, zloději je přijmuli do par-
ty, říkají jim "pobožný Lanbackové", a nevra-
ali hořinu a všechnu byli spisti a některu už
i za stolem spali. - Tu kalista, kleru měl nad na-
šima "komando" prohlásil, že jest nejlepší přileži-
tost koně zapřáhnouti, druhé ze sláj vystřeli a
rychle ujeti. - A tak se také stalo, - všechno slo-
jako na drále. - Když ocílili se za Nýrskem
moji českým říolem, oddychli si, ale museli mít
na paměti, že by opilci už vystřízliví, že za nimi
pojedou a budou je pronásledovat, a to se také
stalo. - Když vyleli z Pěbrovicí k Pěbrovicům po-
jednou uslyšeli, jak někdo jede přes Pěbrovicí
na koních, sjeli proto s opabností z cesty za křo-
ví a čekali a opravdu 3 jezdci vyleli z vesnice, -
ale na šlechti uhnuli se cestou k Truhadtlu, - pro-
to zase sjeli na cestu a pokračovali v jízdě dál.

Něžli dojeli žo Petrovic už se hodně rozdnilo proto zajeli na náves k hospodě, vyspali od hospodářů brochu svou za pokrmili. Sami si v hospodě "opravili chut" a pojedli poušnické buchty. Celou situaci vysvětlili sběhničím se hospodářům a poněvadž museli s Petrovic k Žinkovím jít při hodi. my lesem, požádali o ozbrojený doprovod, - což oni jim milenci vyhověli. Domě se o polednech došourali všichni vysíleni, - zvoláště koně odpočívali po takovém nepřetržitém pochodu. Potom už byli opatrnější, mňále ne noc zamykali z venku, aniž se vnitři zastřkávali sochorci. Dlouhou dobu koně také po šídě hliďali, ale k větší krádeži už nedostlo. Byli sice ojediněle případy kdy zralilo se prase, husa, kachna, oděv, periny, ale v poslední době už ani toto se nevyskytuje, což jest jen ku prospěchu občanů.

Na karbanu, opilství, a ještě jiným necnosti rádi se také pytlachci. Těžl so nevylečitelné nemoc, která když někoho postihne, dosvítí se jí nezbaví. Poněvadž i ve zdejší obci píšobil před padesáti lety, jeden z takových lidí vynášnající se abych jeho činnost aspoň v hrubých rysech popsal.

I když se oženil Vojtěch Klus z čp. 35. pojal za manželku Annu rodu Moravcovou z čp. 18. boužil, aby si mohl co nejdříve poslati svoji chalupu, aby tak jako všichni jeho sourozenec měl vlastní sbírku

nad hlavou. - Dalo mu to hodně starosti neboť měl už několik dětí a nejdříve se musel starat o stavební parcelu. - Ani sám se nenadál, že subo tak snadno získá, že by to spravila práce podruha za rok v místní hospodě. - Dostal sice malý housek, neboť šenkýř tam počítal také se stavbou pro sourozence Vojtěcha Palackého, ale byl tomu velice rád. - Záhy potom započal se stavbou a když vystavěl obdržela chalupa čp. 42. - Pou dobu, už nejslarší syn Václav učil se na "Mišovech" krejčím u vyhlášeného krejčího a ještě vyhlášenějšího pytláka, - a byl už pomocnou pákou sábori. - Byl velmi šikovným učněm, všechny pravidla krejčovského řemesla dobře chápal a navíc po očku říhal po manii mistrovu - pytlacincě. - Nesvice Mišov ležící uplně v lesích východně od Spáleného Poříčí, byla jako slvorena pro pytláckou necnosť, - a promítneme-li si dobu před 140 i více let, kdy bezpečnost nebyla tak důležitá, musíme vypravování pytláckému uvěřit. - V dřívějších dobách spolehati se museli krejčovský cech vyučeně na denní svěsto a proto krejčové vždycky v denní době hodně chválali a navíc museli přidat příslušně jim nějaká veselka nebo blížíci se svátky, když večerní svěsto měli oprosi dnešnímu běžné. Mišovský krejčí den však chvádal stále, neboť jakmile se počalo šerit, položil řemeslo, rozebral látkováčku, pažbu ze řemenem hodil kolem krku, hlaň v sbránil do nohavice, oblékl kabát, vzlal si filec s prachem, brokami a kapsly do náprsní kapsy, nařáda řídy "nosidla na suky, sousky a jiné lehké suché dříví,

a pěšil k lesu. - Učeném Václavem to samozřejmě
vhalo a vlast když se dozvěděl kam chodí a proč tam
chodí. - Továřil proto, aby mohl s panem mistrem také
chodit a jednou se odvážil mistra poprosit, aby jej
bral s sebou. - Mistru z kraje nechtěl, ale pak svoltěl s
ním, vydří-li psylácký křest. - Stalo se jednou že ne-
mohli jít, na lip ve večerních hodinách a proto vysli
brzo rána a šli směrem k Hořicím, pobíbovali tehdy
mistru srnu, pro znaměho řezníka z Mikovic na
nějakou sklařskou hostinu, avšak nemohli dluho
na nic klouzneho přijít, až pojednou, když už chléli
jít domů vyskočila jim v úvodu srna jako panenka.
Zbalicil na ni a jednou ranou ji složil, ale co led-
sni, domu ji vžali nemohli, - byl už den, - proto ji mu-
seli uschovat a nějakým spůsobem pak dopravit
domu neboť v odpoledních hodinách řezník si při-
jde pro řály a odverl by si ji. - Co sak bráci k domo-
vu, pojednou uslyší hlas umráčku, bylo jim dívné
kdo je by to od nich zemřel. - Když však se dostali
zahrada, zadem domu, uslyšeli u většího souse-
da kvílení a pokřik, - seznali proto, že mistru s hráček
náhle zemřel. - Solva posnídali, přišla selá a řídala
misbra, že by mohl dojet s hráčkem do Číčova
bruhláři pro raketu, čemuž nedomítil a ihned začali s
přípravou. - Učedník Václav však si vymohl, že raketu
přiveze sám a hned mistrovu naznačil, že až pojede domu
vhodí srnu do té raketu a přiveze ji, - vždyť jest to při-
šině po níž pojede. - Tak se také stalo, - když jel tam, slá-
s ním selá, a když jel domu byl sám, neb selá obstará-
vala pokřek, takže měl nejlepší přiležitost. - Když přijel
s kořiskou domu, psal se jej mistr, co by byval říkal, kdy-
by jej někdo přišel. Odgověděl hráčce: "Že jsem srnu na-
šel na aleji a což bych ji sú nechával." - Poznal mistr, že
učen prodělal dobré psylácký křest, pochvalil jej a věděl,
že bude mil vedle sebe dobrého vyučence, jak krejčího, tak

i psyláka. - Václav Klus vyučil se výborně ře-
mstu krejčovskému a měl-li převzti po otci nově
vystavenou chalupu a v ní provozoval živnost
krejčovskou, musel nejméně na 1 rok na zkoušenou
do světa. - Pořádal proto zdejší sedláka a
zároveň obchodníka a formána v jedné osobě,
Jana Olce z t. 32. aby mu sprostředkoval s
formany, kteří jezdili na Budějovice a Vídni své
žení, což on mu skutečně sjednal a tak za ně-
jaký čas včela se "krejčí Vojoje", anebo "krejčí
z Přuhona", jak mu lidé říkali, na zkoušenou ve
Vídni. - Těž pravdou, že v remesle se zdokonalil,
ale na psylácku nezapoměl, a když se vrátil
při říkaval jaká mu v předvečerních chvílích
a brzo ráno byla, "houha chvíle", když ve Vídni
nemohl do přírody. - Když se vrátil, skončenou
měl také včvodní povinnost a proto se brzy ože-
nil, vzav si Marii Šnebergrovou z Číčova. - Při
svém remeslném povolání, provozoval nekalou
živnost psyláckou. - Skamarádil se z missa i
z okolí s podobnými živly a nejméně dvakrát
v týdnu chodili na "šánky" do rožmitálských
lesů, lesy kapiboli svatovalské) na vysokou zvěř.
Mezi ně přijížděli i dvá sedláci, odkudsi z No-
vákovice od Klatov s kobylou a bryčkou, kte-
řížlo nechávali přes noc u "Šnejperku" v Číčově.
Co všechni dohromady odsbělili, situ výkleníci
odvezli do Klatov, - zpeněžili a o peníze se roz-
dělili. - Podle výpovědi Klusovo pohyboval
se slav mužů v "parlé" od 13 do 15. - Učedníkovo
nebo hajní na ně neslačili, - nebo oni byli jed-
nak odhodlaní a nebojácní, a jak mě v roce

1923 naznačil polesní Moravec z Mejsku, nejlepší bylo si jich nevšimat a jít pryč. - Hali se případy, že i členíky odzbrojili a hajního přivážali ku sbormu, když si malovili žase je pustily. - Slysěl jsem jeho vypravování osobně dokud zde bydlel, a i poslé, když zde chalupu prodal a odstěhoval se do Příbrami pod Lashou most a bydlel v jednom domě s mým starším bratrem Tomášem, který se tam učil kolářem. Zdejší občan Jan Klus z čp. 31. učil se u něho kreslím a vypravoval mě následující historku. Staré příslobi říká: "Učedník je mučedník", a toto příslobi se nejlépe projevilo na mě samém. Nás mísí se staral o remeslo, psyláchr, ale nedbal o to, aby bylo čím přiložit do kamen. Proto nás učedníky často s sebou bral do lesa na soušky, parásky a jiné palivo. - Jednou jsme také přijeli s brakářem do Hředlých pod Pyramidou a vidíme jak sam kdosi položil ku smrčce pěkný blázký pářek. Okukovali jeme jej, ale sami jíme jej necháeli nalozit na brakář a odvěssi. - Díky když přišel mísír a řekl: "Hosi vezměte jej na brakář a domu s ním, al' lady nesahali", - ale zapoměl, že je napřeno a na cestách bláto a že bolečko bude dělat stopu. - Vrtíšku se nám jelo dobře, horší to bylo z Čecovickej návsi do "Pruhonu", kde sme se museli učinové střídat. - Paní mísír va nám dala sváčinu, aby sme se posilnili a pakže den pářek rozšípáme. - Nežli jíme se k

k práci dostali, přišel k panu mísírovi jeho známý, - počali spolu hovořit a na pářek už se nedostalo, - druhý den ráno také ne. Tady bylo k desáté hodině, přišel před chalupu menší žavalyčí člověk a že se počal rozečlovat, nadávaje floději, že pář se pál dne dobyval s pářem a že mu ho lidé ukradli. Naš mísír nechal sítí, vyběhl ven a poznal v rozeplném muži starého Hanflika (Býunda) a říká: - Počal to odmlouvat, že pářek je k pářku podobný, - ale nebylo mu to nic platné. Hanflik se vedl svou, že až z Pyramidy se Hanflik se vedl svou, že až z Pyramidy se po stopě, kterou dělal řelezný ráfek na kořelecku u brakáře. - Počal proto mísír vyjednat, že mu za ten pářek dá žlalku, ale Býunda necháel ani slyšet slále jen říkaje, že pářek na prodej nemá, slíbil tedy další žlalku a pak ještě jednu, a to už dělalo solik co slál mezi dřeva. - To však starého Hanflika na solib, dopálilo, že prohlásil: kdybysle mě dal všechny penize z celého světa, tak si je neverím, já chci jen pářek mil tam, kde jste jej vzali... Nezbývalo tedy nic jiného, nežli pářek znova naloziti na brakář a odvězl na mislo 600 m nad mořem. - A kdo myslí, že tam ten pářek odvězl? - Učedníci! - Z všechnosti připisují tento žáruvam, ledos zmílému Janu Klusovi, vypravěči, slinci 86 roků. (+ 10.1.1959.) který mě toho vypravoval.

= Podivná směna =

Ždeme-li z čecovické návsi od hasičského skladisté, nejdříve po polní cestě a pak pěšinou podél čecovického potoku a konečně po mezi, dojdeme po vici jak jednokilometrové chůzi, na pokraj lesa Chlumce. V dřívějších dobách byla pěšina ušlapána, neboť lidi prošlo denně hodně lidí, - myni když zavedena ještě skoro na všechny strany autobusová doprava, pěšinka zarůstá... Mnohemu chodci, především na pokraj lesa namane olážka, - proč jsouže takové jámy a kdo pak tu co když dělá? Že jí když, podobnou olážku napovídá svému otcu a on mě řekl následující. Na tomto místě nachází se výborný písek s hlinou dobré jakosti. - Toto místo propůjčeno bylo v minulém století čecovickým neslukem, aby si zde kopali tento materiál na stavbu budov a výrobu vepřovic. - V městu za dobu užívání poskytly čecovice, vrčenským sedm dílu louky ve výměře asi 84 arů v brati „Na dílech u farmické luk“, aby si tyto díly síkli a nich po svém hospodařili, do té doby dokud si čecovice budou materiál vozit. - Následkem otevření pískového lomu v lese „Hajku“, přestal se písek z Chlumce vozit, vrčenskí však louky nevrásili k užívání čecovickým, - ale nějakým, nekalým, spůsobem si nechali

pozemky zaknihovat. - Osud však ještě spravedlivý. - Ve světové válce 1914-18. za starostování Josefa Simána ve vrčení ueneseno bylo v daném rasupiselsku obce, aby rozprodány byli „čecovické díly“ zájemníkům z obce a obnos upsán na všechnou půjčku, kteráž rozpadnutím Rakouska vzala za své. -

= Od komedie k filmu =

Loutkové divadlo lidově známé „komédie“, hrálo se na našich vesnicích od neepaměti.

Podle vypravované slávých pamětníků, zajížděl do naší obce „občas“ jakýsi Matěj Kopecký „od vody“ tím asi myslí povídaví, neboť pocházel odkudsi z Mirošicka. Byli při to vlastně starí manželé (otec a matka) a mladí manželé (syn a nevěsta) s dětmi. Byli pří do opravdový umělci, poněvadž ale měli veliký rayon zavítali do Čecovic (vyprávěl = žánow za 3 a i více let. - Na jejich posvícení stanou se v Hudlicích a Oldřicha a Boženě. Když Doumek = ní v Hudlicích a Oldřicha a Boženě. Když Doumek = Olečkovi. + 1879. -

Dalším lakovým, byl Josef Kočka s manželkou Faninkou z Krasilova od Strakonic, ten písobil hned za mladého dědu Josefa Moravce, před rokem 1848 a moje rodiče Tomáš a Teresie Moravcové narodený 1854-1862.

se na něho pamatovali, jak po válce u Náchoda

a Hradce Králového v roce 1866. hýpivával v divadelku „Zavraždění svatého Václava“ také sloku: „Rohni se český lve, - vidis, že nám je řle, - vyřeň prýč Prahy, - německé hajzly.“ - Aneb: U Králového Hradce, - lila by sám koule prudce, - z flintiček a kano-ní, - bylo to jak slo-hromu.“ - Byl prý to prostý světský člověk, - ale u vrchnostenských úřadů v oblibě nebyl. - Ač byl mnohdy také lísťovkovou nasekáván, přece jen národního ducha neopustil. -

=Je ho syn, josef, věnoval se loutkařskému umění. - Za manželku měl Annu a mít měl asi 6 dětí, 3 hochy a 3 dívčata. Nejraději hrával: „Chrada a Šárku,“ „Když jsem vandrovával,“ - „O palečkovi,“ - „O Kas-párkovi“ a jiné. - Zemřel asi v r. 1955 a jeho žena asi o 3 leta dříve a jsou pochováni na hřbitově nepomuckém. - Schodou okolnosti, byl josem oběma na pohřbu jako divák, a byl josem opravdu udiven, co lidí od téhož fochu bylo na pohřbu. - Zemřeli dva autobusy, nemohly je ani pojmut... .

=Přeti koleno rodu Kočků, - opětne Josef Kočka s manželkou neopustili umění loutkařské, - prvně viděli jmenovaného Čecovice v době okupace v roce 1941. Vpoh-

(*1)

nuse „Hegdrichiadě,“ hráli s loutkami. Mimo jeho her byli všechny slati z Giráskových: „Slavujch pověsti českých.“ - Kimo toho měl laicky upravenou „Prodanou nevěstu.“ - Po něvadě předváděl opravdu umělecké hodnoty, měl výdychy na představení velikou účast. - Celých 17 let neměli jíme možnost shlednouti loutkové divadlo, až teprve 18 prosince 1959. přijel do naší obce Josef Kočka (nejmladší) s manželkou = Jeremií roz. Flaškovou.

+1978-8.

= Divadlo ocholnické. = Musel josem se všech starých lidí vystávat, abych zvěděl kdy prvně bylo sehraeno divadelní představení v Čecovicích. - Až konečně Josef Chodora dnes slávec 76 letý, mě zdeil pravopráctky, které zdáli se být

v roce 1960 Kočkův počin likvidován městy, v obci Bezděková, - loutkař Kočka pracuje v „zoo“ v Blansku s rodinou. -

věrohodné a proto po ověření ještě jinými pamětníky, přissoupil jsem k realisaci. První divadlo se hráno bylo na jaře 1897. Vrčenšskými ochotníky, členy okrašlovacího spolku "Baračnici" v cecovické hospodě. - Divadlo mělo název: "Lumpaci-vagabundus", aneb, sedlák sélma veliká" a pojednávalo o nevolnickém venkovském lidu z doby probuzenecké. - Představení dolo nabízil a aranžoval známý vrčenský pokrokář, Hynek Mikš a proto bylo tak hojně navštíveno nejen z naší obce, ale i z okolních vesnic při krásném finančním výsledku. - Brzy potom ujali se divadelnické učitelé místní obecné školy, z nichž zejména Prokop Kartáč, byl horlivým řežízarem ochotnického divadla. - Pan učitel Karel Bouše, ač v zdejší škole působil po dvoukráte, což záslupe správce školy, se hrál s ochotníky iaké několik pěkných divadelních her. - Definicionní učitel Emanuel Slach, měl k divadelnické dobří vztah, bohužel, že na zdejší škole působil po celou dobu brávání prve světové války, 1914-1918. - Po ukončení války se hrál s ochotníky pěkné divadelní hry, ve kterých pokračoval dále p. učitel Ladislav Novák, a po něm definitivní učitel Karel Kaňák, náležitý vychovatel národa, který načerčil s ochotníky velkolepe dila Tříškových

her. - Za jeho působení prodáno dosavadní jeviště ochotníkům do Měřína i s oponou (pohled na Cecovice ze skal Morávky) klerou maloval p. Mikš z Vrceně, - a ihned zbudováno svépomoci jeviště nové, modernější. - Další učitelé byli apoštoly divadelnicí, ať to byl Baška nebo Třefný. - Na počátku druhé světové války působil na cecovické škole p. učitel Václav Törmann, který se hrál ve zdejší obci mnoho divadelních her a z těch většinu operet. - Jako výborný aranžér byl mezi sovobodnou charrou velice oblíben. - Po skránce pořádání divadelních her, kdy si jenom přáli, aby podobních učitelů bylo po našich vesnickách více rozeselo. - Ostatní učitelé jen občas, třeba sam se hráli nějaké divadlo, proto nařízeli laici, občané František Lefl či a František Končel čp. 44 několik hodnotných divadelních her s cecovickou mládinou, aby divadelní hry nepřipadala k zapomenutí. - Nynější ředitelice nepřipadala k zapomenutí. - Nynější ředitelka "národní školy" v Cecovicích paní Osilie Podlesáková se hrála s ochotníky, jedno divadelní představení z doby národné osvobozenec, které se hráli ještě v obci Soběsukách na přání Odboru školství a kultury Rady okresního národního výboru v Blatnici, - avšak, odpoledne a večer.

Kromě těchto divadelních her pro dospělé, se hrána zde byla celá řada divadelních her žárlivem zdejší školy, mino besídek a recitací naho vystoupení.-

Bylo moji povinností rozespati se blíž o divadelnicí, - snažil jsem se podat i to, co pamět moje i pamět druhých občanů si ještě uchovala, - bohužel nynější generace holduje více filmu a proto divadelní ochotnicki upadá. - Němohu chválit to, - nebo ono, - nebo obojí povznáši naše národní kulturu, - říkám ale, že divadlo zůstane divadlem a film filmem.

Film, - promítacka.

V sousedství naší obce, vlastní všechny národní výbory filmový promítaci přístroj. - V naší obci se na opuštění pomýšlelo, - a náhoda domu popřála. - Přizvolení členkou M. N. V. dala paní ředitelka školy Otilie Podlesáková, příslib, že obslouží a zaplatí z dobročiných podniků, promítací přístroj pro naši obec. - Příslib se stal skutečností a tak od 31 května 1958. Čtvrtkrát měsíčně promítá se film v místním hostinci. -

Cěčovice v literatuře.

"Zeměpisný nástin hejmanštrí příslího-ne-pomuckého", sepsaný roku 1885 v Křešicích od J. B. Rebce má následující zápis: Cěčovice, ves na severním svahu vrchu "Středrého", $1\frac{1}{2}$ hod na severovýchod od Nepomuka, čítající v 50 domech 330 obyvatel a 54 školních dísek. -

Jednobřidui škola se 60 dětmi byla r. 1875 založena. - Až do toho času byly Cěčovice do vrčeně příslíkány. - Farou a postou tam patří dosud. - Při sčítání lidí v roce 1869 měli: lidí 336, z toho školních dětí 50, ve 47 domech. - Při sčítání v roce 1880 měli lidí 330 z toho 54 školních dětí v 50 domech. - Výměra pozemků v hektarech: - Roli, 288, luh, 40, - zahrad, 4, - lesa, 54, - posoků 4, - pastvin, 33, - silnic a cest, 10, - a pussin, 3, -

=Vystěhovalci.

Koncem XIX. století a začátkem XX. století horečně se lidé stěhovali ze zdejší krajiny, do zámoří a do jiných konců. -

Pvními vystěhovalci do Ameriky byl Jan Šefl svobodný, bez řemesla do slálu Saint Louis, - Jan Moravec z čp. 11 do Chicago Ill. Francisák Nový z čp. 40, - bývalý předsavenní obce s rodinou do Chicago Ill., - Josef Prucha s manželkou Josefou a dělní kolář z čp. 36. - Brabec s manželkou Josefou a dělní kolář z čp. 33. svobodný do Chicago. Tomáš a Václav Šefl z čp. 33. svobodný do Chicago. Josef Moravec řezník z čp. 18. svobodný do Berwynu. Václav Moravec hudebník z čp. 11. do Chicago Ill.

Jan Palacký řezník z čp. 20 do Michigan Amerika Anna a Marie Boušový z čp. 6 do New York — — Anna a Marie Palacká z čp. 45 do New York Amerika

Kromě těchto se odsířovali:

Manžele Josef Šefl 33 a Anna Velíšková čp. 41 do Ruské Volyně. aee Černilova Konstantinogradský Ujeza.

= 60. =

Manželé Václav Fandík z Fiškova a Marie Nová z Čecovic č. 16. do Bosny a Chorvatska obec Žepče a Ženice u Sarajeva.	
Vojtěch Moravec z čp. ii. na vrchnostenský dvůr Botek.	
František Trhlík z čp. 17. krajec do Vídne.	
Josef Bouše z čp. 6 do Hofu v Bavorově. -	
Marie Posvádová z čp. 34 do Vídne (novomaná Rosilková)	
Jan Palacký z čp. 45. do Prešporku - Bratislavu. -	
Vojtěch Sládeček z čp. 3. do Kolína nad Labem.	
Václav Žanda z čp. 23. do Měcholup u Žatce. -	
Josef Palacký čp. 37. Nahošovice u Volyně. -	
Jan Kovářík z čp. 29 krajec do Plzně. (Kromě známého socialistického komunistického komořího)	
Jan Palacký z čp. 54 do Paříže, vrátil se v r. 1962 do Mořelnice.	
Josef a František Černý z čp. 27 do Rakovníka. - - -	1894.
Jan Žanda krajec z čp. 23 do Plzně. -	1898.
Malý Josef Žanda kovář z čp. 23 do Božková. -	
František Klis čp. 40 řelegničář Doubravka u Plzně. -	
Josef Mikš z čp. 13. řelegničář Doubravka u Plzně. -	
Vojtěch Novák kovář z čp. 8. Třemošnice u Plzně. -	
František Palacký krajec čp. 51. do Příbrami. -	
Josef Kovářík krajec z čp. 29. do Blatnice. -	
Vojtěch a Václav Velíšek (oba krajci) z čp. 14 do Prahy.	1898.
Josef Palacký čp. 16 s rodinou do Skvrňan u Plzně.	1895.
Bohumil Ryc čp. 17. s rodinou do Skvrňan u Plzně. -	
František Velíšek řelegničář z čp. 28. do Lobezen u Plzně. -	1895.
Jan Bouše řelegničář z čp. 6. do Lobezen u Plzně. -	1895.
Jan Adamec a Josef Adamec (škodováci) do Stáhlav. -	
Karel a Vojtěch Trhlík SNB. do Plzně. -	
Josef Klis kovář škodovský do Plzně. -	1903.
Vojtěch Chodora z čp. 43 do Bečova okr. Teplice s rodinou Špichalovou.	1890
Václav Barla kšice u Slivova.	
Vojtěch Sládeček konink z čp. 22 do Uherského Brodu	1919.
Vojtěch Slavíček řelegničář z čp. 55 do Sloda.	

= 61. =

Vojtěch Sládeček ředník z čp. 30. do Sloda.	
Václava Emila Beránek z čp. 53 do Vrceně. -	
Karel Moravec buhlář z čp. 27. do Prahy.	
František Moravec buhlář z čp. 27. do Sloda. -	
Stanislav Vaník SNB. z čp. 48 do Prahy. -	
Václav Nový autodrožkář z čp. 38. do Nepomuky.	
František Žefl elektromechanik z čp. 36 do Domželic.	
Josef Slavíček obchodník z čp. 55 do Kasejovic. -	
Miloslav Chodora (škodovák) z čp. 32 do Plzeň. -	
Václav Chodora horník z čp. 32 do Příbrami. -	
Tomas Mikš odborný učitel z čp. 56 do Plzeň. -	
Josef Končel (škodovák) z čp. 44. do Plzeň. -	
Václav Konečl rolník z čp. 44. do Blatby.	1899.
Josef Žefl ředník z čp. 38 do Neuraz.	
Josef Grachta labytník z čp. 12. do Australie. -	
Josef Nový rolník z čp. 38 do Širokavče pak do Plzeň. -	
Josef Palacký řezník z čp. 20. do Červeného Poříčí. -	
Vojtěch Moravec řezník z čp. 11. do Prahy.	1897.
Josef Hanáček řezník z čp. 26 do Rumburku.	1929.
Jan Hanáček SNB. z čp. 25. do Dobřan. -	1898.
František Hanáček z čp. 25. do Počátků. -	1904.
Josef Hanáček řelegničář z čp. 25 do Vrceně. -	1892.
Josef Černý kolář z čp. 2 do Dvorce. -	1903.
Václav Nový zámečník z čp. 4 do Prahy. -	
Josef Nový insenimálor z čp. 8. do Dožic.	1924.
Josef Velíšek rolník z čp. 14 do Cížkova. -	1892.
Jan Mikš rolník z čp. 13 do Cížkova. -	1889.
Václav Palacký rolník z čp. 20. do Štítova. -	
František Žefl rolník z čp. 33. do Srbuhař. -	1893.
Petr Palacký řezník z čp. 37. do Železneho Újezda.	1882.

=62.=

Jan Nový obuvník z č. 23 do Nových Mlýn 1903.
 Tomáš Nový kolník z č. 38 do Březí u Žinkov.
 Jan Nový drahlař z č. 38 do Měřína.-
 Josef Nový rolník z č. 38 do Měřína.-
 František Moravec rolník z č. 11 do Budislavic.-
 Josef Nový rolník z č. 7 do Vísky.-
 Jan Sládeček z č. 3 do Kozlovic.-
 Václav Moravec lůždář z č. 11 do Šrb.-
 Vojtěch Nový rolník z č. 38 do Sedliště.-
 František Palacký železničář z č. 37 do Dvorce.-
 Jakub Václav Palacký železničář z č. 37 do Dvorce 1895.
 František Palacký domkář z č. 37 do Příbramě.-
 František Šefl rolník z č. 33 do Čmelín.-
 Vojtěch Šefl obuvník z č. 33 do Vrčeň.-
 Bohumil Palacký automechanik z č. 54 do Pojic.-
 Josef Palacký kapelmík z č. 45 do Příbramě.-
 František Palacký železničář z č. 46 do Příbramě.-
 Josef Končel domkář z č. 21 do Zahradky.-
 Jiří Sládeček řeber z č. 30 do Karlovy Vary.-
 Malý Končel domkář z č. 50 svadilou do Březí.-
 Jan Vaník rolník z č. 48 do Chlomka.-
 Václav Končel pastorař přírodní z č. 44 do Něponuka.
 Václav Palacký rolník z č. 20 do Vrčeň.-
 Václav Chodora krejčí z č. 32 do Zámečku.-
 Jan Chodora holič z č. 32 do Vrčeň.-
 Josef Hlavík z č. 42 do Prahy.
 Jan Novák kovář z č. 8 do Mohelnice.-
 Václav Bárta železničář do Čepince - pak do Smedrove.
 Josef Bárta řepník z č. 34 do Radošic, pak do Smedrove.

1929.

=63.=

Martin Velíšek rolník z č. 9 do Šrb č. 1.-
 Vojtěch Klus domkář z č. 40 do Čmelín.-
 Josef Končel rolník z č. 1 s rodinou do Něponuka.
 Josef Klasna obuvník z č. 46 do Blšan u Táboru,
 Václav Šefl drahlař z č. 41 do Blovice.
 Vojtěch Nový svařník z č. 16 do Lobeč-Výšehrad u Příbramě
 František Trhlík svařník z č. 17 do Prahy těžkádlo.-
 Josef Palacký krejčí z č. 54 do Mohelnice.-
 František Palacký kovář z č. 5 do Chebu.
 Chotimir Palacký výrobce obuvi z č. 5 do Zlína.
 Josef Nový agronom S.T.S z č. 38 do Žinkov.-
 1901.
 1902.

1927.

Na sklonku 18 století doženili se Palackí z Čecovic do Sedliště na č. 6. (viz skříňku 32)
 Moravcové z č. 18 do Kladubce.-
 Rod Hamšíků žijící dosud v Prádle pochází ze statku Hamšík z Čecovic č. 9.-
 Galo by se jistě mnohem zjistil, - bohužel, že kdy všemu jist pořeší čas a s tím celý život bojuji.-
 Rody do Čecovic přísléhovavé.

Rody do Čecovic přísléhovavé.
 Rod Klusů (Klausů) pochází z Mohelnice.
 Rod Velišků pochází z Lobešuky.-
 Rod Palackých pochází z Klašteru.-
 Rod Morávků z Pohorovic u Blatné.-
 Rod Končelů z Kramolínova.-
 Rod Šefli z Přesina č. 9 a z Týnákovy č. 10
 Rod Manů pochází z Mohelnice.-
 Rod Černých pochází z Klatov.

= 64. =

Rod Kováříků pochází z Vršeně.-
 Rod Žandů pochází z Kocenické Lhoty.-
 Rod Chodorů pochází ze Sedliště.-
 Rod Klasník z Dolců u Přeštic a Přebudova
 Rod Pešků pochází z Milec.-
 Rod Kalissů ze Záboří u Blasné.-
 Rod Žilků pochází z Vršeně.-
 Rod Oselů pochází z Klášterce.-
 Rod Trhlíků pochází ze Sedliště.-
 Rod Čadů z Kocenice.
 Rod Bešláků pochází ze Čmelín.
 Rod Farů pochází z Třebčic.-
 Rod Hořejších pochází z Víska.-
 Rod Čmelinských pochází z Nepomuka.-
 Rod Brůchů pochází z Dožic.-
 Rod Posavádů pochází z Nepomuka.-
 Rod Boušů pochází z Kladrubec.-
 Rod Beránků pochází z Vršeně.-
 Rod Vaníků pochází z Kramolina.-
 Rod Slavíčků pochází z Chlomka.-
 Rod Bárdu pochází ze Zahradky.-
 Rod Mošejzíků pochází z Oseleč.-
 Rod Heroutů pochází z Pojic.-
 Rod Vindušků pochází z Kladrubec.-
 Rod Guřanů pochází z Koznic obec Hlučín.
 Rod Soláčků z Ladomirova obec Svinia Slovensko

= 65. =

= Rody odslehované nebo vymílé.=
 Rod Bečvářů býval na čp. 10.-
 Rod Morávků býval na čp. 21.-
 Rod Hamzů býval na čp. 9.
 Rod Pešků býval na čp. 20.-
 Rod Šerých býval na čp. 1, a 23.-
 Rod Zahradníků býval na čp. 19.-
 Rod Kalissů byl na čp. 6.
 Rod Kubíků býval na čp. 29.-
 Rod Žilků býval na čp. 14.-
 Rod Oselů býval na čp. 32.-
 Rod Trhlíků býval na čp. 17.-
 Rod Šlipků býval v čp. 8. (obecní pastýř)
 Rod Čadů býval v čp. 15.
 Rod Bešláků býval v čp. 24.-
 Rod Adamců býval v čp. 5. a 55.-
 Rod Maloušků býval v čp. 4. + 53.-
 Rod Bešláků byl v čp. 16.-
 Rod Beránků byl v čp. 4. + 53.-
 Rod Bárdu byl v čp. 8. a 34.
 Rod Farů býval v čp. 27.
 Rod Hořejších býval v čp. 16.
 Rod Čmelinských býval v čp. 15.
 Rod Brůchů býval v čp. 36. (36)
 Rod Nováčků býval v čp. 8.-
 Rod Šlepáčků býval v čp. 22. (Haričská zbrojnica)

= 66 =

= Výpis z pamětní knihy fary Vrcení =

= 29 dubna 1737 =

Z Čečovic odváděli silo-slarou sedlci
sak zvaný desátek, faráři vrcenškemu.-
Sládek, - Bečvář, - Morávek, - Nový, - Šerý,
Hamza, - Mičko, - Moravec a Frachta,-
po 3 vědelich žila, pšenice a ovsy, - v době
lební půl řejdliku másla, - poslního ča-
su 10 vajec. - Na fundaci kostelní složili:
Rychtář Jakub Mičko 58 zlatých, -
Barholoměj Moravec 1 zlatý, - Petr Mič-
ko 1 zlatý, - Martin Hamza 1 zlatý, -
Martin Nový neb Cikán 1 zlatý, - a kré-
mář rovněž 1 zlatý, - celkem 63 zlaté. -
Obec Čečovice poslavila svými lidmi
a posahy 18 sáhů rakouských, farní hrad-
by zděně a sice od farmy slodoly až k
Brochovi obytnému slavenu. - Za tuto po-
moc vyhraděno bylo čečovickým, včetně
mlýnáře Třesína je Zahrádky a sedláčků
Drahlika a Herouta z Pojic, - když se vysla-
věl hřiblov v roce 1851, a za všech pomocí,
mista k poslednímu odpočinku od vchodu
po levé straně počinaje čp. 1 (Terejch) a
čp. 13 (Mičkoje) konče.

= 67 =

V roce 1869 sebráno bylo v obci Čečovi-
cích na opravu kostela 37 zlatých,-
těhož roku udělal buhlář Martin
Nový čp. 40. - 18 nových kostelních lavic.

Těhož roku věnoval Josef Pačký čp. 39.
velkou lampa před hlavní oltář za 35-
zlatých, - novou kadičelnici s lodkou
za 15 zlatých a bílý prapor (korouhev).
V roce 1870. sebráno bylo v Čečovicích
20 zlatých na novou kazatelnu. -

(Zápis o farmu lese viz shánku 11.)
V roce 1681 řádily na farmě osadě vrcen-
ské černé něšovice, - v Čečovicích během
3 týdnů zemřelo 29 lidí. -

V roce 1817. platilo se za sbyt pšenice
(a 80 kg) - 60 zlatých, - za sbyt žila 48-
zlatých, - za sbyt ječmene 40 zlatých,
za sbyt brambor 20 zlatých. -

= Čečovickí rychtáři. =

= od roku 1652 - 1848 =

Roku 1652-1683. Barholoměj Moravec č 14.
R. 1683-1707. Ondřej Frachta čp. 12. -
R. 1708-1760. Jakub Mičko čp. 13. -
R. 1760-1796. Martin Šerý čp. 1. -

= 68. =

- R. 1797.-1813. František Moravec čp. ii.
 R. 1814.-1849. Josef Palacký č. 20 (obrůvčíkář)
 R. 1780. Matěj Moravec č. 14. (konšel.)

= Obecní samospráva. =

= Čečovičské starostové obce od r. 1850, i odsud.

Míčko Tomáš čp. 13.

Kluis Josef čp. 10. - 8. i. 1873.

Nový František čp. 38.

Nový František čp. 35 (bruhlář z čp. 40.)

Končel Josef čp. 1. -

Velišek Josef čp. 14. -

Míčko Jan čp. 13. -

Kluis Václav čp. 10. - 1897-99. -

Moravec Tomáš čp. 11. - 1899-1903. -

Kluis Václav čp. 10. - 1903-1919. -

Končel Matěj č. 50. 1919-1921.

Moravec Vojtěch čp. 18. 1921-23. -

Kluis Jan čp. 31. - 1929-1938. -

Chodora Vojtěch čp. 43. 1938. - 45. -

= Místní Národní výbor. =

Předsedové M. N. V. od roku 1945.

1. František Velišek, čp. 14. - 1945. - (3. výdmy.)

= 69. =

- 2.) Kluis Václav čp. 10. - 1945. - (3. výdmy.)
 3.) Nový František čp. 4.
 4.) Nový Josef čp. 8. - 1960. 20% -
 5.) Man Václav čp. 25. 19²⁰/₅ 60. - 10 - 64. -
 6.) Šelmál Stanislav Křeček 19 - 64. - 19¹⁵/₁ 69. -
 7.) Šrachta Vojtěch čp. 12. 19¹⁵/₁ 69. - 19³¹/₁₁ 71. -
 8.) Ládlec Josef Líska, čp. 24. 19³¹/₁₁ 71. - 19¹⁹/₁₁ 76. -
 9.) Olla Polívánk Čečovice 24. 19¹⁹/₁₁ 76. - 19²⁶/₆ 81. -
 10.) František Končel Čečovice 44. 19²⁶/₆ 81. -

= 70. =

= Výpis z: Mannschaftsbuk Pro Anno 1814 =
= Štítkání lidí =

= Ves: Czeczowicej - Herrschaft Grünberg =

Nº 1. Thomas Scherej 37 leti.

žena Barbora 35 --

děti: Marie, Katerina 15, -11 leti. -

Po + Vojtěchu Sládkovi vdova Barbora.

Nº 2. Franz Černej 43 leti.

žena Anna 36 --

děti: Josef, Martin, Franz 14, 7, 3, leti. -

Nº 3. Josef Sládek 68 leti. -

žena Markýza 64 --

děti: Vojtěch soldát 38 leti. -

Dorota in Nº 21. - 29 leti.

Bartoloměj soldát 23 leti. -

Po + Vojtěchu Žachový děti:

Katerina, Dorota } blind 28 leti

Nº 4. Augustin Beránek 47 leti. -

žena Marzena 47 leti. -

Nº 5. Jaroslav Sládek Häusler 30 leti.

žena Theresie

děti: Jan, Marie, Matouš 7, 4, 1. leti. -

Martin Sládek (Landver July 1813.) 39 leti.

žena Barbora 39 leti.

Nº 6. Malieg Noveg Bauer, 44 leti. -

žena Katerina 42 leti.

= 71. =

Nº 6. Vil. Novej Häusler 44 leti. -

žena Dorota 49 leti. -

syn Venzl soldát 20 leti. -

Nº 7. (Pokrač v sr. 70.)

děti: Josef 14 let Terezie, 12 let, -

Anna 3 1/4 roku, Marie 1 1/2 roku. -

Po Vojtěchu Šupím vdova Vorsila, 79 leti. -

děti: Matieg soldát 25 let

Marie in Nº 2. - 21 leti. -

Nº 9. Jan Velíšek, Bauer, 43 let.,

žena Karžena 40 let

děti: Marie, - Jan, - Josef, - 19, 16, 9, -

Katerina, Anna, Terezia, Josefa, 12 1/2, 3 1/4, 3 1/4,

Nº 10. Ondřej Klüss, bauer, 37 let.

žena Maria 34 leti. -

děti: Venzl, - Jan, - 10, - 6, - leti. -

Po + Vojtěchu Klüssový:

vdova Karžena,

děti: Vojtěch, - Žirí soldát, 38, - 34 leti. -

Janu k: W. 33 leti. -

Franz Klüss 27 leti. -

žena: Katerina 27 leti. -

dcera Anna 1 rok. -

Nº 11. Franz Moravec bauer 29 leti. -

žena: Karžena 21 rok. -

syn: Vojtěch 1 rok

Jakub Noveg 57. žena Dorotka 54 leti.

= 72 =

- děti: Martin soldát 29 let.
Vorssyla in № 11. 26 let.
Schimon soldát, 29 let.
№ 12. Vojtěch Schrachta, bauer 33 let.
žena Anna 32 let.
děti: Anna, - Marie, - Jan, 7, - 3 1/4, - 1 1/2.
Vavřinec Schrerec 53 let.
žena Anna 44 let.
děti: Bartoloměj, Jakub, - Matieg, - 15, 17, 1. let.
№ 13. Jan Miczko bauer, 43 let.
žena Maria 43 let.
děti: Marie, Josef, Theresia, 21, - 19, - 17. - let.
Barbora, Katerina 12, 8. - let.
№ 14. Matieg Moravec, bauer 43 let.
žena Marie 43 let.
děti: Jan, - Vojtěch, - 23, - 8, - let.
Po + Venzlí Šírovým dcera Royna 52 let.
její sňhonec Marie in № 1. in Zahrádka 22 let.
№ 15. Jan Cymelinskij häusler, 55 let.
žena Anna 52 let.
děti: Martin soldát, 34 let.
Franz Weber 24 let.
№ 16. Josef Storegssij Häusler und Schusser 32 let.
žena Maržena 32 let.
děti: Marie, - Martin, - 4, - 1. - let.
№ 17. Anton Trhlík häusler 43 let.
žena Worsyla 45 let.
děti: Maržena, Vojtěch 23, - 26 let.

= 73 =

- Venzl, - Jakub, - Anna, - 14, - 9, - 2 let.
Po + Janu Zahradníkovi vdova Maržena 66.
syn Martin soldát, 40 let.
Tomáš Zahradník in Czecjovice № 20, - 34 let.
žena Katerina 38 let.
syn Josef 2 1/2 roku.
№ 18. Martin Moravec chalupner 49 let.
žena Maržena 42 let.
děti: Maria in № 14. - 22 let.
Anna, - Matěj, - 21, - 14 let.
Josef bei Infanterie, - 14 let.
Franz, - Katerina, 9, - 1, - rok.
№ 19. Matieg Palaczky chalupner 40 let.
žena Anna 34 let.
děti: Marie, - Anna 11, - 1, - let.
Po + Josefu Palackým dcera Johana 46 let.
№ 20. Josef Palacký Bauer, 51 let.
žena Maržena 36 let.
děti: Theresia, Josef, Peter, Anna, 17, - 15, - 12, - 9. let.
Franz Palacký, Vielh, Anna, 21, - 24, - 24 let.
Marie, - 1 rok.
Amy Holý sňhonec Josefa 34 let.
Josef Frachta 76 let.
№ 21. Franz Morávek bauer 49 let.
žena: Maržena 48 let. - syn Jan 6 let.
Matěj Končel 37 let.
žena: Rozálie 33 let.
děti: Marie, Matěj, - 13, - 5 1/2 let.

= 44 =

Josefa, - Anna, - Vojtěch, - 3½, - 7½, - 1 rok.
vdova Kapslíková 39 let. -

děti: Katherina, - Jakub, - 18, - 12, - les. -

Nº 22. Josef Klasna Häusler 26 let. -

žena Dorota 26 let. -

děti: Marie, - Jan, - 1, - 3¼ roku. -

Wojtěch Klassna 73 let. -

žena: Maržena 61 let. -

Venzl Zahradník, 51 let. -

žena Maria 37 let. -

děti: Katerina, Anna, - Jakub, - 12, - 7½, 2, let. -

Nº 23. Symon Sereq Häusler 51 let. -

žena Katerina 40 let. -

děti: Marie in Milec Nº 5. - 20 let. -

Jakub, - Katerina, - Anna, - 12, - 8, - 2, - les. -

Po Vojtěchu Scherijm syn Jakob soldát, 48 let.

Nº 24. Po + Matěji Klusový syn Josef Vogák 25 r.

dcera Anna in Třebecic Nº 9. - 22 let. -

Po + Janu Dimakovým vdova Marie 61 let. -

děti: Katerina 29 let, - Franz, - Schmidt 26 let. -

Nº 25. Josef Moravec 55 let. -

žena Theresia 50 let. -

syn Vojtěch, Smidt in Vien 26 let. -

Po + Venzlu Bráychori dcera Anna 60 let. -

auhoneyz její Schymon, soldát 38 let. -

Matheus Feschick, Weib Rozyna, 64, - 64, - let.

děti: Mateg, - Eva, - Marie, - 27, - 25, - 21. - let.

Nº 26. Jakob Micko Bauer 43 let. -

= 45 =

žena Katerina 42 let

děti: Franz, - Anna, - Malyš, - Marie, 18, 10, 5½, 1½ r.

Nº 27. Wenzel Farra Häusler 53 let. -

žena Anna 45 let. -

děti: Marie, - Anna, 6, - 3½ les. -

Po Jakubu Schrachlový vdova Maržena 59 let.

děti: Tomáš, soldát, - 40 let. -

Dorota in Nº 12, - 27 let. -

Nº 28. Mallausch Welischek 55 let. -

žena Katerina 51 let. -

děti: Theresia, - Vojtěch, bei Post, - 24, - 21 let. -

Thomas, - Mallausch, 19, - 15, - les. -

Martin Welischek 26 roku. -

žena: Dorota 27, dcera Barbora 1 rok.

Nº 29. Jakob Kubík Häusler 60 let. -

žena Rozálie 50 let. -

děti: Josef weib Anna in Něpoluk, 34, - 23 let.

Jan, soldát, 23 let. -

Vojtěch, schuster bei Infanterie 17 let. -

Franz Kubík 26 let, žena Anna 17 let. -

dcera Marie 1 rok.

Nº 30. Venzl Sládeček chalupner 43 let

žena Katerina 41 let. -

děti: Mateg, (schneider) 19 let.

Jan, Josef, - a Anna, 15, - 12, - 2, - les.

Nº 31. Jakob Novej chalupner 53 let. -

žena Anna 45 let. -

= 46 =

děti: Andreas bei Infanterie 21 let.
 Tomáš, - Anna, - Theresia, 20, 17, 14. let.
 Jan, - Marie, - Katerina 12, 10, - 7. let.
 Franz Novec 51 let, - žena Theresia 48 let.
 děti: Marie, - Anna, - Jakob, - 25, - 23, - 21. let.
 Theresia, - Franz (Familie in Nepomuk.)
 № 32. Jan Olec, Bauer 27 let.
 žena Marie 20 let, - dcera Marie 1 rok.
 Josef Scherec 41 let, - žena Katerina 44 let.
 syn Jan 10 let.
 Po + Jakub Šchrachlový dcera Rozalie 16 let.
 № 33. Peter Schäffl, bauer 19 let.
 žena Marie rodem Moravcová 16 let.
 № 34. Malík Scherec chalupner 45 let.
 žena Anna 44 let.
 děti: Josef, - Venzl, - Marie, - 19, - 17, - 12 let.
 Malík, - Thomas, 8, - 2. let.
 № 35. Josef Klus, Bauer 44 let.
 žena Marjana 43 let.
 děti: Anna, Katerina, Franz, 19, - 9, - 6 let.
 № 36. Vojtěch Brücka, Wagner 64 let.
 žena Katerina 56 let.
 syn Vojtěch chalupner 20 let.
 Po + Malík Šchrachlový syn Malík invalid 79.
 Johann Brücka Wagner 27 let.
 žena Anna 23 let.
 dcery: Marie, - Mila, - 3, - 1. let.
 Po + Jakub Šchradníkovi ařhonec
 Johann Novec soldat 28 let.

= 47 =

v 36 číslech popisných v Čečovicích
 napočteno v roce 1814. - 271 obyvatelů.
 = ★ =

Posloupnosti majitelů na jednotlivých
vých čp. od roku 1654, aneb od vzniku
ku mědlosti.

Muj rodový příslušník, historický spisovatel
 a novotnický rodák, Václav Halaj
 Uslavský z Chejlavy, opatřil z lásky k
 věci pro naši kroniku, všeckere výpisu
 z archivu země České a zámeckého archi-
 vu na Zelené Hoře. - Mohu proto, i když jsem
 dobré oboznámen s poměry našeho okolí,
 různé věci, týkající se historie rodné obce
 pravidle sepsali. - Z děčto výpisů, z poslup-
 nich a dědičkých smluv a s ověření farní
 matriky bráňské, - sestavil jsem posloup-
 nost držitelů na jednotlivých statcích a
 chalupách. - Těst řádoucno, aby v zápisech pos-
 loupnosti, byl vždycky nový následce v čas zapsání,
 neboť dopisoval něco jenom po několika letech, vž-
 ěm podíle, nežku-li za deset, dvacet a více let.
 Každý kdo do této psáli budeš, piš sluš-
 ně, číselně a vždy jen pravdu. - Pomni, že
 bylo vělkon oběti, napsali hsto kruhu. -

= 48. =

Selský statek u „Serejch“, číslo popisu 1.

- Roku 1654.-1675 Rěhorz Scherej. -
 Roku 1687.-1717. Rěhorž Serej syn. -
 Roku 1745.-Vojtěch Serej a Anna (Marie)
 Roku 1773.-Martin Serej a Magdalena. -
 Roku 1814. Thomas Scherej a Barbora. -
 Roku 1847. Matěj Šerij a Katerina. -
 Roku 1856. František Končel a Katerina (váče ^{± 9/4 1878})
 Roku 1873. statek (celolán) rozdělen na dvě
 sousedné polovice (půllány) s dílem, že druhá
 polovicka dostala čp. 48. -
 Roku 1880.- Josef Končel s manželkou Olco ^{± 9/4 1878}
 vou čp. 32. a ženovou od Janoušků ze Sedliské. - Neusporeládaný rodinný život zavinil, že polovicka tohoto hospodářství přišla na buben. - Zbylek koupil r. 1903. Václav Šavel s Annou rozenou Janovou z Blatné. - Od něho zakoupil
 + 13.6.1965.- v.r. 1917. Jan Rojík ze Zahradky s tvořilá
 ženou rozenou Hofmanovou z Prádla. -
 Od nich v.r. 1925. koupil část zbytku Václav
 Janda čp. 23 s Julii rozenou Velíškovou.
 Roku 1952.- Ladislav Janda, syn a dcera
 19/6.65. Rok 1965. Balousková z Míšova. -
 Roku 1970. Žednolně zemědělské družstvo Čečovice.

= 49. =

Chalupnická řemesla v Kováři, čp. 2.

- Roku 1710.- Jiřík Černej kovář z Kralov. -
 Roku 1773. Lorenz Černej kovář - syn. -
 Roku 1850. Josef Černej a Anna Šerář čp. 1.
 Roku 1814. František Černej kovář.
 Roku 1860. Josef Černý a Katerina Rojíková ^{+ 5/III 1876} ze Sedliské. (poslední kovář.)
 Roku 1895. Josef Černý chalupník a Anna Halasová z Kozlovic čp. 1.
 Roku 1907. Vojtěch Voděra z Bezdečkovic
 a Anna Černá vdova. -
 Roku 1922. Jan Černý a Růžena Voráčková z Křečovic. -
 Roku 1955. Miroslav Černý a Milada Bárbová z Radošic. -
 Roku 1773. přidělena byla dodatečně Lorenz Černému půda od veřejného stáku ve výměře 7 j. 24 sáhů.

= 80. =

Chalupa Sládkovská u. Bárhičp 3.
Roku 1769. Josef Sládek z čp. 11. a Kateřina
Horáková z čp. 21.-
Roku 1814. Josef Sládek (häusler)
Roku 1828. Bartoloměj Sládek (häusler)
Roku 1862. František Sládek a Marie
Drůbová ze Životic.-
Roku 1921. Tomáš Sládek a Peresie Jin-
dřichová z Čížkova.
Roku 1952. Peresie Sládková vdova.
Roku 1971. Peresie Sládková zemřela 28/XI 71.
Roku 1972. Chalupa dědici prodána obci, rozbou-
rána - na místě vyzdvižena bude prodejna.
Roku 1974. Prodejna smíšeného zboží a socialistické správy.
Čp. 3. nadále nese prodejna Fednoly!-

= 81. =

Chalupa u "Honačku" čp. 4. dům, Starý nám.
Roku 1773 Veitl Mieczko (Hausler.)
Roku 1814. Augustin Beránek.-
Roku 1850. Jan Sládek a Kateřina.
Roku 1883. Josef Hanovc z Křeně a
Marie Sládková dcera.-
Roku 1898. Jan Trefný ze Brězí u Blatné-
a Marie Hanovcová vdova.-
Roku 1927. František Nový z čp. 38 a
Anastázie Trefná.-
Roku 1954. Josef Nový a Alžběta
Kalabzová ze Čmelína.-
Roku 1980. Alžběta Ková vdova. -

= 82 =

Chalupa u „Albusů“ čp. 5.

Roku 1773. Martin Sládeček.-
Roku 1814. Jan Sládeček.-
Roku 1876. František Matoušek a Josefa ro-
dem Žemanová z Mečína.-
Roku 1900. Jan Třepník a Marie čp. 4.-
Původně čp. rozborené, nově vystavěno na jihu obce. výs. 1926.
Roku 1926 (novostavba) František Palachy z čp. 54
a Růžena rodem Hajná z Liškova.-
Roku 1940. (zakoupení) Jan Zach řezníčák z
Mečichova a Emilie rozená Kůlková z
Doubravice u Strakonic.-
Roku 1966. (převodem) Zdeněk Křivánek,-
1/IX 66. *) 12. 2. 1944 v Mečichově 86. okr. Strakonice
10/10. a Marie rož. Fišerová ze Záboří čp. 76.
*) 1. 6. 1948. - okres strakonický.

= 83 =

Chalupa „Pořešákovská“ čp. 6.-

Roku 1773. Veith Novaj.-
Roku 1814. Vojtěch Novaj syn, zemřel chalupu
roku 1843. Josef Kalistovi a Apolene ze
Záboří u Blatné.-
Roku 1880. Josef Bouše ředník z Kladubec
a Josefa Kalistová.-
Roku 1909 Václav Bouše ředník a Marie
rodem Niklová z Řežic, kteří
roku 1921 prodali chalupu po požáru,
Tomáši Klusovi a Josefě rodem
Posavařové z Čečovic čp. 34.-
Roku 1947. František Klus řezníčák syn,
a Marta rodem Boušová ze Šla-
řeho Smolivce, kteří zemřeli cha-
lupu roku 1956. Josefu a Boženě Kovářkovým
z Čečovic č 29. (Božena rodem Černá z Liškova.)
Tito majitelé nechvali značnou část obytné
budovy čp. 6. a ponechali pouze 1 místnost s
předsíní a ostatní budovy přivlékli k čp. 29.-

= 84. =

Rusíkální usedlost čp. 7 u Nových.

- Roku 1654. Štěrka Cíjkán. - (přejmenováno na Nového)
- Roku 1675. Jan Nový nebo Cíjkán. -
- Roku 1717. Wenzl Nový zvaný Cíkán. -
- Roku 1737. Martin Nový nebo Cíkán. -
- Roku 1773. Wenzl Nový. -
- Roku 1814. Matieg Nový. - (Dožil se 105 let)
- Roku 1824. Vojtěch Nový a Kateřina rodem Chourová z Vrceně. -
- Roku 1855. Josef Nový a Josefa rodem Palacká z Čečovic čp. 20. -
- Roku 1870. Josef Nový a Barbora rozená Chodovová čp. 6 ze Sedlišť. -
- Roku 1900. Vojtěch Nový a Barbora rozená Grachovová čp. 12. z Čečovic.
- Roku 1932. Josef Nový a Anežka rozená Kralová ze Čmelin. -
- Roku 1961. Václav Kárik z Přesina a Zdeňka Nováčera. jeho žena. Mladší celkov.

= 85. =

Obecní pastouška čp. 8. (gemeinde Hirth.)

- Roku 1677. Malý slouha čečovskéj. -
- Roku 1685. Petr Kvarda. (Hamlknecht) - pasák ovcí
- Roku 1717. Jan Bartá pastýř. -
- Roku 1814. Jan Bartá pastýř. -
- Roku 1825 Vencel Štípek slouha.
- Roku 1876 pastouška na návsi zrušena.
- Roku 1898 postavena občanská kovárna na východní straně obce a kovářem vrčen
- Roku 1899. Josef Novák kovář z Pozdyně u Blatné. a Anna rozená Bozková ze Želvice. -
- 1918-24. Malý Novák syn, kovář a Marie rozená Palacká z Čečovic čp. 54. -
- Roku 1924. Josef Nový kovář z čp. 16. a Anna rozená Fleischhanzová z Nové Vsi. + 26. 6. 1946 požáreny Josef Nový, Anna Karhanová dcera, t.č. Rada. - za obnovu societky

= 86. =

Rustikální grunt Hamzovský čp. 9.

Roku 1654. Tomáš Hamza rustikus.

Roku 1675. Matouš Hamza a Alžběta. -

Roku 1685. Martin Hamza.

Roku 1717. Šimon Hamza a Dorota. -

Roku 1758. Václav Hamza a Mařdalena. -

Roku 1773. Malý Noha. =

Roku 1814. Jan Velišek ze Šobesuky.

Roku 1869. Tomáš Velišek * 1830. 11/12. + 1900. 26/5. a manželka Anna * 1830. 11/6. + 1905. 20/2.

Roku 1901 Malý Velišek * 1862. + 1913. a Marie Mičko vá vdova po Janu Mičkovi čp. 13. rodem Černá z Čecovic čp. 2.

Roku 1913. Marie Velišková vdova. -

Roku 1919. Vojtěch Herout z Pojic a Marie rodem Mičková dcera. -

Roku 1951. Ladislav Herout syn, a Barbora, rodem Blažská ze Čmelín. -

Roku 1978. Dana Heroutová dcera) a Václav Valma z Měcholup u Blatnic. -

= 87. =

Rustikální grunt Bečvářovský čp. 10.

Roku 1654. Klíma (Klement) Bečvář. -

Roku 1675. Ondřej Bečvář a Barbora. -

Roku 1717. Jakub Bečvář.

Roku 1773. Adalbert Klaus z Mošehuice.

Roku 1814. Ondřej Klüss. -

Roku 1831. Václav Klüs a Anna Nová z čp. 7.

Roku 1849. Josef Klüs a Marie Palacká čp. 20. -

po smrti prvej ženy, Marie Šimánková ze Žel. Ujezda.

Roku 1888. Václav Klüs a Anna Mičková z čp. 31. -

Roku 1923. Václav Klüs a Barbora Palacká čp. 20. -

Roku 1962. Václav Klüs vdovec. -(+ 21/8. 1964) v Liblině.

Roku 1964. Václav Klüs syn. -

Od roku 1968. bez hospodáře - chátrá! -

Roku 1969. prodány bašky z obytného slavení, čímž bylo
v tomto čp. prakticky zaniklo. -

Roku 1973. - jednotlivé zemědělské družstvo v Čecovicích. -

Roku 1982. Jan Klüs z čp. 35. a Hana Kovářková z čp. 19.
Zakoupili boudičku a postavili rodinný domčík čp. 10.

+ Barbora
Klüssová
14.2.1962.

PRVÝDA: 24. 5. 77.

Dnes oslaví v kruhu rodinám svých 75 roků
AUGUSTIN MORAVEC
z Čečovic u Nepomuka. Celý svůj život zasvětil pismátku,
kronikářství a historii, nechť tedy provázi jej po dobu
žilé pevné zdraví a stálý elán. Rodina.
1524

=88.=

Rustikální grunt Sládkovský čp. 11.

Roku 1654. Jiří Sládek a Marie.-

Roku 1675. Štakub Sládek a Anna.-

Roku 1744. Matieg Sládecký a Vojšila. - 20/2. 1678.

Roku 1744. Štakub Sládek a Magdalena - *15. 1738.

7/6 oddání: Apolena ze Zahradeckých mlynar^{rodem} 1751. Štakub Brázák řeagr, ze Čmečku čp 5. - Kováčová

Roku 1780. Simon Moravec z čp. 14. a Anna - 1469. 12. II. Březáková dcera.-

Roku 1811. František Moravec rustikus a I. žena Marie Halajová z Nevoňk čp. 10. -

II. žena Anna Berkovcová ze Šeb čp. 13. -

Roku 1849. Josef Moravec a Katerina rodem Končelová z Kramolína čp. 9. -

Roku 1880. Tomáš Moravec a Šeresie rodem oddání 20. VII. Šeflová z Čečovic čp. 33. -

Roku 1924. Augustin Moravec a Marie rodem oddání 8. 11. 1924. Nová z Čečovic čp. 7. -

Roku 1923. 13. Moravec Augustin syn, 1/2 po jenřeče manince. -

=89.=

Rustikální grunt Trachovský čp. 12.

Roku 1654. Tomáš Trachta a Anna.-

Roku 1675. Ondřej Trachta rychtář.-

Roku 1707. Pavel Břízek.-

Roku 1727. Pavel Trachta.-

Roku 1773. Štakub Trachta a Magdalena.-

Roku 1814. Vojtěch Trachta a Anna rodem Nygrinová z Přeštiny.-

Roku 1847. Jan Trachta a Katerina rodem Pracnová z Nechánic.-

Roku 1874. Matěj Trachta a Katerina rodem Zelenková z Buřic u Blatné.-

Roku 1916. Josef Trachta a Barbora, rodem (14.9.65.)

⊕ Nová z Čečovic čp. 38.

Roku 1954. Vojtěch Trachta a Marie, rodem Chocholová z Mladého Smolivce.-

⊕ 15.XII.83
Kroměříž 22.IX.84
* 1926.

= 90. =

Rustikální grunt Mičkovský čp. 13.

Roku 1654. Jiří Mičko.-
Roku 1675. Peder Mýčko.-
Roku 1717. Peder Mýčko.
Roku 1737. Jakub Mičko.
Roku 1773. Josef Mičko a Dorota.-
Roku 1814. Jan Mičko.-
Roku 1840. Tomáš Mičko a Kateřina rodem
Kolášovcová ze Žáhoří.-
Roku 1880. Jan Mičko a Marie rodem Černá
z Měcholup a po její smrti Marie,
rodem Černá z Čečovic čp. 2.
Roku 1900. Marie Mičková vdova.-
Roku 1920. František Mičko a Anežka, rodem
Nová z Čečovic čp. 38.-
Roku 1956. Anežka Mičková vdova.-
Roku 1960. Vojtěch Kalabza z Líškova čp 7.-
a Marie Mičková dcera.-
Roku 1973. Václav Mořížek z čp. 39 a Marie Kala-
bzová dcera.-

= 91. =

Rustikální grunt Moravcovský čp. 14.

Roku 1654-75. Bartoloměj Moravec rytíř.-
Roku 1700. Jakub Moravec a Kateřina.
Roku 1717. Vilém Moravec a Kateřina.-
Roku 1773. Tomáš Moravec.-
Roku 1814. Matěj Moravec zemřel tento grunt
roku 1848. Josefu Barochovi z Vrčené čp. 16.
a roku 1849. prodal polovic gruntu čp. 14.
Jan Žilkovi z Vrčené, byl ježil
Josefu Chodorovi a Josefě rodem
Pelerové ze Sedliště.-
Roku 1888. Josef Velíšek z čp. 9. a Josefa rodem
I. řína: Chodorová dcera.
II. řína: Anna Ríhová je Železného ujezdáč. 18.
Roku 1924. František Velíšek, a Anežka rodem
Kovářová ze Sedliště.-
Roku 1947. Jaromír Mořížek z Oselců a Vlasta
Velíšková dcera.-
Roku 1979. Jaroslav Tolar je dvojce a Zdeňka.
Mořížková dcera předchozích!-

= 92 =

Chalupa u Čadů čp. 15.

- Roku 1773. Matheus Moravec.-
Roku 1814. Jan Čmelinský nožůr.-
Roku 1851. Josef Čada z Liškova.-
Roku 1882. Josef Čada syn a Marie původem z Kileč.
Roku 1900. Františka Josef a Anna původem z Kozlovic.
Roku 1903. Moravec Tomáš a Teresie z čp. II. z Čečovic.-
Roku 1907. Kovářík František a Josefa rodem Kalabzová
byová ze Čmelín čp. 5.
Roku 1908. Kovářík Josef syn a Františka rodem
Nová z Dojic u Blatné.-
Roku 1953. Kováříková Františka vdova.
Roku 1957. Farmila Řepáčková dcera, -vdova.

= 93 =

Chalupa Palackovská čp. 16.

- Roku 1740. Linhart Nový.-
Roku 1773. Johann Bešťák ze Čmelin.-
Roku 1814. Josef Horegssý z Víska.-
Roku 1825. Václav Nový a Josefa Kalabzová
ze Čmelin.-
Roku 1898. Tomáš Nový a Teresie rodem Klíč.
I. žena: = sova z Čečovic čp. 10.
II. žena: = Barbora Klusová z Čečovic čp. 10.
Roku 1911-25. Barbora Nová vdova zemřela nemoc
nost čp. 19. a na její straně obec se
vystavělo nové čp. 16. které obdrželo čp. 16.-
Roku 1927. Matěj Palacký souslužník Železa a
Emilie rodem Ošcová z Třebčic.
Roku 1947. Emilie Palacká vdova.-
Roku 1952. Václav Palacký syn, - a Žiřina
rodem Ašmanová z Nových Mlýnů.

= 94. =

Chalupa Krejčovská čp. 17

- Roku 1773. Anton Pihlik.
 Roku 1814. Anton Pihlik syn, krejčí.-
 Roku 1851. Josef Pihlik a Barbora rodem
 Mičková z Čečovic čp 26.
 Roku 1888. Vojtěch Pihlik krejčí a Marie, rodem
 Roubová ze Zahradky.
 Roku 1911. Bohumil Pyc lesař z Přebudova a
 Ludmila Pihliková z cípili nemovitost
 roku 1928. Vojtěchu Moravcoví z čp. 18. a dnežce ro-
 dem Palacké z čp. 45.
 Roku 1935-54. Anežka Moravcová vdova.-
 Roku 1954. Štědrich Moravec syn a Marie rodem
 Klainová z Budislavic.-
 Roku 1977. Jan Lukáš z Třeběic a Marie Moravco-
 vá, dcera.-

Odešel od všeho, co měl rád, a
 od všech které také miloval. Dnes
 3. září je první výročí tichého pláče
 a bolestného vzpomínání, když po
 krátké nemoci bez slůvka rozloučen
 utichlo zlato, ušlechtile srdece našeho
 druhého a nezdpmenutelného syna,
 bratra, svěgra a strýce.

BOHUMILA TYCE,

stavebního projektanta z Plzně, Květ-
 né ul., ve věku 63 let. Prosíme vsechny,
 kteří ho znali a měli rádi, o tichou vzpomínu. Kro-
 nikáři p. Moravcoví z Čečovic děkujeme za jeho krásná
 slova rozloučení. Děkuje zarmoučená matka a rodina Ty-
 cova.

7874

= 95. =

Chalupa Hartinkovská čp. 18. nyní Bytovka

- Roku 1773. Martin Horavec.
 Roku 1825. Matěj Horavec a Terezie rodem
 Hloušková z Liškova. + Matěj N. 21/2 1876.
 Roku 1870. Vojtěch Horavec a Barbora rodem
 Nová z Čečovic čp. 40.
 Roku 1901. Vojtěch Horavec lesař, a Marie rodem
 Hubíková z Čečovic čp. 8. (dcera Kovářky)
 Roku 1928. obytné místnosti zrušeny a z budovy
 přeslávena kúlna a skladnice a
 přivedena k čp. 17. - činný čp. 18. prak-
 ticky zaujalo.

(*) Roku 1970. obdovíela bytovka na jižní straně obce
 zbudovaná, čp. 18.-

Obyvatelé bytovek:

Jan Brychta z Horavy a Růžena rod. Podlemon z Volusík.
 Jan Rendl z Pačejova a Hanuš z Lašková z Oselce.-
 Miroslav Macák a Eva z Váňová, - z Teplic Lázní.
 Olga Polívánková z Srní na Smávci.-
 Váňová Dana z Teplic Lázní, s rodinou.

Byly obývají zaměstnanci v FZS, různých profesi!-

Panská krčma.

Roku 1652. Jakub Ničko krčmář.-

Roku 1654. Frýdek Zahradník krčmář.-

Roku 1675. Malý Tkadlec krčmář.-

Roku 1717. Peter Sládeček a Vorsila.-

Roku 1639-42. Klement Šmidob, řenkuř.-

Roku 1721 - Václav Kovář

Roku 1724. - Malý Bláha.

R. 1775. Josef Palacký (in Conkreto.) z kláštera.

R. 1804. Malý Palacký

R. 1840. Jan Palacký.

R. 1870. Tomáš Palacký a Anna rodem Osečná z č. 32 z Čečovic. Pal. Tomáš + 12/7. 1881.

R. 1885. Davidek Václav z Čelezného Líjezda, + 1913. -
a Anna Palacká věova.

R. 1900. Josef Palacký a Barbora rodem Chodová z č. 47/6
I. žena: rová z Čedliseč č. 6. († 27. 10. 1920.) + 1945 (kob.)

(1923) I. žena: Anna rozená Klencová z Nových Kibrovic.

R. 1939. Josef Palacký a Karla rozená Vlková + 6/5. 1982.
z Vísky.

R. 1982. Jaroslav Palacký 1/2 Karla Palacká 1/2.

Rustikální grunt Pěškovský čp. 20.

Roku 1654-74. Viktorin Pěschek.-

Roku 1674-1717. Hospodář sběhl, vrchnost užívá.

Roku 1718. Ondřej Pěšek.

Roku 1773. Ondřej Pěšek syn.

Roku 1777. Sládek opuštěný.

Roku 1780. Josef Palacký oberrychlář.

Roku 1825. František Palacký a Anna rodem Moravcová z Čečovic čp. II. -

Roku 1862. Jan Palacký a Marie rodem Sipalková z Kladruče. - * 1821.
+ 1902.

Roku 1901. František Palacký a Barbora rodem Políkova z Trčeně.

Roku 1933. František Palacký a Marie rodem Mašková z Bezděkovce.

Roku 1959. Marie Palacká dcera, a Jaroslav Beverka z Přeučínštejn. 15/II.

= 98 =

Rustikální grunt morákovský čp. 21.-
 R. 1654.-1675. Vavřinec Morávek.-
 R. 1717. Malouš Morávek.-
 R. 1743. Žofan Morávek.-
 R. 1814. Franz Morávek a Marie.-
 R. 1830. Malý Končel z Těšovice u Blatné a
 Rozálie rodem Moráková.-
 R. 1851. Josef Končel a Anna rozená Knapová
 z Těšovice u Blatné - (manželka + 1.XI. 1878.)
 Roku 1878. Malý Končel a Kateřina rodem
 Radová ze Soběsuky.-
 Roku 1919. František Končel s Annou roze-
 novou Končelovou z čp. 44.-
 Roku 1952. Josef Končel a Marie rodem
 Benišková z Neuraz.-
 Roku 1974. Slavomír Fiala rodilý v Zahrádce-
 Smetalkách a Marie Končelové dcera.-

= 99 =

Chalupa Forencovská čp. 22.
 Roku 1774. Vojtěch Klasna z Přebudova.
 Roku 1814. Josef Klassna kolomazník.-
 Roku 1868. Malý Moravec z čp. 11. a Kateři-
 na rodem Klasnová.-
 Roku 1890. František Klasna a Anna ro-
 dem Bendová ze Želez. Újezda.
 R. 1927. Anna Klasnová vdova, zcizila
 chalupu v roce 1930 pro stavbu
 Hasičské zbrojnice.-
 Roku 1934. vyslavěl na jižní straně obce,-
 (+ 10. 9. - 66.) Josef Sládeček s Marií rozenou Ha-
 sovou z Hašovic rodinný dům,
 který obdržel čp. 22. - (Bezděčci).
 Roku 1966. Marie Sládková vdova. -- + 10. 5. 1973. 63.
 15. XII. 1975.
 Roku 1973. - Haolíková Žďáka s rodinou - dědic.
 Dědička ještě nesídlí Sládkové rozena v Hašovicích.-
 Roku 1976. hledal koupič čp. 22. p. Ervin Kusek staveb. Ing.
 a manželka Hana, rozená Havlová z Prahy 4.

* Původ manželky se registroval - částečky na cizi náboženské osadě. - Zjištěno!

=100.=

V Šerých chalupě čp. 23 - Bytočka.

Roku 1781 Vojtěch Scherej.

Roku 1814. Šimon Scherej.

Roku 1858. Josef Fanda a Katerina
Fera z Čečovic.

Roku 1888. Jan Fanda a Anna rodem Kuš-
ková z Pole u Lnář.

Roku 1924. Václav Fanda a Julie rodem

Velišková z Čečovic čp. 28. zemřili

Roku 1925 Barboře Nové z čp. 16.

Roku 1927. Jan Nový obuvník a Růžena ro-
dem Milosová ze Zahrádky.

Roku 1960. Chalupa neobydlena, v ohrově
vybroušala J.Z.D. vepřový brav a osta-
lou místo mělo pronajato čp. 15.

Roku 1964. Zakoupila chalupu v schábralém
slavě Farmila Řežábková čp. 15,
kde rozbourala, aby získala zahradu
pro svou chalupu. Tímto počinem za-
niklo definitivně čp. 23.

* Roku 1976 sbařela Bytočku na říjovatce čp 24.

Bytočka
v bytočce
Roku 1977. Jan Klus z manželkou Hanou. - Václav
Beneš z manželkou Marií. - František Štědrý z manžel-
kou Marií. - Pavel Pavel z manželkou (korlučenou)
Koval Jan z kladna z manželkou Janou, Petr Ollé
ze Hlatíku z manželkou Zdenkou.

=101.=

Chalupa u Kolovratků čp 24.

Roku 1780. Jan Dimakový kovář.

Roku 1814. Josef Klüss.

Roku 1841. František Adamec kolovratk. (+ 8/11. 1879)
s manželkou původem z Myti.

Roku 1877. Josef Adamec syn s Marií roze-
novou Levou z Myti u Blovic.

Roku 1893. Marie Adamcová vdova zci-
silak. 1935 nemovitost Josef Klüsovi,
z čp. 31. - Ponevadž chalupa byla dřevěná
a následně seslá, byla sboucena, čímž
čp. 24. prakticky zaniklo.

Podle vrchnostenské komise z 28. října 1752.
sloužila chalupa čp. 24. jako obydlí porybničho,
stála na severní straně panského, druhdy,
opatského rybníka v němž chováno 16 Kop násady.
(Komise: Jan Josef z Ehrenfeldu a Matyáš Josef Grubel.)

= 102 =

Chalupa u Spičkářů čp. 25.

Roku 1814. Josef Horavec.-

Roku 1839. Malý Man z Mohelnice a Těresie
rodem Pavlová z Čečovic.-

Roku 1880. Malý Man Špičkář a Marie
rodem Pihliková z Čečovic č. 17.

Roku 1912. Malý Man Špičkář, - a Anna
rodem Polívková z Vrčené. =

Roku 1944. Václav Man řemeslník a Blašta
rodem Kodýšková z Pešovic.-

Roku 1966. Ladislav Žára rodem z Kostomáte
a Blašta Manová dcera.-

1854.

1861.

1883.

= 103 =

Chalupa u Třesinků čp 26 nebo Kalouníků.

Roku 1814. Jakub Míčko.-

Roku 1876. Václav Míčko a Kateřina rodem

⊕ Rojíková ze Zahrádky, ženil se (± 20.4.1879.)

movitost roku 1886. Maléji Manovi.

a Těresii Pavlové pro syna Jana,

pokud se býče obytného slavení.-

Složku zakoupil Jan Pavel a

přistavěl k ní obytné slavení, čímž

vzniklo čp. 52.-

Roku 1889. Jan Man a Alžběta rodem Kaš-
ková z Přebudova.

Roku 1903. Ženil Jan Pavel čp 52. Janu a Alžbě-
tě Manovým.-

Roku 1928. Josef Man a Marie rodem Mi-
chálková z Liškova, - ženili čp.
52. a vystavili na domě místě slo-
žek.

Roku 1952. Vinduška Josef klempíř z Klad-
nou a Marie Manová dcera.-

Roku 1959. předělali adoplaci část složky na
obytné slavení, z původního čp 26 slo-
žek pouze chlév s výměnkářskou světnicí,
který v roce 1979 byl rekonstruován pro novostavbu,
zdejší klempířské a gámecké.-

■ Dne 10. července 1977 se dožívá
v plné duševní svěžestí 85 let nase dce-
ra maminka, babička a prababička
ANNA MORAVCOVÁ z Čečovice, otc. Přemysl
Jiří. Za celoživotní starostlivost a lasky
ze srdce děkuji a do dalších let pevně
zdraví a spokojenosť upřímně přeji, ze
nové s rodinou.

=104.=

Chalupa u Fářů čp. 27. (Frachti chalupa.)

- Roku 1800. Jakub Frachta.-
Roku 1814. Venzl Fara z Třebčic.-
Roku 1850. František Černý z Čečovic čp 2.
a Marie rodem Farová.-
Roku 1880. Josef Černý krejčí a Marie Mičková z Čečovic čp. 43.-
Roku 1920. František Černý se svéžil nemovi-
sost břuhláři, Václavu Morav-
covu z čp. 18. a Anně rozené Švecové
z Babína u Horažďovic. + 3/581-9964
Roku 1939. Anna Moravcová vdova. - (1882)
Roku 1979. Věra Čermáková, dcera Josefa Moravcej
Drahomíra a Anně Moravcové (Rekreační chalupa)

Poznámka =

=105.=

Chalupa u Andrišků čp. 28. (Hamžů chalupa.)

- Roku 1814. Matouš Velišek z čp. 9.-
Roku 1846. Martin Velišek s Annou Dorotou.
Roku 1872. Josef Trhlík z čp. 17. s Annou Veliškovou
vdovou.
Roku 1894. František Velišek, a Josefa rodem
Jená z Lrb.-
Roku 1930. Václav Velišek s Marií rodem
Jandovou z Čmelín.
Roku 1947. Pavel Velišek (adoptionsní syn)

Rada místního národního
okr. Blatnice v Čečovicích

=106=

Chalupa u Poláku čp. 29.

Roku 1814. Jacob Kubík, řvec.-

Roku 1834. Kovářík Josef (kyrysník 20 let vojny)
a Marie rodem Kubíková.-

Roku 1896. Malý Kovářík a Barbora rodem
Mollová z Přesina.-

Roku 1921. František Kovářík a Marie
rodem Podroužková z Liškova.-

Roku 1957. Josef Kovářík syn a Božena
rodem Černá z Liškova.-

=107=

Chalupa u Bartu čp. 30.

Roku 1814. Venzel Sládek krejčí.-

Roku 1832. Jan Sládek s manželkou Karli († 21. 5. 1881. Jan)

Roku 1880 koupil chalupu Františku Slá-
dovi z čp. 3.

Roku 1884. František Sládek krejčí a Marie
"Honzová" - rodem Žandíková z Chynina.-

Roku 1912. původní chalupu zničil požár.-

Roku 1913. novostavba na Morávku obdržela
čp. 30.

Roku 1929. Sládek František a Marie Klusová,-
rodem Kýčková z Požic.

Roku 1929. Jaroslav Sládek a Štefka rodem
Klusová z Čěcovic.

Roku 1969. Jaroslav Sládek syn a Marie rodem
Jeníková ze Žhře u Farova.-

Před rokem nám bylo nejhůř, to
nejdražší nám osud vzal. Dne 22. 5.
bylo tomu rok, co odešel nás milovaný
manžel, starostlivý otec a dědeček
VOJTECH SLÁDEK
ze Stoda. Za všechno mu děkuji a
nezapomenou manželka, dcera Dana
s manželem, dcera Libuš s man-
želem, syn Václav s manželkou a
vnoučata.

4877

=108.=

V Nových Chalupě čp. 31.

- Roku 1814. Jacob Nový.-
Roku 1838. Jan Nový a Kateřina rodem
Julinová ze Smidalek.-
Roku 1865. František Mičko rčp 13. a Kateři-
na rodem Nová.-
Roku 1888 počíala dědička Anna Mičková
nemovitosti Janu Klusovi rčp. 10.-
Roku 1899. Jan Klus a Marie rodem Žedlič-
ková z Dožic.-
Roku 1936. Josef Klus sedlář, - a Anna ro-
dem Boušová rčp 50. z Čěovic.

=109.=

Rusíkálmí píšťán u Doubku čp. 32.

- Roku 1800. Frachla Jakub z čp. 12.-
Roku 1814. Jan Otec z Kláštera a Marie ro-
dem Frachlová.-
Roku 1846. Jan Otec a Kateřina rodem
Palacká z Čěovic čp. 20.-
Roku 1880. Václav Chodora ze Sedliště čp.
6. a Filomena rodem Olcová.-
Roku 1909. Josef Chodora a Marie rodem
Tchliková ze Čmelín.-
Roku 1940. Josef Chodora a Anežka ro-
dem Kovářová ze Sedliště čp. 6.
Roku 1946 } Václav Chodora syn,-
} Marie Chodorová provd. Brožíková.-
Spolumajíšek! } Josef Brožík rodem z Přešimá.-

= 110. =

Russkálmí půllán u Rěžábu čp. 33.

Roku 1796. Matěj Moravec a Barbora rodem

Trachlová z Čečovic čp. 12.

Roku 1814. Peter Schäffl a Marie rodem

Moravcová

Roku 1857. Vojtěch Šefl a Terezie rodem
Palacká ze Želislé čp. 5.-

Roku 1882. Tomáš Šefl a Marie rodem

^{31/1.} Míčková z Čečovic čp. 13.-

Roku 1923. Vojtěch Šefl a Barbora ro-
dem Končelová z čp. 21.-

Roku 1959. František Šefl a Zdenka
rodem Sládková z Bezděkovce.

* 22/12 1853.

* 5/8 1863.

* 24/4 1889.

+ 30/6 1920.

9/9 1929.

1959.

= 111. =

Chalupa u Kamarádu čp 34.

Roku 1814. Matieg Scherej.-

Roku 1835. Jan Posavád z Nepomuku,-
a Anna rodem Perá.-

Roku 1880. Josef Posavád buhlář a
Josefa rod. Hlavsová z Trčené.

Roku 1912. Fráňa Bárta ze Smesalek,
a Růžena Posavádová.

Roku 1957. Řízena příprava krmiv pro
veřejný brav FZD.

Roku 1964. z rozhodnutí M. N. V. i O.N. V. budo-
va rozbouřena, - stavební materiál si vyzalo-
misní FZD. a nepotřebným materiálem
zaváženo poloční koryto na Dolejších lu-
kách, a něbo vyplamirováno na místě sa-
mém.

Čvrtlán v Konkolovně čp. 35 rustikální.
 Roku 1814. Josef Klus.-
 Roku 1837. František Klus a Marie původem z Čer-
 nic u Osečně. - (zemřela 14/8. 1880)
 Roku 1871. Josef Klus a Marie rodem Boušová
 z Prebuda (Florianů).
 Roku 1889. zemřel směnuv čp. 35. za čp. 40.-
 Roku 1889. František Nový a Marie rodem Velišková
 z čp. 41 z Čečovic. - Pojď opět nemovitost zem-
 řil Františku Novýmu z čp. 38.-
 Roku 1903. František Nový čp. 38. a Barbora rodem Pa-
 lacká z čp. 20. z Čečovic.
 Roku 1920. Jan Klus z čp. 10,- a Anna rodem Nováč-
 ková z čp. 38 z Čečovic.
 Roku 1924. Anna Klusová vdova.-
 Roku 1925. Josef Jakubčík z Kozlovice a Anna
 Klusová vdova.
 Roku 1948. Jan Klus a Anna rodem Želmálov-
 aři zemřela Zahrádky-Smejálek.-
 Roku 1972. Jan Klus syna Hanu Kovářkovou
 z Čečovic čp. 29.

Chalupa u Kolářů čp. 36.

Roku 1814. Vojtěch Brůcha (vágnér) kolář. - + 23/9/1876 Blatnice, chorváci.
 Roku 1853. Jan Brůcha a Anna rodem Palacká z čp. 20 z Čečovic.-
 Roku 1885. Josef Brůcha a Josefa Kristová z Velenov u Planice.-
 Roku 1905. zemřel nemovitost a odslehoval se do zámoří U.S.A.-
 Roku 1905. František Šefl z čp. 41 a Barbora rodem Palacká z čp. 19.-
 II. žena. Marie rodem Koncelová z čp 21.-
 Roku 1912. Marie Šeflová vdova.-
 Roku 1931. Josef Šefl a Božena rodem Kodorová z Milinova u Blatnice.-
 Roku 1957. Božena Šeflová vdova.-
 Roku 1956. Michal Solák, řidič řidič řidič slovenského odslehoval se do starého Příbrami.-
 a Jaroslava Šeflová dcera.
 Roku 1968. Božena Šeflová duchodce-vdova. - + 6/1 1973.-
 Roku 1973. Dr. Slavomír Hájek s manželkou svou rozenou Holubovou z Prahy. -

Fr. Šefl
+ 23/12/1912.
+ Jos Šefl
16/5/1957.

= 114. =

Chalupa u Bebu čp. 37.

- Roku 1824. Fr. Palacký z čp. 20. (* 1802.)
Roku 1868. Jan Palacký a Barbora rodem Kozáková ze Železného Újezda. (95 roků.) * 153.
Roku 1912. Barbora Palacká vdova. 1851.
Roku 1920. Vavřinec Palacký a Božena rodem Housková ze Zahradky-Smetalek.-
Roku 1948. Vavřinec Palacký (manželská rozluka.)
Roku 1948. (Nájem prodejny smíšeného zboží, - Fednola.)
Roku 1963. (Jednota spotřební družstvo v Blatné.)
Roku 1973. Zdeněk Bárta ze Smetalek, s Marií rozenou Ninduškovou z Čečovic čp. 26. (Novosadba) ● čp. 37

= 115. =

Russikálni půllán u Horních Nových čp. 38.

- Roku 1839. František Nový z čp. 7. a Marie rodem Vondráčková z Měcholup.-
Roku 1885. František Nový a Anna rodem Šeflová z Čečovic čp. 33.
II žena: Barbora rodem Palacká z Čečovic čp. 20.
Roku 1930. - Vojtěch Nový a Marie rodem Tinková ze Starého Smolivce.-
Roku 1969. Marie Nová (roz. Tinková) vdova, - + 10.3.85
Roku 1975. Vojtěch Nový a Běra rozená Uyletová, ze Starého Blzence. (Manželsky rozvod 1976.)
Roku 1976. - Vojtěch Nový, Železničák, + 30.6.1987

= 116 =

- Rustikální půllánu u Dolních Moravců čp. 39.
- Roku 1849. Josef Palacký z čp. 20. Marie Chodová dcera Josefa a Josefy Chodových z čp. 14.-
- Roku 1888. Josef Palacký a Marie rodem Šisko vá z Křečina. (Od Poběžb.)
- Roku 1918. Marie Palacká vdova.-
- Roku 1919. Jan Molejšek z Osečné u Horažďovic a Anastazie Palacká dcera.
- Roku 1943. Václav Molejšek a Božena rodem Rachová z Přesina.-
- Roku 1967. Václav Molejšek syn a Marie Kalab (opraveno!) žená z čp. 13 v Čecovicích. - /převzali čp. 13 v r. 1973/
- Roku 1981. - Božena Chromá rozená Molejšková a Karel Chromý z

= 117 =

Rustikální chalupu u Truhlářů čp. 40.

- Roku 1869. Martin Nový truhlář.-
- Roku 1889. František Nový truhlář a Marie rodem Velišková z čp. 41.-
- Roku 1889. Josef Klus a Marie rodem Boušová z Přebudova okres Blatná.-
- Roku 1919. Jan Klus a Anna rodem Nováková z Čecovic čp. 8.-
- Roku 1948. Anna Klusová vdova.-
- Roku 1967. Anna Koššovcová dcera s manželem Václavem (po matce 19²³67) /převzala 1967/
- Roku: dcera Eva Koššovcové provdaná Beníková, přísl. syn Josef Koššorek t.c.

=118.=

Duslikální písek u Dolních Hamzí čp.41.

Roku 1851. Josef Velišek a Marie rodem Šimánová je Zahrádky.

Roku 1862. Marie Velišková vdova.

Václav Šefl - Roku 1863 Václav Šefl z čp. 33. a Marie Velišková vdova.

Katerina = Irena Katerina Beránková z Bréeně.

+ 16. II. 1936. Václav Šefl syn a Marie rodem Nováčková z Křečina.

Roku 1913. Marie Šeflová vdova.

Moravec Josef = Roku 1914. Moravec Josef z čp. 11. a Marie Šeflová.

Roku 1947. František Šefl a Ludmila rodem (13.6.66.) Šípková je Starého Smolivce.

Roku 1966. Ludmila Šeflová vdova.

Roku 1974. František Šefl syn a Jaroslava Hašlova z Lounavě u Blatnice.

Roku 1980. Zdeňka Šeflová bydlicí samotně v čp. 41.

=119.=

Chalupa u krejčího z Příkona čp. 42.

Roku 1861. Vojtěch Klus a Anna rodem Moravcová z čp. 18 z Čečovic.

Roku 1879. Václav Klus a Marie rodem Smejgrová z Čížkova. (pověstní pytlák)

Roku 1892. Josef Havlík z Kladivice a Anna rodem Rápková je Zahrádky.

Roku 1912. František Havlík a Božena rodem Spáleneská z Pisova u Hvožďan.

Roku 1942. František Havlík vdovec.

Roku 1954. + František Havlík, dědicem Čsl. sláb.

Roku 1962. Chalupa navržena k sboruání, jež provedl František Klepsa z čp. 51. za což obdržel část pozemku od bývalého čp. 43 a čp. 42. (viz sbírku 119. II. kroniky a příslušný zápis v obecném protokole. Rozboruání raniklo čp. 42.

Roku 1979. postavili manželé František a Jaroslava Šeflové čp. 41. na své jeho rodinný domek. Který dostal čp. 42. v roce 1962. Jan Šíplo popisné věsto o kvotě! -

Roku 1980. František Šefl a Jaroslava rodem Šípková z Lounavy.

viz sbírku
46.-51. této
knihy.

② 28. 6. 1913.
② 27. 12. 1925.

čp. 42. přiděleno
někdy říjnu!

= 120. =

Chalupa u Madleňáků čp. 43.

Roku 1850. Václav Měčko z čp. 13. a Magdalena rozená Klusová.-
Roku 1885. Josef Nygrijn obvnuš z Přesina a Barbora rodem Měčková.-
Roku 1921. Vojtěch Chodora z čp. 32. a Růžena Nygrijnová.
Roku 1946. Osídlil v kraji karlovarském a získal roku 1959. opuštěnou budovu Žednošnému zemědělskému družstvu v Čecovicích, které budovy rozbořilo za účelem získání stavebního materiálu. Přes půl stavební parcely k rozšíření obecní cesty a k urovnání terénu bylo pojmuto.

= 121. =

Rustikální půllán u Horních Morávků čp. 44.

Roku 1874. Josef Končel z čp. 21. a Anna rodem Bessáková ze Čmelín. - Končel f. + 8/5/1879.
Roku 1895. Josef Končel a Anna rodem Sudová z Pešovic u Měćina.-
Roku 1911. Anna Končelová vdova.-
Roku 1912. František Končel švagr a Anna Končelová vdova.-
Roku 1933. František Končel a Růžena rodem Kymlová z Vojovic. (Fr. Končel † 20.3.1929, Růžena † 2.4.90)
Roku 1965. František Končel syn a Božena rodná Šulcová z Chloumka u Kasejovic.-

=122.=

Chalupa u Ajšnišů čp. 45.

R. 1873 Jan Palacký z čp. 39. a Josefa rozená
Zrnová ze Sedlissé čp. 13.

Roku 1914. František Novák z čp. 8. broučí a
Anežka Palacká dcera.

Roku 1919 ženou byla Anežkou Novákovou,-

Roku 1936. Čecovické obci na pastoušku.-

Obecní chudí: Anna Šlepošová, + 11.10.1946.
Marie Adamcová, + 2.4.1948.-
Jan Zahradník, + 18.4.1931.-
Katerina Zahradníková, + 17.2.1940.-
Josef Zahradník, Dům duchodců Třebon.-
Marie Zahradníková, + 17.2.1940.-
Josef Matoušek, + zemřeli v obci
Barbora Matoušková, s manželem v Losboně
Václav Zahradník, + 17.1.1926.-

Roku 1961. Chalupa navržena k sborování.
Materiál použit do základů Kulturního domu.

V roce 1972. postavilo Zemědělské družstvo na
dom samém místě, garáže pro auta.

=123.=

Rustikální půllánu u Dolních Pěšků čp. 46.

Roku 1873. Josef Palacký z čp. 20. a Katerina
rodem Palacká z čp. 39. z Čecovic.-

Roku 1908. Josef Palacký a Marie rodem
Trachlová z Čecovic čp. 12.-

II žena: Anna Koncelová z Čecovic čp. 21.-
Roku 1927. zemizeli všechny nemovitosti v dražbě
a budovy se zahrádkou a několika
polmi zakoupila Anna Klasnová
z čp. 22. a předala solo:-

V roce 1930. Františku Klasnovi a Růženě
rodem Radové z Klikavova.-

V roce 1944. Jaroslav a Jaroslava Čejková z Plzně $\frac{1}{2}$.
František a Marie Čejková z Plzně $\frac{1}{2}$.-

Spolumajitelé usedlosti jsou bratři a vnuci Klasnových.

= 124. =

Obecná - nyní Národní škola čp. 47.

= Učitelský sber. =

- R. 1878. Jakub Chodora, kantor "Služánka" z Vršeně.
 R. 1879. Josef Mudra syn krupáře z Plzně.-
 R. 1892 František Urban syn rolnika Kárnějov.
 R. 1893. Jakub Anderle syn rolnika z Chvalšin.
 R. 1902. Emanuel Grámek syn rolnika ze Žinkov.
 R. 1903. Prokop Karlák syn skalce Veselí nad Lužnicí.
 R. 1910. Karel Bouše syn mlynáře Horažďovická Lhota.
 R. 1913. Václav Karlák syn učitele Kardašova Řečice.
 R. 1914. Emanuel Slach syn obchodníka z Přeštic.
 R. 1921. Ladislav Novák syn učitele v Šebířovském Tábor.
 R. 1922. Karel Kauňák syn obchodníka z Vřesovic.
 R. 1926. Vilém slav Dolejšek syn učitele z Soběslavi.
 R. 1927. Josef Kubík syn měšťana z Plzně.
 R. 1930. Bohumír Baška syn živnostníka z Lišova.
 R. 1931. Josef Neffný syn rolnika z Hvožďan u Blatné.
 R. 1938. Václav Dobrmán syn hajního Farov u Blovic.
 R. 1944. Karel Nováček syn domkáře Merikori u Štíhova.
 R. 1944. Olga Vaníčková dcera čelníka Mochtin u Klatov.
 R. 1945. Alois Honzík syn holice z Plzně.
 R. 1948. Bohumil Šbroch syn řelegničáře z Dvorce.
 R. 1949. Zdeňka Kolářovcová dcera čelníka z Nepomuka.
 R. 1951. Božena Emilie Kupková dcera živnostníka z Manětína.
 R. 1953. Olga Chudáčková Farová dcera učitele z Vršeně.
 R. 1956. Miluš Kubíková dcera ředníka z Vršeně.
 R. 1956. Otilie Podlesáková dcera rolníka Sedlo u Skratic.
 Rok 1976 odslehovala se s manželem do Plzně, žije v Mn. V.
 ještě jediné místní Národní výbor.
 R. 1986 - sloučen Mn. V. členů do Českova

= 125. =

Národní škola v Čecovicích čp. 47.

- Industriální učitelky - balechové - kněží -
 R. 1888-90. Marie Mudrová chot' správce školy z Čecovic. - + 8.I 1890.
 R. 1893-1902. Božena Kramlová chot' učitele z Vršeně.
 R. 1902-1936. Emilie Pirklová dcera učitele ze Čmelín.
 R. 1936- Klára Kupcová manželka řelegničáře z Nepomuku.
 R. 1940-41. Marie Žeflová dcera rolníka z Čecovic.
 R. 1942-49. Marie Klínová z Železné Huť - Dvorce.
 R. 1878-80. Václav Zelený z Borové u Německého Brodu.
 R. 1881-1908. Jan Topičovský byvalý farář v Prádle.
 R. 1908-1939. Karel Dondruška z Hluboček u Českých Budějovic.
 R. 1939-1940. Josef Tačka byvalý farář v Čecovicích u Slaného.
 R. 1940-1958. Václav Klabouch z Adamova u Českých Budějovic.
 R. 1958-66 Josef Štrajer farář z Nepomuku. (Schreier)
 R. 1900. Vilémína Kramlová z Vršeně, - industriální.
 R. 1912. Marie Velkoborská industriální uč. z Nepomuku.
 R. 1966. František Štribl administrátor Stankovy.
 R. 1968-69. František Lánský z Volýřova obec Příbram.
 R. 1971. Josef Novák děkan z Přeštic a členik.
 Vyucují čecovic
 ke děti ve škole
 všechny.
 R. 1976

=126.=

Rustikální půllán u Horních Šerejch čp.48.

Roku 1880. Václav Končel a Teresie rodem Šanochová z Měcholup čp. 23.-

Roku 1908. František Vaník z Kramolina a Anna Končelová dcera.-

Roku 1935. Vojtěch Vaník a Alžběta rodem Krabchvílová ze Zámljnice.-

Roku 1967. Vojtěch Vaník syn a Milena rodem
+ 1974 Šrubařová ze Želvice.-

+1982

=127.=

Rustikální běolina lánu u Věslinu čp.49.-

Roku 1870. Václav Mičko a Kateřina rodem Rojíková ze Zahružáků.-

Roku 1905. Josef Šefl z čp. 33 a Marie Mičko
vádcera.- *1882.

Roku 1952. Josef Šefl vdovec.-

Roku 1953. Sládek vylidněn a dán Národnímu výboru k disposici.-

Roku 1956. Josef Šefl syn, rozprodal pozemky mezi zemědělce a ludovery ze zahrádou koupil téhož roku,-

R. 1956. František Klus a Marta, rozená Boušová ze Starého Smolivce.-

R. 1969. František Říník, ze Čmelín a Jaroslava Klusová. (dcera.)

= 128 =

V. Morávkoje chalupě čp 50. - "Kuntík".
 Roku 1870. František Končel z čp. 21. a Marie rodem
 Zvěřinová z Dožic (+ 94. roky)
 Roku 1901. Malý Končel synovec, a Anna rodem
 Rojíková ze Zahrádky.
 II žena: Terezie Rojíková ze Zahrádky.
 III žena: Barbora Davidková z Liškovice až.
 Roku 1921 zemřel nemovitosti a odstěhoval se do
 Brňan u Kralovic.-
 Roku 1921. Václav Bouše a Marie rodené
 Vítkovová z Dožic.-
 Roku 1931. Václav Bouše vdovec.-
 Roku 1951. Po + Václavu Boušovi přebírá nemovitosti syn Václav Bouše.-
 Roku 1952. Po + Václavu Boušovi mladším,
 přebírá všechny nemovitosti.-
 Roku 1952. Josef Bouše a tneřka rodem
 Kohoutová z Kramolína.-
 Roku 1984. Václav Bouše syn a Bohuslava
 Benešová ze Sedliště.

= 129 =

Chalupa u Vojářů čp. 51.

Roku 1880. Vojtěch Palacký z čp. 19. a Kateřina rodem Nová z čp. 40.-
 Roku 1885 Kateřina Palacká vdova.-
 Roku 1890 Velišek Josef z čp. 28 a Kateřina
 Palacká vdova, porodní bába.-
 Roku 1905. František Palacký býjí a Anna
 I žena: rodem Lukášová z Dožic čp. 58.-
 II žena 1924. Marie Škalová rož. Nová vdova po Tomáši
 Škalovi z Liškovice v Měříně 8/3.1875 + r. 1924.-
 III žena - Růžena rozená Mašková, * 31.3.1884. Přibramská
 R. 1949. Fréna Léblová vnučka, svobodná, prodala
 R. 1952. Františku Klepsovi a Barboře rodem
 Hlokorové ze Slatiny u Horazdovic.-
 Roku 1964 Barbora Klepsová vdova.-
 Roku 1966. 22/8. Václav Chalupka Kladnuby č. 86.
 a Blanka rozená Klepsová dcera.

1983. - Jan Žoval z Ruského Poloka obec Hlumec a
 manželka Ivana z Kladna, * 18/6.1942, mohly
 koupit dnes 15/9. 1983, čp. 51, se zahrádkou! -

* 31.8. 1908.

+ 6/6. 1966 v Přibrami
* 25.XI. 1881-85 let.

* 1883. + 1922.

Fran. Klepsa
+ 30.IX. 1964.

=130.=

Chalupa u Šavli čp. 52.

Roku 1886. Jan Šavel a Anna rodem Skalová, ze Sedliště zakoupili slodolu od Václava Mička a Kateřiny z čp. 26 a přislavili si k ní obytné slavení čímž vzniklo čp. 52.-

Roku 1903. Václav Šavel s Annou rozenou Fandovou z Blatné.-

Roku 1903. $\frac{1}{2}$. zcifili majitele čp. 52. celou nemovitost manželům Janu a Alžbětě Manovým čp. 26.-
Václav Šavel zakoupil čp. 1. v Čečovicích.-

Roku 1928. Josef Man a Marie Michálková, rozbořili budovy čp 52. a vystavili na tomto místě slodolu k čp 26. čímž čp. 52. prakticky zaniklo.-

čp. 52. běžela v roce 1982. novostavba postavena před příčinou čp. 12.
Roku 1982. Petr Šachta z čp 12. a Hana rož. Šlupková, z Velkova v Pláničce. -

Josef Man
+ 3/III. 1964.

=131.=

Chalupa u Honi čp. 53.

Roku 1862. Jan Nelišek z čp. 9. a Marie rodem Kalabzová ze Čmelín.

Roku 1894. Matěj Beránek z Vrčeně a Josefa Velíšková dcera.-

Roku 1930. Vojtěch Holý pokrývač ze Sedliště a Josefa Beránková dcera.

Roku 1962. $\frac{8}{8}$. Václav Holý syn a Věra Lukášová,

Roku 1983. ze Zámlýní okres Brakonice.-
Věra Holá vdova.,

=132.=

Chalupa u Cimbáliů čp. 54.

Roku 1880 Martin Palacký z čp. 19. a Anna
rodem Končelová z čp. 21. z Čečovic.
Roku 1908. Bohumil Palacký syn, - a Marie
Gabalová z Pojic. -
Roku 1956. František Palacký vnuk, (mladší) -
Roku 1980. nachází se čp. 54. v jehoženém stavu! -

=133.=

Chalupa „u Prokopa v mezi“ čp. 55.

Roku 1882. Prokop Maloušek z čp. 5. a Katerina,
rodem Beráňková z Vrčené. -
Roku 1908. Josef Slavíček z Chlomka u Blatné,
a Katerina Maloušková dcera. -
Roku 1955 Katerina Slavíčková vdova, * 17. 11. 1880.
Roku 1956 žije zde nemovitost manželům
Josefu Guřanovi z Kozmic okres Hlučín. -
a Žirine rodem Břžkové z Kramolína. -

= 134. =

Některá lámna na Krajince čp. 56. neslukálni.

Roku 1898. Tomáš Mičko z čp. 13. a Marie rodem Palacká z čp. 20. z Čečovic.

Roku 1933. Josef Mičko syn, - a Anastázie rodem Křepná z Březí obres Blatná.

Roku 1963. Josef Mičko syn a Jiřina Šindelářová (Kamýcký kožoď) - vá z Březnice obres Tříbram. - 1970.*

Roku 1981. Josef Mičko, t.č. zaměstnavec Lázní Příbram.

= 135. =

Několik vět k posloupnosti rodu a čísel popis-

čí. K dnešnímu dni má obec Čečovice 56 popisních čísel a 180 obyvatel. - Neobydlená čísla jsou: 23, - 36, - 37, 42, 45 a 34. - Zaniklá nebo rozbořená jsou čp. 24, - 52, 43, 18, není proto nutné, aby v této knize ponechámy byly čísla lisy pro případ, že by vznikla novostavba obytného stavění. V případě takovém doslala by novostavba svoje původní číslo, - aneb některé číslo ze zaniklých, aneb k novobudování navržených. - Některé je stavajících čísel nesloji vždy dnes na původním místě. Tak slodola čp. 2 slávala po pravé straně u mostu ve směru chůze z návsi, byla rozbořena v r. 1910 a přenesena do dvora čp. 2. - pozemek koupilo čp. 28. - Číslo popisné 4. slálo při vjezdu po pravé straně, ve směru tekoucího potoka, čelem proti slodole. - Číslo popisné 5 slálo přesně tam, kde půsalo po požáru v roce 1911. čp. 4. - Číslo popisné 5 poslaveno na pozemku čp. 14. vedle čp. 53 a 16. - Číslo popisné 8 slávalo na místě kde se nyní na chápi "Národní škola" na návsi, bylo však přeneseno na stranu východní na pokraj vesnice. - Číslo popisné 16. slávalo proti kapličce ve směru jízdy z návsi do hospody po pravé straně v slejné frontě se slájemi čp. 19. - Sklep a slodiulka čp. 16. sláli na místě kde nalezá se pomník padlým. - Novostavba čp. 16 poslala na poli čp. 14. za čp. 49. ve směru chůze z osady po pravé straně. - Z čp. 18. jsou hospodářské budovy čp. 17. - Na dvoreč čp. 17. po pravé straně od vjezdu

ve směru při „hluboké cestě“, - slávala dřevěná obytná chabré z kulatých dřev, sroubená, cinkovana, - kryta' slamou. - Byla majetkem načka (Ignáce) Zahradníka. Václav Zahradník (Jozásek) žvaný, se v ní v r. 1850 narodil, byl jedním z posledních chudých příslušníků obce, k slávě oslepl a byl živen po vídě, - dům od domu. - Číslo popisné 22 slávalo tam, kde postavena jest požárem zbrojnice. - Novostavba čp. 22. vystala na Morávku. Číslo popisné 24. slálo před průčelím čp. 31. - Bylo dozajista budovou rybníka, neboť slálo na severní hrázi rybníka a sklep mělo v západní hrázi. - Při brouzdání čp. 24. byl na bránu ledopocet 1780 a „Vlach sedlislé.“ - Čp. 30. slávalo až do požáru v r. 1911 na mynější zahradě čp. 3. při potoku u studánky (kbelu) s průčelím k severu. Novostavba vystala na Morávku, na jihu obce. - Číslo popisné 33. slálo původně v zahradě čp. 11. na severní straně při cestě, s průčelím k západu. Nahradní číslo popisné vystaveno bylo na jižní straně obce, při silnici polevě straně, ve směru řeky z vesnice. - Číslo popisné 43. slálo ve směru cesty kuhonem k pravimu, po levé straně před vjezdem do úvozu. - Číslo 52. slávalo na místě mynější obytné budovy čp. 26. - Kuhov mlýn o kterém je zmínka na straně 7. této knihy, slával za čp. 54. v západní dolině na louce. - A od tohoto místa po čp. 25 až 31. byval veliký rybník s násadou 40 kop. ryb. (viz shánku 7.) Při opravě dlažby potoka v roce 60. přišlo se na silné kmeny olšové sedlelé se spouštou raseliny. - Na skalnatém pahrbku Lbosce, západně od obce, mival Jakub Zahradník na počátku XIX. století objevit chabré, která již v roce 1814 (scílání) byla zaniklá.

= Vrch Svinákovec. =

Severovýchodním směrem od obce Čěcovice leží vršek Svinákovec z něhož jest nejen výlebný polohed na naši vesničku, ale i do celého kraje. Proto také byl jistě zvolen, v dobách kdy započala se uctívati památku kosnického mučedníka, nejlepšího Čecha, misbra Jana Husa za míslo oběti, za míslo kde každoročně v předečer svásku 5. července zapalena byla hranice na památku jeho mučednické smrti. - V dřívějších dobách uctívali také na tomto vršku, zbožně čěcovití katolíci i památku svatého Jana Křtitele, který také byl zapalena byla hranice. - Bohužel, že už dnes neexistuje, - národ nás, neděčí a nezpomína velkého syna. - Když sludoval jsem názvy a místopisné pojmenování v obovodu našeho katastru, - vždy požádal jsem se nad nečinným pojmenováním tohoto vršku. - Bylo mě divné, že takový pěkný bujelovitý vršek, má tak neherciké pojmenování. Až všecký děkan dř. Karel Vondruška, mě objasnil záhadu přičlením této statu: V místním podání se udržela pověst, že zde došlo k boji s loupežníky na vršku mezi Čěcovicemi a Cizkovicemi a že v tomto boji padl vůdce loupežníků, muž velmi veliký a silný, který byl hlavně nebezpečný osamělým ženám a dívкам. - Mám dojem, že živil i počinami svého loupežníka dalo i podnět před 200. roky k pojmenování vršku, kde takový nebezpečný člověk přišel o život. - Sam jsem uvažoval, že naši předci by nepásli veprorý brav na suchém a vypráhlem vršku, - bez vody, - když v okolí obce jest solik přiležitostních pastvišť až jak pro prasata tak i chovné svine. (viz str. 25.)

Náš pamětníci různých dob. (úshní podání.)
 Když zrušena byla definitivně robota, - a pod
 danstvě lidu venkovského vymíjeno bylo z násich
 vesnic, - působil na včerníšské náboženské osadě výborný
 kněz dř. Jan Volf. - Poněvadž v té době bylo zřetelně
 vidět jak jeden rád naslupuje a druhý odchází, bylo
 potřebné aby do doby směnuováná byla různými
 památníky, které by hlasaly budoucím časům, že
 konstituce v roce 1848 udeřila všem přizivníkům čaru
 přes rozpočet. - K tomu náhle přispěchavší válka u
 Solferina, která se také nemohla obejít, bez přispění
 našich vojáků, jenom rády památníku rozhodla žila.
 Tak jako po první světové válce slaveny byli v ro-
 ku 1918 a později, památníky, tak také po pruske-
 né revoluční a na ukončení bilet, narostlo spou-
 sty památníků. - K tomu přispíval svoji suahou, dř. ap.
 farář Volf. - V různých obcích naši osady mame z
 této doby památky. - V naší obci postavena byla tu-
 to dobu kaplička s křížkem na návsi a křížek
 u "Micku klínu" (směr k Šedliště) V té době byl předsta-
 věním obce rolník Tomáš Micko, jehož bratr padl
 ve válce a pak nějaký Martin Horávek rovněž.
 Oběma těmto obětem poslaveny kříže a sice Morávko-
 ri na návsi, - a Mickovi u pole "na klíně". - Prostě
 bylo kříž svěsil dř. farář Volf a poněvadž kaplič-
 ky dosud v obci nebyly, - neboť zvonek byl na stromu
 u pastoušky na návsi, - domluvil věřícím, - aby sve-
 pomocí přispěli jak finančně tak i hmotně, k pos-
 lavení zdejné kaple na návsi a sám také přispěl ji-
 slím obnosem. - Za rok skutečně kaplička stála,
 tak jak ji vidíme v dnešní době. - Na sklonku mi-
 nuleho století za p. učitele Františka zvonilo se o této
 kapličce a troubilo na šnekový sok, když koli vyo-

slali bouřkové mraky. - Po domluvě p. učitele, že
 jest do starý pohanský zvyk, bylo od soho upuště-
 no. - Ještě v roce 1926 byl sněkový sok umístěn
 v kropence kapličky, - byl na návsi p. učitele "Kanáka",
 umístěn v klatovském muzeu.

Z původní věžičky už asi málo zbylo, - neboť po
 svíkadle byla už věž opravována. - Poněž i
 zvonek na kapličce už jest šrot. - Prvý zvonek
 měl prý krásný hlas, - bohužel v osmdesá-
 tých letech minuleho ^(stolečku) prav velkém mrazu pras-
 knul. - Po několika letech byl v Plzni přečít
 a pokřtěn na jméno Johanka. - Přežil mnohé
 běžnosti a v první světové válce byl s věžky
 sňal Tomášem Klusem a Josefem Kováříkem ^{páris v první}
 a písatelem Lechto Šádku uschován na ^{krnice shraně}
 zahrádě čp. 11. a po převratu v roce 1918.

Opětovně zavěšen na věžku. - Na věži pobyl zase
 přes 20 let až do okupace, následujícího 22. března 1942
 byl německými úřady zrekvorován. - Hned na
 to v roce ~~v roce~~ 1943 zakoupen zvonek nový

který slouží až po dnešní časy. - Prvním
 zvoníkem byla rodina koláře Ruichy, po něm
 nastoupila rodina Františka Sládková čp. 3. jejíž
 příslušník Barbora Sládková zvoní dodnes, ač
 již třeba jenom v poledne, a nebo když někdo ženě.
 Když vypukla válka v roce 1866 chodili moje rodi-
 ce do školy a podle jejich vypravování chodili přij-
 ma vrah "Svinákovc" a tam poslouchali dnešní
 děl, když položili ucho na skalnatý výběžek přij-
 se žemě ohřášala. - Tělo války zúčastnili se naši

+Barbora
Sládková
19.XI.1962.

22.=

obci dva vojini a sice: Jan Palacký čp. 45. a František Končel čp. 50. a války v Itálii také dva vojini a sice: Josef Kovářík čp. 29. (známý byrysník a dlouhodobý voják 14+6=20 let.) a Prokop Maloušek čp. 55. - Dva z nich vrátili se co invalidé (viz shranku I kroniky 47. a další.)

V okupaci Bosny a Hercegoviny zúčastnili se bojů v roce 1878. - 2 vojáci - dragouni a sice: Tomáš Moravec čp. 11 příslušník klatovských dragounů č. 4. "Hlubráčku" a Matěj Končel z čp. 21. rovněž. - války v Dalmácii pak Jan z čp. 26. - Rovněž nepokoje na Balkáně v roce 1909 a pak válka samotná. v roce 1912-13. měli původní vliv na české vojáky, neboť jich bylo několik povoláno do zbraně. -

Inad nejsrašněji zapůsobila na život naší blížně vesnický válka světová 1914.-1918. - Na první mobilizaci výzvu povoláno bylo 51 vojáků. Vzávodech a na pracovištích pod vojenskou správou dalších 13 mužů. - Ženy, děti, starci, nemocni, invalidé a zajatci cizích armád, byly pracovníky na našem venkově. - Z války nevrátilo se 10 vojáků a sice moji dva bratři: Tomáš a František Moravec, - Josef a František Karlák, František Davidek, František Kýček, - Sládeček Josef Nygrýn Josef, - Pavlík Josef a Zahradník Josef. - Byli i nejaci invalidé z nichž největším byl Václav

Velíšek z čp. 14. neboť uřízena mu byla noha. Rovněž i vojiny dobrovolce, kteří v zahraničí bojovali, společně proti stejněmu nepříteli, bylo z českých obcemi několik. Jsou to: Václav Klus, Fanda Josef, Končel Václav, a man František. - Co zářisku z této války odnesl si český člověk, to nebže v těle knize po psali o tom mluvit bude historie a romány. Inad nejhorskou zkouskou pro český národ byla II světová válka a okupace naší druhé vlasti našim nejuhlavnějším nepřítelem, - Německem. - Jestliže první světová válka byla koulá pro naši lid, nebyla ale o nic lepší, pouze to, že čeští mužové nepodíleli se přímo na bojistech, byli ale pod vojenským dozorem a sláli také jednonohou v hrobě. - Na vesnicích nepociňoval se sakový nedostatek potravin jako ve městech, - kůže však bylo v žalářích, kde usíela celá řada našich vlastenců, - kteří museli o hladu a nedostatku vykonávat by nejděří práce a na nejnebezpečnějším úseku. - Také zde přinesla naše obec jistou oběť. - Dva rodáci z obce zbratli v Německu své životy. - Nadporučík Josef Palacký z čp. 46. zasílen pro velehradu v Berlíně Plötzensee, - a Václav Šefl z čp. 11. zemřel na "pochodu smrti", desně před naším osvobozením. - Dlužno se také zmínit, že v prvních poprvatových měsících r. 1919. přišel o život při výkonu vojenské služby i Josef Posavád z čp. 34.

Ze západního bojiště vrátil se do vlasti s obrněnou brigádou dobrovolec Václav Chodora 32.

Tak jako v první světové válce poskytovalo se živobytí vojenským záběhem a politickým pronásledováním, - tak také v druhé světové válce dobří čeští lidé pomáhali těm jim možnost dovolovala jak v životy tak i v obleku a v jiných věcech. - Nebylo dne, aby na českém venkově, neklesal někdo pomoci. - Sám jsem viděl jak naši lidé podávali pomocnou ruku uprchlíkům a nucených prací v německé říši, partyzánům, záběhem a všem těm kteří potřebovali. - já sám jsem pomáhal všechny, s živobytím a nočním dvěma sovětským hochům. - Prvý oficer Rudé armády Filipov Dimítrij Filipovič, druhý Grigorij Ilja Simonovič, který neslavně přišel o život v lese u Mladého Smolice. -

Při psaní dějin obce, tanou mě na myslí i ti hoši ruští vojáci, kteří jako zajalci pracovali v naší obci, bylo jich celkem 12 mezi nima dva bratři a sice: Ilja Alexejovič Ivanov a Kuzma Alexejovič Ivanov z Asbrachánské gubernie. - Dále zde byli usídleni jak vyslehovalci „polští Židé“ a to v malé světnici čp 35. Šest členů rodiny Žida Calela Abzuga a ve velké světnici čp. 52. - 15 lidí z pěti rodin. - Mezi těmi velmi šikovný hoch Jakub Rieger se pesbrou Hanou a měslem Stanislavem v Kaliči. - Byli to ponejvíce lidé starí a řeny, z nichž bři nosili u uší pověšné congradala, a nebo pejsy. * v čp. 13. „U Michka“, dlela slovinská rodina (5 členů) z Finske ze Šela Bibiči - Santvincenti. - Byli to nevědoměli lidé, kteřími se nechalo dobrě hovorit. - Po převratu v r. 1918. se řada odstěhovali do svých domovů. -

* Michal
Dublanovič

Rovněž i v okupaci v prvních dnech novoročních v roce 1945. - přiděleno bylo 80 německých vysídlenů z východního Pruska naši obci k osídlení. - Byla jich plná řída ve škole, - plný sál v hospodě a jedna rodina bydlela v čp. 21. a druhá rodina v čp. 33. - Vyučování odváhalo se ve školním kabinetu, kamž přeneseny byli lavice a v domě prosběci vyučovány byli děti paní učitelkou Olgovou Vančkovou. - Národní pojmenování německých uprchlíků bylo „Národní hosté“, - jak se zdejší lidé na takové hosty dívali, může si každý čtenář domyslet. -

Dalo by se mnoho napsat o žárlících těchto lidí, - bohudík, že u nás to ještě nebylo nejhorší, nebyli lidé persekvovali, pokusováni a většině lidem se ani vlas na hlavě nezkřivil. -

Přesto když dočkali jeme se ve zdraví našeho osvobození a když 11 května 1945 přijelo do naší obce hlídkovací auto (dřív.) americké armády, - a za ním v zápěti nekonvenčné řady sovětských obrněných tanků, - děl a aut skulomety roziaostnila se naše mláda jako nikdy před tím. - Přibivalo radosti, - ale také přibívalo starosti. - Lid chlél lepe říč a všechno zde bylo vyrabováno, - proto v prvních dnech jsme vše dali tak řečené „UNRÉ“ (mezinárodní pomocné středisko) ktere nám dovezla živobytí, řádky, dobytky, knojiva, atd. aby u nás začaly byly mezeru, které dlouhodobým, siliskem se u nás vyskytly. - A když přišel nový řád po roce 1948 a starý řád pomalu ustoupil a cesty, koncentrovali se i pomery na naši vesnici a pomery přicházeli na dobré koleje. -

Klára

Fala-Morgana (vzdušný přelud) v Čecovicích.

Vé válečném roce 1917, v měsíci červnu, v časných ranních hodinách vyváželi jomé s přiděleným ruským zajatecem, a mokré louky na Vesnických kupy sena. Byla to těžká práce, tahati seno z vody a chodit pod kolniky ve vodě. - Ta jsem byl mladý a oficer Georgij Paulovič Koslenko, jase silný, tak nám říká práce od ruky. - Pojednou, když jsem byl na opačné straně, slyším křik: „Cházaj pasmabrij!“ - Tocil jsem se rychle a hrušenem po divu vidim na západní straně, nízko nad obzorem na obloze, obrovské sládo ovec s pastýřem a velikým hnědým psem v slunečním jasu, jakoby živě a pomalu se pohybující. - V překvapení zůstal jsem stát, neboť jako mladý jinoč, nemohl jsem hned celému výjevu porozuměti a to už Turka, jak jsme mi říkali, pocíl vysvětlit, jak se to stalo i stím že u nich v okolí Černého moře se dosti často takové přeludy objevují. - Celý zjev trval asi 8 minut, načež obraz pomalu blednul, až se úplně zbratil a obzor zůstal platoně - světlý. - Když potom jsem čel o „fala-morganě“ v libexárním pojednání, měl jsem velikou radost, že jsem také z těch mála smyslníků, kteří tento vzácný zjev u nás vzdálený viděl. a ani jsem se nenaadal, že jessé někdy něco podobného vidím. - A viděl jsem zas.

V únoru 1943. vyváželi jomé saněmi hnízdujíku na pole, - bylo odpoledne okolo 2 hodiny. - Západní strana obzoru byla jasna, - slunečna, - východní a čásl jízni, slabým mrakem polařená. - Poučnadoř se schylovalo k oblevě, snářil jsem se, abych to měl brzo očevzené, než sanice pomine a tak jsem se ani kolem sebe moc neohlížel. - Když jsem se vrácel s pole domů a přijel jsem k vesnici, upoutala moji pozornost celá kada lidí, -

kterí se dívali jihovýchodním směrem a rukou ukazovali na oblohu. - V prvním momentu jsem nevěděl co mám pozorovat, ale když jsem vyjel na volné prostranství, - viděl jsem na obloze, nad horní planinu na níž leckde bylo krovisko.

Na prostředku této planiny byla lyžařská jezdni dráha, - po níž snad každých pět vteřin projížděl lyžař. - Neviděl jsem nikdy nic podobného a proto jsem cítil udívení na tento obraz pohližel. - Tak tento zjev dlouho trval nemén, - ale po chvíli se zbratil a po další chvíli počalo slabě sněžit od východní strany. -

několik dál o Čecovicích. (opis.)

14. října 1888 vypravoval školním dětem o rájicích robbosy Jan Osee výměnskář z č. 32. a přečel jim zákon l. zv. „Robsoni patent.“

14. července 1898. pořádána v obci oslava k slámu výročí narození „oce blasti“, Františka Falackého.

8. ledna 1890 zemřela v Čecovicích, p. Marie Mudrová rozena Holešovská, industriální učitelka a chov řidičho učitele Mudry, spisovatel a filantrop!

Při sčítání lidí v roce 1880 napočteno v Čecovicích 330 obyvatel. - Při sčítání v roce 1890. - 346 obyvatel 154 domech, koni 40 kusů, hovězího 238 kusů, koz 92 seprávěho a 10 rojů včel. - Při sčítání v roce 1900. napočteno 364 lidí. - V roce 1911. při sčítání napočteno 328 lidí, 56 čísel popisních, - koni 48 kusů, - hovězího 254 kusů, - seprávěho 140 kusů, 29 silnů včel, - 1126 slepic a 115 kusů.

=146=

Posloupnost farářů vrčenských.

- 7.1.1360. byl farářem vrčenským Oldo z Wrcan.-
 11.1.1362. byl farářem Diviš z Domasina.-
 20.11.1363. byl farářem Olik z Medražic.-
 19.6.1386. Jan farář z Mysleva farářem vrčenským.
 * 1573. byl farářem Lukáš kněz, později prádelský.
 1584. byl farářem Joannes Chrysostomus Klatovský.-
 1654. byl farářem Blažej Ignác Holický.-
 1654-1659. farářem Šebestián Kar. král Libochovický.-
 1659-1670. farářem Jan Martin Lochovský.-
 1688-1692. farářem Matěj Josef Něvšetá.-
 1692-1704. farářem František Vil Beck.-
 1704-1719. byl farářem Vojtěch Benešovský.-
 1719-1723. farářem Bernard Roch Müller.-
 1723-1749. farářem Jiří Vojtěch Nebuška.-
 1749-1763. farářem Václav Karel Voráček. - brabří.
 1763-1771. farářem Antonín Josef Voráček. - brabří.
 1771-1783. farářem Jan Nep. Chrysostomus Němejc.-
 1773-1804. farářem vrčenským Martin Vlasák.-
 1804-1834. farářem Josef Mikuláš Pačanda.-
 1826-1834. farářem Josef František Zeman.-
 1834-1866. byl farářem vrčenským Jan František Voll.-
 1864-1880. farářem Václav Zelený z Borové u Němec Brodu. (f. 17.6. 1880)
 1881-1908 byl farářem ve Vněti Jan Topicovský.
 1908+ - byl farářem Matěj Beran.
 1908-1938. byl farářem Karel Vondruška.-
 1939-1940 byl správcem farnosti Josef Fačka.-
 1940-1958. byl farářem Václav Klábouš vikář.-
 1958-1966. farářem Josef Šrayer děkan v Něponiku. (Sreier)
 1966-1968. farářem František Štrubl administrátor.-
 1968-1971. farářem František Láňka z Volýrova admin.
 1971- farářem Josef Novák děkan v Přešticích, myn. vikář.

* V době husitské byla farma osada vrčenská 1876 l požároji.
 * Od roku 1958-68. - 10 let nebyla fara vrčenská obsazena knězem.

=147=

Dřídelé Zelené Hory:

- Doroku 1419. Klášter cisterciáku v Pomuku.-
 1420-1452. Bohuslav ze Švamberka.-
 1425-1436. Obec klasovská.-
 1436-1455. Hynek Krušina ze Švamberka.
 1455-1464. Bohuslav ze Švamberka.
 1464-1476. Zdeněk ze Šternberka.-
 1476-1479. Zdešlav ze Šternberka.
 1479-1492. Faroslav ze Šternberga
 1492-1497. František ze Šternberka.
 1497-1509. Albrecht ze Šternberka.
 1509-1518. Ladislav ze Šternberka.
 - 1529. Albrecht ze Šternberka.
 - 1525. Jan ze Šternberka čásl ZH. (polovice)
 1529-1536. Zdeněk řev z Rožmitálu.-
 1536-1560. Adam ze Šternberka.
 1560-1562. Vilém ze Šternberka (čásl ZH. -)
 1562-1561. Zdeněk ze Šternberku (čásl ZH.)
 1561-1563. Jiří Kokrovec z Kokrova (čásl ZH.)
 1563- Ladislav ze Šternberka (čásl ZH.)
 1563-1566. Ladislav ze Šternberka (celou Zel. Horu)
 1566-1584. Kateřina ze Šternberka.
 1584-1625. Ondřej ze Šternberka (čásl ZH.)
 1625-1592. Štěpán ze Šternberka čásl ZH.)
 1592-1614. Marie ze Šternberka (půl ZH.)
 1584-1587. Ladislav ze Šternberka (člárl ZH.)
 1594-1613. Ladislav ze Šternberka (půl ZH.)
 1614-1625. Štěpán Štěpán ze Šternberka (1/4 ZH.)
 1606-1623 Adam ze Šternberka (půl ZH.)
 1624-1630. Václav starší ze Šternberka (půl ZH.)

Držitele panství Zelená Hora. -

- 1630.-1638. Jaroslav Borůla z Martinic. (1/2. Z. H.)
 1630.-1638. František Matěj ze Sternberka (1/2. Z. H.)
 1638.-1648. František Matěj ze Sternberka (celou Z. H.)
 1648.-1665. Ludmila Benigna říčanská ze Sternberka.
 1665.-1708. Václav Vojtěch ze Sternberka.
 1708.-1726. František Leopold ze Sternberka (část olom. věku)
 1726.-1735. Adolf Bernard z Martinic.
 1735.-1784. Marie Dominika z Martinic. (ptiška ve Vídni)
 1784.-1807. František Gundaker I. kníže Coloredo-Mansfeld.
 1807.-1812. Feroným Coloreda-Mansfeld.
 1812.-1852. František Paula Coloreda-Mansfeld.
 1845.-1898. Vilémina kněžna z Auerspergu. -
 1898.-1931. Engelbert-Ferdinand Auersperg. -
 1931.-1937. Karel a Marie Blažovi. (američtí češi.)
 1937.-1942. Karel Blažek z Vesíná. (majitel parní pily.)
 1942.-1945. Německá branná moc "Wermacht". -
 1945. Československý stát. - Vojenský útvar. -

Úřednickov a správa panství Zelená Hora.

V polovině 15 století byl purkrabím Mikuláš Kostenec z Kelnic, - po něm Michael z Kilec. Za něho tu byli ve službách Gamberků Otok Radkovský, - Drha, - a Jan Švihovec.

Kolem roku 1521. byl hejtmanem Zelené Hory Jan Štaklavský z Dousova. -

Kolem roku 1528.-1536 byl na Zelené Hore purkrabím Adam Rausendorf z Plakvic. Po něm Václav z Dobrovítova a písárem Urticella. Kolem roku 1584.-1592. byl úředníkem na Zelené Hore Zachariáš Měsíček z Vejskova. -

Kolem roku 1592.-1614. byl tu úředním Mikuláš Paur Nayburký z Nayburka, současné Markwart Redinger z Hartendorfu, pak i František Grachovský rytíř ze Grachovic, dříve držitel Žiliny. -

Kolem roku 1624. byl hejtmanem Zelené Hory Vilém z Hořlav. - Regentem Zelené Hory 1623.-1630. byl Matěj Planický. Po něm Karel Plot z Kanarie, - pak Jan Sválek z Tržbska. - Po roce 1646. připomíná se tu úředníkem Florián Grispeck z Grispeku. -

Kolem roku 1665 byl hejtmanem Zelené Hory Daniel Fáborovský z Hirschenfeldu a soudnímikem Václav Pompeis.

Kolem roku 1712. byl hejtmanem Reinhold

po něm Daniel Bohonek 1721.-
Kolem roku 1742. byl ředitelem Zelené Hory
Josef František Liedl.
Kolem roku 1775 byl hejtmancem Zelené
Hory Jan Haupt, - po něm Ignác Burghauer,
roku 1800. ředitel František Bukovský a ro-
ku 1809. justiciář Petr Kozvín.-
Kolem roku 1810 byl Zelené Hory ředitelem
Josef Wondrack, 1811 ředitel František
Schmidinger a s ním justiciář František Suchánek.-
Roku 1816 ještě tu ředitelem Prokop Bohutinský,
a od roku 1821. ředitel Josef Brosche
Brož, známý zvlášť pro naši vesnicku.-
Roku 1820 František Hankovský justiciář,
aktuáry Matěj Pohl a František Hausner.-
Po duchodním Josefu Kovářovi z Radomyše
se stal následcem roku 1819. Zeibich.
Ranhojičem roku 1708 byl Baltazar
Rosenzveig. - Roku 1837. byl tu vrchním
krásný, roku 1838. Václav Rida. - Justiciář
Ludvík Urban z Broschů se stal vrch-
ním po Rídovi. - Po Urbanovi se stal
vrchním syn Brosche dříve pojedný
v Prádle. - Ranhojičem od roku 1810 tu
byl František Berndorf z Kolína nad
Rýnem. Před rokem 1838 tu byl justiciárem
Ludvík Fordán Berndorf po něm Leopold

Kechura. - Kolem roku 1850-1866. byl ředitelem
panství Zelené Hory Václav Liedl.-
Od roku 1866-1888. Robert Kheil. Od roku
1889-1904. Karel King (Angličan)
Duchodními Zelené Hory r. 1848 Kohout
po něm do roku 1850 Josef Baumau, 1873
1853. Václav Brězina, - 1873-1902 Karel
Dibrich, 1902-1917. Jan Koudenský. - Po
odehodu ředitele Karla Kinga stal se
vrchním Václav Krulíš, před tím správec
prádelský. - Po zemřelém lesmislu Leopoldu
Cihákovi (zemřel ve „Franlobovicku“) ve Štět-
níku, nasloupil Gabriel Tirsík 1902-12.
Následcem Tirsíkovým František Reich
a roku 1914-18. Ing. Rudolf Hašek. Roku
1923 slal se lesmistr Altmann ^{ad locum} lesni-
radu a ředitel Zelené Hory. - Správi Zelené
Hory byli Bohumil Doubek, Lajemulk Sko-
kau, - Leonard fiala, duchodním Jan
Koudenský a po něm František Kopalecký.

Plodonošné ovocné stromy v Čecovicích.

Staré lidé, kteří v tuto dobu se dožívají 75-80 let, jistě nám povídají, co bylo v Čecovicích ovocného stromoví. - V všech původních slasku a chalup slávala spousta starých sladkých a starých, hrušní a jabloní, které vzali za své při katastrofálních mrazech v roce 1929. a pak v roce 1940.

*roku 1929.

- 34°C.

*roku 1940.

11.1. - 32.8°C.

Tak na Měčku (čp. 13) zahrade slávali objemně jabloně Kostichla, Polosládla, Hranáčka a fajci, u Grachtu (čp. 12) jabloně Sládla, a Loučku, u Sládku (čp. 11) Panenských, Šadlejí a Kolorečků, u Rěžábu (čp. 33) Kořenáčků a Šadlejí, u Moravců (čp. 14) Zimních zelenáčků, u Krejčíků (čp. 17) Žludláků a Kočicích hlaš. - Hrušky mivali u Pěšků čp. 20. Velké a menší kořenky, u Hamzů čp. 9. Kraváky, u Rěžábu čp. 33. Kamenky, Medulky a Makovky, u Sládku (čp. 11) Šladly, Čapy, Balice a Růkopuice, u Grachtu čp. 12. Cukrovky a Pyksly, u Novejch čp. 7. Vesely a výborná letní jablka Tavřincata. Kromě těchto odrůd, vesměs znatelně naroubovaných, byla těde celá spousta planých hrušní jako Makovské, Žakubek, Doláček, Pospišilek, Kyselek, Bobeček, Novinek a jiných.

Opravdu se tomu člověk musí divit, že v posledním čase, nenaroste žádný ovocný strom do té velikosti, jakou v dřívějších letech. - Máme sice nyní, lepší a ušlechtilejší plody na ovocných stromech, ale hravlivost stromu ještě jen několik let. Máčí 30°C. mráz a ještě více než 2/3. stromů omrzlých a přečina ještě da, že nás pomologické ústavy nazahali nám sem z čínských celou řadu choulostivých odrůd, která naše klima nesnáší. - Za učitele V. Sobrmana, který holdoval ovocnému stromoví, - udělaný pokus, naroubovati všechny odrůdy ovoce, které nepoškodil mráz v roce 1940 na pláňata. - Máme dojem, že myslenka to byla velmi dobrá, neboť všechny stromy jsou zdravé a více než 3/4. dobrých. - Odrůdu jablek Šadlejí, vypěstoval podle vypravování mého děda pradědečka čecovického Šefla, - Petr Šefl, který křížením jedné odrůdy s druhou a jadrováním docílil sedm skvostně odrůdy. Jablko toto rozšířeno ještě pouze v okruhu naší obce. - Na výslavách ovoce, příslušné komise na zkoušení odrůd a jmen, uvádí vždy: „Jablko bílé, - bez jmenné.“ -

= 154. =

Požáry v Čečovicích.

Těž jistě, že naše vesnice v minulosti trávila požáry, neboť jak už jsem se dříve zmínil, procházelasudy stará římská slézka spojující Kladov s Příbramí a Prahou. - A po této slézce jistě projízděli nepřátelská vojska, která vesnice plenila a vypalovala. Počkádlem těho byly a ještě jsou staré ohňele stěný n čp. 21, 24, 18, 12, 11, 10, 9 a u bývalej pastoušky čp. 8. -

První známý požár řádil v roce 1849. v čp. 20. - shorením sláji. - Další požár v lemej čísle popisném vznikl 18 května roku 1875. a shorelo lemej vše. - Pouze srub, který měl tak zvané roubení (*) neshorel celý, ale jenom povrch sbírky. V tomto sroubku, který dodnes stojí a jeví slopy po požáru, uložena byla soška Bohorodická a proto zbožně zdejší katolíci usoudili, že požárem byla ochráněna. - Další požár, opělně v čp. 20. vznikl 6 ledna roku 1888 shorením sláji.

* V roce 1872 vyhořel sládek čp. 1. do gruntu a po vyslavení r. 1879. opět. - Další požár řádil 17 září 1890 v čp. 32. jemuž padlo za oběť celá výslavba. - Většina lidí z vesnice dlela na jarmarce v Něponuku, poněvadž ale

(*) Na pobík krovku překnáma, naházena a udusana hlinou.
(* V místě něponuckém stojí žlutý komínek p. Siegl původně zůstal po požáru u Šerejch Dol. čp. 1. dne 11. září roku 1872. -
shorela celá usedlost. =

= 155. =

vibr fonal od východu k západu shorelo pouze dole čp. - v podzimu roku 1899 vyhořel v čp. 14. sloh slámy, - včasným zákrökem lidí nerozšířil se požár na okolní dřívové sbírky, ač slál v jejich lesné blízkosti. - Druhý požár v lemej čísle popisném, brzo po požáru slohu znicil pouze bytové rekvizity ve velké svěsnici. - Dne 25. října 1901. vyhořelo čp. 34. a čásl čp. 23. - v době října v roce 1899 vyhořelo a čásl čp. 23. - v době října v roce 1899 vyhořelo čp. 36, sladola čp. 2. čp. 28 a čp. 15. - v roce 1912. čp. 36, sladola čp. 2. čp. 28 a čp. 15. - v roce 1912. vyhořelo čp. 30. a čp. 4. mimo sladoly. Další vyhořelo čp. 30. a čp. 4. mimo sladoly. Další požár byl v roce 1916 v čp. 20. vyhořela sladola. - V říjnu 1921. vyhořelo čp. 6. - Dne 24. dubna 1929 vyhořelo čp. 54. -

Dne 24. září 1933. shorel sloh čp. 39. na poli Dlouhým. - v noční bouřce pěl hodin, ráno! hravajici, zapálil blesky sladolu čp. 39. Za 100 let zůstala v lemej čp. 39. - Dne 16. srpna 1959. zničil požár sladolu čp. 14. - Dne 22. září 1959. budovu a 2 požáry sladolu.

= 156 =

čp.	Nejslavnější lidé a pamětníci čečovičtí.
* Čečovice 7.	7. Matěj Nový * roku 1770 zemřel roku 1875. 105 let.
* Čečovice 10.	20. Jan Palacký * roku 1825 dožil se 81 roků. -
* + Dojčicích.	50. Kateřina Zvěřinová zemřela 1913 ve věku 94 let.
* + Sedlisičky 5.	33. Teresie Šeflová zemřela 1914 ve věku 89 let. -
* Čečovice 11.	11. František Moravec zemřel 1868 ve věku 84 let. -
* Čečovice 3.	3. František Sládeček zemřel 1918 ve věku 88 let. -
* Bramolín 9.	11. Kateřina Moravcová zemřela 1915. ve věku 85 let. -
* Čečovice 11.	11. Josef Moravec zemřel roku 1901. ve věku 83 let. -
* + Životicích.	3. Marie Sládková zemřela r. 1929. ve věku 90 let. -
* Dojčicích.	50. Marie Končelová zemřela r. 1934. ve věku 89 let. -
* Čečovice 25.	25. Matěj Man zemřel roku 1935. ve věku 81 let. -
Čečovice * 21.	21. Matěj Končel zemřel roku 1937. ve věku 83 let. -
- - -	45. Kateřina Zahradníková r. 1940 ve věku 89 let. -
Čečovice * 17.	25. Marie Hanová zemřela r. 1942. ve věku 82 let. -
* Chlum u Třeboně.	45. Jan Zahradník zemřel roku 1931 ve věku 79. let. -
* Čečovice 18.	45. Václav Zahradník zemřel roku 1926 ve věku 82. let. -
* Čečovice 39.	54. Martin Palacký zemřel roku 1940 ve věku 81 let. -
* Sedlisičky.	17. Josefa Palacká zemřela roku 1944. ve věku 95 let. -
* Žel. Líjezd.	37. Barbora Palacká zemřela 1946. ve věku 95 let. -
* Srby.	8. Anna Štěpánová zemřela 1946 ve věku 88 let. -
* Přebudov.	40. Marie Klusová zemřela r. 1947. ve věku 85 let. -
* Čečovice 11.	11. Tomáš Moravec zemřel 1945. ve věku 91 let. -
* Čečovice 13.	56. Tomáš Mičko zemřel 1949. ve věku 84 let. -
* Čečovice 3.	30. František Sládeček zemřel roku 1950. ve věku 84 let. -
* Čečovice 7.	7. Vojtěch Nový zemřel roku 1954. ve věku 84 let. -
* Čečovice 10.	31. Jan Klus zemřel r. 1959. ve věku 84 let. -
* Čečovice 31.	10. Anna Klusová zemřela r. 1947. ve věku 83 let. -
* v Srbech.	28. Josefa Velíšková zemřela r. 1957. ve věku 80. let. -
* Čečovice 35.	30. Amerika Sládkové rož. Klusová * 8/6.1901 - +

= 157 =

čp.	Nejslavnější lidé a pamětníci čečovičtí.
41.	Katerina Šeflová zemřela r. 1936. ve věku 83 let.
18.	Barbora Moravcová zemřela r. 1925 ve věku 85 let.
10.	Josef Klus zemřel roku 1919 ve věku 83 let 1836.
56.	Marie Mičková * 5/4.1875. + 11/6.1967. ve věku 92 let. -
31.	Marie Klusová * 21/1.1877. + 14/3.1967. věk 90 let. -
40.	Josef Klus zemřel roku 1960 ve věku 81 roků.
3.	Barbora Sládková * 6/6.1879. zemřela 14/XI.62. - 83 roků.
55.	Prokop Malouský zemřel r. 1920. ve věku 80 let.
55.	Kateřina Malousková zemřela r. 1929 ve věku 84 let.
32.	Jan Ošec z.č. 32. zemřel 11.12.1896 ve věku 80 let. -
29.	Kovářík Josef + 5.3.1897. z.č. 29. ve věku 83 let. -
39.	Palacká Anna zemřela 14.8.1898. ve věku 81 roků. -
39.	Palacký Josef zemřel 19.2.1899. ve věku 80 let. -
38.	František nový zemřel 16.3.1904. ve věku 84 let. -
20.	Marie Palacká zemřela 8.10.1923 ve věku 82 let v Českově.
19.	Anna Davidková zemřela 28.6.1931. ve věku 80 let. -
40.	Václav Mičko zemřel 6.10.1929 ve věku 80 let. č. p. 49.
15.	Josefa Kováříková zemřela 12.5.1934. ve věku 81 let. -
1.	Janda Jan zemřel 30.12.1940. ve věku 80 let. -
4.	Marie Třepná zemřela 3.3.1944. ve věku 80 let. -
43.	Barbora Hygrýnová zemřela 14.9.1944. ve věku 80 let.
20.	Barbora Palacká zemřela 14.3.1962 ve věku 83 let.
55.	Katerina Sládková * 17.XII.1880. + 8/EDNA.1967. Dobřínská.
27.	Anna Moravcová * 10/7.1882. - + 31.5.1981 ve věku 99 let.
48.	Anna Vaníková * 21/4.1882. zemřela 15/3.1963. 81 let.
51.	František Palacký * 25.XII.1881. - zemřel 6/G.1966. - 85 let.
32.	Josef Chodora * 3/6.1884. - + 20/III.1966. ve věku 82 let.
41.	Marie Moravcová * 2/3.1886. - rož. Nová řečovina + 4/8.1966.

„Tak se jindy léčili zvířata a lidé.“

Když v roce 1942 navštívil jsem vesnici Jarov, - vypravoval mě tam, skoro 30 lety starý slátec jak mu bojla Rěžábu z Čecovic, vykuliroval kobylu od veliké boule, obyčejním žárukáním. - Ríkal, - když jsem byl jinočem měli jsme velmi peknou kobylu, které pojedou na pravé sa- nici narostla tak velká boule jako hrnce. - Naš pastýř i pochoduj je Bráša si nevěděli rady, jakým způsobem bouli sehnali a zabíjet kobylu se jim nechálo. - Odslali jsme radu v Blatnách na Karlovarském jarmarku, abysme kobylu vzali do Čecovic k nějakýmu Rěžábovi, ten že ji so „žáruká“ a boule, že ji slze ani nebudem vědět kdy. - Vypravil jsem se pro to hned druhého dne Čecovic a přijel jsem k nim zrovna o polodni, když přišli z hradicem s polí. - Tam pod velikýma lípama, že so žárukal následovně: „Ja sem na svém gruncě od Bohu, - pomohu co mohu, - bud Bráš milosrdný k tomuto zvířeti Amen,“ - a něco se ještě pomodlil.

V flášce měl vodu, kterou nalil na misku a vraním pírem bouli omýval, - pak kamenem jako pěst, několikrát na bouli pokřížoval a tím byl obřad ukončen. - Když jsem přijel s kobylou domů počala ji boule měkknout, dojdne jí praskla a do čbruáčli dnu měla na sanici jen malou dolinku s olokiem solva pozorova- delník. - Dolyčný na vše věřil a já so za- pisici bez osobního komendáře. - Ponevadž moje maminka byla dcera u doha Vojky Rěžába - Šefla čp 33. uvedu na základě její výpovědi jak si její otec opakovat potřebné rekvizity k žárukávání. - Na vě- ký pásek, ránu, vrat flášku a bříci s kterou chodil po živých jíž kamenech, na nichž se udržela napříč voda a dalo sbírat a slejval do láhve, - pak se obstaral píro z křídla vrány, polom kle- dal kámen, který když někdo házel na strom a on se tam ve větvích udržel, - byl ten žáracný. - Bez téhož všeho věci nemohl jádnu mu nic žárukal. Jenklik půpad už se sal dálno, - ale jistě dnes žijí lidé, kteří na takovéto čary věří.

V roce 1921 vysílala Zemědělská jednota ČSR, rolnické syny a dcery na význačnou zemědělskou misi u nás v Horažďovici. - "Já jsem byl jeden z těch, kteří absolvoval jsem "zemědělský kurs" na Šlechtitské stanici obilí a sádů v Horažďovických Horách. Toto došlo lidu. - Tam jsem opravdu získal mnohé zkušenosti pro svou budoucí poslání, ale také jsem tam mnohé věci viděl. - V blízkosti stanice bydlel známý lidumil MUDr. Josef Konopík, velmi moudrý, ušlechtilý a lidový lékař, kteřímu se dílili lidé na léčení až i od nás. - Třebaže v tehdejší době mladší generace lékařská nepoužívala již pouštění nemocnému krev z žily, - on dosud toto prováděl. - Každý týden v úterý a v pátek dalo léčbu prováděl, a to jsme my všichni v podniku věděli a proto jsme se šli podívat. - Na den toho měl výdeky pacienty svolané a rázem 10 hodin museli být připraveni. - Pan doktor Konopík si sám k nemocným jezdil s pekným kučinem a párem hnedých deplokrevních koníků. - Feho obydlí bylo nejvíce v obci položeno ve svahu, kamží plně jabolky zapadlo a my jsme celý život v jeho sládečku pozorovali za plotem z výše položeného parčíku, kdež přišli noci k katolické víry měli v přírodě, Křížovou cestu." - V rannou hodinu vydal pan doktor své pacienty na doorek k pekně upravenému a vycemaně-

vánemu hnojníku, - rozstavěl je kolem a nařídil aby si obnažili pravou ruku, - pak každému rukou páskem udáhl a postupně jim žilu prosekával. - Feho manželka měla val a malý láček a pozorovala jak krev obloukem stéká na hnojistě a když byla manželem upozorněna, uvolnila pásek, a valou strala rám, až do úplného zassavání krev. - To se opakovalo u všech pacientů. - Byl to jistě zajímavý případ, - kterému by dnešní generace ani nechtěla věřit. - Týž lékař byl pozván až do dnešní obce k onemocnělému Františku Palackému čp. 51, doporučil, aby mu opatřili přihavice a dali mu je na spánky, - aby mu odčerpal zkaženou krev. - Tentotéž případ byl primární, ale nemocnému to pomohlo a pomáhalo to i těm, kteřímu první z žily pouštěl. Už čtvrtstoletí odpočívá na hřbitově Horažďovickém a dosud vzpomínají ti lidé, jimiž prokázal tento zlatý muž, Dobrodinu. - Pan doktor František Baroček (rodák z Vrcené) zase ve velké míře doporučoval vodolečbu. Halo-li se, že někdo onemocněl z leknutí, doporučil, aby se ráno, v poledne a před spaním omýval do půli děla, odráženou vodou, - a také to pomohlo. Vyprávěla mě Katerina Šeflová rodem Beránková z Vrcené, že když byli u sv. Vojtěcha lazen,

do klecích běžela poušubřm radioaktivní voda z Dobré Vody, museli pacienti, kteří se v této ohňáčce vodě ráno vykoupali, - hned jili bosí na vedlejší louky a v roze se nejméně hodiny mu couvati, - aby léčba měla účinek. - Když sekl se sekerou do pravého palce zdejší soused, - byl jsem pozván poskytnouti mu první pomoc, - nežli jsem se k poškozenému dostal, už su byli babičky a pastavorvali krev pavučinou, - a když by to nepomohlo, sedy hnedý slepičí brus do rány a na to krovový penz a utáhnout, obrazem, - to ře pcela vrčitě krev zassau. - Když jsem to všechno odmísl, - zle se na mě rozkazili stím, co už oni vykulirovali lidí ...

Pan doktor Augustin Lener z Nepomuku, "dorůvka rada" byl dobrým lekárem, ale v porovnání k dnešním lekářům, znal velmi málo. -

Když si u nás někdo zlomil okončinu, anebo vykloubil suto, zlomil klíční kost, anebo některé řebro, nesel před padesáti léty k lekáři, nýbrž řeprniku Pěškovi do Koskelní ulice v Nepomuku, který uměl výborně zlomeniny spravovat, až 95% bez dalších následků. - Ještě dodnes žije

u nás lidé, kteří pomoci Pěškovi vyhledali, jsou zdrávi a všechny nežishné pomocí dohovo lidového lekáře Nepomuckého. -

Pan Doktor Podzemský byvalý ruský dobrovolce, - rodák z Lidec u Kladna, byl výborným ranhojičem a poprvé v kraji povídval injekční léčbu. -

Rovněž i pan doktor Kralovec zachránil mnoha lidem život, - zolašl při obře krve a jiných vnitřních nemocech. -

Doktor Hugo Krasnická rodák blovický, byl volán ponejvíce k nejmladším pacientům, neboť dobré dětským nemocem rozuměl. - V zdejší obci prohlížel zeměl a tu můsím vzpomenouti, jak v lednu 1945. když zemřel můj otec a já jsem mu řel oznamis tímrti. - celé dopoledne mě byl utajován, že jest nimo domoo, zatím byl doma a poskytoval pomoc československým parašutistům. - Když jsem k němu již po třetí přišel, - viděl jsem od něho odcházejí čtyři neznámé muže, slavou cestou k Trčběticům. - V nervosním rozčilení mě očmínil s tím, abych přišel po hodině poněvadž jsem mu řekl, že už po třetí k němu važím cestu a že už k němu nepřij-

du, ježlo mám obstarával pohřeb, a šel jsem od něho. - On však po chvíli mě volal zpět a vydal ohledací list, s omluvou. - Po skvělém mě pak všechno osvědčil, - proč se kdy byl rozčilený. - Bohužel, že už jej kryje zem, - neměl raněn byt mladici na novém působišti v Oselcích na Horazdovicku. Pro různé masly na lidské neduhy jezdili lidé Rějáblekovi do Záhoří, - Čubovi do Nebylov a měli neduh na obličeji, tak si zašel k holiči Langmajerovi do Něpomuku a ten mu jej sehnal, - potřeboval-li někdo maslo na neduh žvýče, udělal mu ji dronomistr Langmajer ze Brna. -

V posledním čase jezdili mnozí lidé k u bylinářkám do Tolduch u Rokycau, do Babic u Horazdovice, - a do Týnákuva u Plzence, kde na základě prohlídky moče nemocného v obyčejné láhvici, pouhým okem, určovali diagnosu. - A přece jim lidé věří a odnesli by jim poslední peníz. - Vypsal jsem zkruba, domácí kuligování u lidí a žíral, - dalo by se o tom mnoho napsat, a některé věci k neuverení. Bohudík, že zavedením ochranné péče o nemocné v našem státě bude

se pomalu, ale jistě od fúsovi běžby upouštět.
Rozhovor s denoristou Františkem Pácalem.

V zelenohorské uličce v Něpomuku v ČP.
44. bránil svůj zasloužilý odpocinék slavný denorista Vojtěch Divoda ve Vídni a v posledním čase Národního divadla v Praze František Pácal. - Byl to muž vysoký a silný postavy, rameňatý a budil dojem výrazného siláka.

Znal jsem se s ním osobně a proto býval v letech 1939.-42. byl jsem delegátem zemědělců soudního okresu něpomuckého u České zemědělské rady v Praze, zašel si za mnou v úřední den (v sobotu) v Něpomuku a požádal mě, zda by se mohl obstarati dobrý chovkoz pro některé chovatele v Něpomuku. Začal následovně: "Vidě pane delegáte já jsem starý člověk, a mám doporučeno od lékaře pít kogži mléko, - jakož pil císař František Josef. I aby sem se dočkal také tak velkého věku. - Bohužel voni ty kozy ladi v Něpomuku jsou ubohé vzhledem, ošklivé a nečisté, samý řisborec, - a tak mě to vždycky

vezme chut' od lakových neslívů pili mléko. - Z ministerstva zemědělství mě doporučili Vás, - abys se mě vše věci pomohl." - Že psali jsme sedy spolu žádost o poskytnutí podpory na nákup dvou koz a jednoho kojlika sánského chorv. Podpora byla povolena, kozí chorv došel a umístěn u pana Hejplíka v Želeném Dole a jissé, že s tím uměly hospodařit, neboť s podomstvem jezdili nepomučtí na aukční trhy. - Pak už byl i denorista p. Pácal - spokojuv když pil mléko od pěkných bílých koz. = Jak se jindy doručovala pošta.

Pošta samosná má svoji skočlon historii a bze ji doslo často vidět na výstavách a v museích. - V dnešní době, kdy modernizuje se nejen doprava poštovních zásilek, ale i doručování pošty, bude jistě zajímavé napsati o tom několik věcí. Naše vesnička přináležela pod poštovní správu Želená Hora v době, když robota jsme taměj patřili a v době když poštovní postillionové přiváželi

nejen listovní poštu, ale také cestují cí v poštovním dostavníku (krytém vozem) zapřeným koňským sprážením. - První pošta byvala v zámku, - ale poněvadž to činilo políže nejen zámeckým zaměstnancům, ale i lidem, kteří si pro poštu chodili nebo jezdili, poslavenia byla po roce 1848 poštovní budova s kulnami pro dostavníky a s příslušnými konírnami, na pokraji města Nepomuku (východní část), kde nyní se ještě říká: "Na Staré Poště". - Ze zdejší obce chodil dvakrát týdně pro poštu obecní slouha Vencel Šlípek, - a nebo ji přinesl rychlář, když byl v befu. - K tomu něčemu ušita byla kožená brášna, která se zamykala a klíč od ní měl rychlář, nebo předslavený na obci, - a na poště posmisr. - Brzy potom, když stavěla se železnice a rozvíjel se průmysl a hlavně když lid žil svobodním životem, - nesacila už nepomucká pošta a musely být

udvořeny nové poštovní obvody. - v roce 1864. založena pošta ve Vrceni, k níž přináležely bylo obce: Vrcen, Trby, Sedlissé, Čečovice, Líškov, Víska, Čmeliny, Pojice, nádraží Nepomuk, osada Železná Huť, Dvůr Nohovice, bři železniční strážní domky, Dvůr Badov, Hamr Vilémov, hájenku Svatý Tošlach, mlýn Hyndrák, a mlýn Barochův. - Jest jistě, že poštovní obvody udvořovaly se postupně, soudě podle toho, že v roce 1872 založena pošta v Čížkově a samdej v roce 1939 přijen i telefon. - Bylo to jistě tehdy políž pro lisenosé, kde mu se říkalo lidově „posel“, když musel chodit s poštovníma fasilkama do Blovic a zpět do Čížkova. - Podobně to bylo i s poštou v Pojicích, kterou každodenně donášel a bylo-li toho více, i dovozil na „Trakaři“, - tam Ceplecha z Vrceně, od vlaku z nepomuckého nádraží a zpět do Pojic za 15 zlatých (30 korun) měsíčně, za každého počasí, - v délce hrati 21 km. - Čížkovský lisenos Václav Fak, žvaný

"Venuš Távojc", procházel každodenně trati čížko-vsko-blivickou v délce 34 km a měsíční plat mu činil (75 krejcarů denně) nebo 20 zlatých 25 krejcarů, v mynější méně 40 Kč 50 haléřů. - Tento lisenos živil v roce 1904 zajímavou přihodu, - když se vrácel v odpoledních hodinách čerstvých z Blovic, - přepadla jej u „Strásné skály“ bouřka, z které sjel blesk „pabně, kulový,“ přímo do lisenose. Mimo velikého ulekmání, - částečného opálení a utrhání všech knofliků od oděvu, které byly z plechu, nebyl nijak na zdraví poškozen. Musel však celé 2 km nesít kalhoty v náruči, aby z něho nespadly. - A myně se vrátil m k naší poště ve Vrceně. V doručování pošty, nenastala žádná změna, - plátek stanovený posel z obce dočítal na poštu s obecí "bardošnou" a pak to v místě roznesl. Takový poslup se na venkovských poštách praktikoval skoro 30 let. - Jest jistě, že takový poslup napáchal doshi pla, - neboť lisenos tajemník nebylo žádne, - dopisy se doručovali adresátem, čelky a opožděně doručovaly, což dalo podnět k usanovení lisenosí. - Rvním známým lisenosému byl Josef Marek (narodený v Mařovicích) z Vrceně, čp 91 (* 1876. + 1956), který celé čtrnáctiletého chodil do Čečovic,

= 170. =

Sedliště, Srb o všech řeřejnicích strážních domků a samot. - Druhým listonosem byl Jan Kovářík z Vrčeně čp. 82, který na sklonku služebních let byl v Neurazech pošmisištrem. - Současně přijal byl za listonosě Josef Broch, který dlouho u pošty nepisobil, neboť se odstěhoval do Ameriky. - Tíž se narodil v čp. 7. u „Doktorů“. - Po něm se stal listonosem Josef Ceplecha (* v. mil. r. 1855) ^(† ve Vrčení v čp. 33. 1929). Když v r. 1929. odesel do peněz byla listonoskou jeho dcera Helena Ceplechová, provdaná Fröhliková, asi 19. let. - Dalším listonosem byl Alois Braka z Vrčeně čp. 49. od roku 1925 do uslavení poštovního úřadu ve Dvorci. - Zako výpomocný listonos byval na poště vrčenské Jan Chouň (* 1874) z Vrčeně čp. 36. V době skupace od roku 1939.-1945. byl na našem obvodu za listonosé Václav Houdek, který před tím písobil ve změněném území, - a po osvobození v r. 1945 se sám zase vrátil. V roce 1939. byl na vrčenské poště žu-

= 171. =

zen telefon, zdejší obec měla možnost se zapojili na svoji poštu, - bohužel je se tak nestalo, - bylo to však za horských podmínek po roce 1945, - ale již ne poštu v Čížkově, kamž plánem byla naše obec zavřena. - Čížkovská pošta jezdila k vlaku do Blatnice, - Dožická a vrčenská k vlaku do Něponuku. - Po roce 1920. dovážel od vlaku z Něponuku poštu do Vrčeně, Dožic a Čížkova listonos František Přežej s koněm a polášl upraveným vozem. - Po něm pak Karel Lukáš listonos z Čížkova a posledním byl František Benedikt z Čížkova. - Nejdřív nastoupili na vrčenské poště, mladí listonoši Václav Štis z Vrčeně a Jan Karkvart z Vrčeně, (po pensionovaných a odstěhovaných), kteří už jezdili na kolách a pak na motocyklu. Po roce 1950 zřízen Poštovní autobus, který mimo dovozenu pošty i osob do vrčenských poštovních obvodů dovážel poštu do Vrčeně, Dožic a Čížkova, -

autobusy tento řídili listonosí Štus
a Markvář z Vrčené a Šupý Jan z
Něponuku. - Tislon dobu využili silniční
listonosí poštu do Dořic, Kasejovic,
Enář, Kadova a Blatné. - Po územním
rozhraníčení krajů a okresů v roce 1960.
již do území, které připadlo od za-
padoceského kraje k Příbramskému, již
nejezdili. - A sedě se vřijme do doby kdy
na našich venkovských poštách nebyl
telefon. - Pamatují se, že telegrafový telefon
byl pouze v Něponuku, a odsud bylo
li nějaké zdeleňi telefonické, aneb dosel-
li telegram byl doručován zvoláštním
poslem, kterého musel příjemce zprávy,
honoroval. - Byvali to spravidla dva
doručovatele a sice nějaký p. Smrká
a p. Zelený, z Něponuku, oba tělesně vad-
ní, kteří chodili až do Čížkova a Dořic.
Ze známých poštmistrů, kteří působili
na vrčenské poště byli: Foskovová, Vojá-
ček, Suchelová, Fandová - Jelinková a my-
nějsí p. Sneberková. - Vrčenská pošta ne-
byla kvale v jedné budově, měnila také čas
nejdříve ve dle poštu řídil Žalma v čp. - 103. -

+Sneberková
Marie 26.XII.1962.

od času místního pobytu. - Tak byla nejdříve
v čp. 13. (mynější hospoda na návsi) pak byla
v čp. 40 u Čejků, - pak v čp. 103 u Vávriků - Dras-
kých, předposledně byla v čp. 79 u Straků. -
Posledním a snad bivalým místem pro
poštovní úřad ve Vrčeně a bydliské poštmis-
trou je obytná budova u Běloušků - Fandů. čp. 41.
Sem zaveden telefon a příslušná telefona-
cia. Dnešní pošta má v evidenci rozhlá-
sové a televizorové přijímače z nichž vy-
bírá v rámci měsíční poplatky, - inkasuje
komunické poplatky, - obsluhává všecké
časopisy, t. j. z. Sládku a Sporskou a inka-
suje sáby a vyplácí výhry.
V roce 1959 založen nový poštovní úřad
ve Dvorci s přidomkem u Blovic, násled-
kem čehož odpadly od vrčenské pošty 2
obce a sice Dvorec a Pojice, a k vrčenské
poště přidělena obec Měrcín od pošty Dořic-
ké. - Listonosí ve Vrčeně jsou Dubský Josef,
Jiřina Palacká z Čečovic čp. 16. - Ve Dvorci
působi listonosí Alois Štraka z čp. 49. -
Mimo v předu uvedených poštmistrů, pů-
sobilo ještě i několik poštmistrů administrativních (prozatímních). Když sloučena byla
obec Dvorec s Něponukem, změnilo se pojme-
nování Dvoreckého poštovního úřadu
na poštovní úřad Něponuk 3. -

= 174. =

= Samota u svatého Vojtěcha. =

Legenda svatovojtěšská ještě dosud znamá po celých západních Čechách a jmenovitě v okolí Klatov a Nepomuku. „Já jsem mnoho pověstí, - viděl jsem mnoho památných míst, které nás přivedly s růsy k pabronu řemě české svatému Vojtěchu dnes učinují. - Než ta místa jistě také právem náleží samotě svatovojtěšské lidové „Na poušti“ zvané. - Ještě jisté, že toto pojmenování ještě prastarého pivochu a vztý se k dobe, kdy ještě na odlehých místech naši krásné vlasti, žili nábožensky založení poustevníci. Tyskchl jsem kdysi jednu verzi ve které se povídalo, že když se vrácel sv. Vojtěch z Ríma po staré řemské stezce od Klatov, že přišel v místech kde stojí památná kaple národního světce, na poustevníka u kterého se svým průvodem přenocoval a na památku, že na velkém kamenném sedle světec zůstal odisk jeho běla a na druhém menším kamenném sedle svěcení poustevníka při rozhovoru. Jiná verze zase říká (a to příjde po druhé když se světec vrácel z Ríma) že v protějším lese Štědrým, když páhl uhlí dřevěné

= 175. =

uhli, když k němu světec přišel a když přijde velké sucho a bída o vodu k pití a bylo to v místech kde se říká u Dobré vody. Uhlíř přišel si světcí slížoval, že by si každodenně velikou žigni a pro vodu, že je daleko, neboť od milíře se nemůže vzdálit, aby mu celý les nevyhořel. - Tehdy přišel nad ním světec smiloval a ukázal mu kde mohou mít kopat, aby měl studánku a smiloval při sebe také nad Zelenou Horou, která byla od vedení červena vyplána a nad celým krajem a vyprosil od Boha vydání dětí. - Na podkladě téhle zvoucí verze vznikla nikdy nevyschnoucí studánka „u Dobré vody“ a míslo na „poušti“, kde později vybudována byla kaple. Poustevník jménem Podeřis, byl při této zakladatel osady Podeřisy, která se rozkládala na místě někdejšího lesa Štědrého, za doby panování vratislavských panovníků a která zaujala neznámé kdy. - Polik z vypravování pí. Kateřiny Žeflové, rozené Beránkové z Vratislav č. 15. Památné toto místo ochraňovali i zelenohorští Sternberkové a z růsy k sv. Vojtěchu vyzdvihli a vše českým pabronem (fresky na zdi) pěknou kapličku počátkem XVII století. - Současně vybudována hájenka a za hájenku usanoven Jakub Fachuda. - Poněvadž v nejbližším okolí nebylo možné dokopati se pitné

1680-83

= 176. =

vody, nařídil krajský hejtman Zelené Hory, Daniel Arnošt Bohonek, v roce 1724 postavil samospádový vodovod od Dobré Vody k hájence svatovojtěšské. - Na vodovod použilo vyvolaných kmennů z borovic. Kolem roku 1754 opravil Benito vodovod ředitel panský Seifrid; - postavil pavilon a novou kašnu, do které byly pouštěny byla voda. - V kašně této náhodně se v lehni době vykoupal nějakými neduhami pronásledovaný muž, který při seřazeném uždravil. - Na lečivost vody upozorněn byl tehdejší ředitel panský Josef Brosche, Brož, který nechal vodu vyzkoušet a na podkladě její lečivosti, započalo v roce 1827 se stavbou lázní. Zebyly rozsahem veliké na tuhlo dobu, vidno z toho, že měly 120 van a stejně mnoho pokojíků, rozsáhlé buchyně a sklepy. Ve východním traktu byly velké konírny, v západním traktu 2 sály, jeden pro selský lid a druhý pro šlechtu. - V selském sále veselila se vesnická chasa, počínaje pouhým svatovojtěšskou, každě nedělní odpoledne, až do svatej Vánsili (posvícení Havelšké) sem také se sjízděla šlechta v kočárech, se

= 177. =

svou mládeží, aby i oni se veselili v jejich sále, když do obou sálů vyhávala stejná hudba hrající na kruchle a přepážce. - Vypravovali mě moje rodiče, že mládenci platili 1 korunu vstupného a děvčata (sěslák) 20 halérů, a ty šlechtici, že dávali hudebníkům peněz, dosl., - vždykdyž zde byli z Rozmíšalu, Brěznic, Blatné, Lnáři, Oselec, Lažany, Plánice, Žinkov, Zelené Hory, z Hradistě a i ze vzdálených krajů, kteréž nikdo nezvával. - Ale nejen mládi, - k svátkemu Vojtěchu chodili i ženatí a kaubři z okolí zde hráli kuželky, - a i o jiné abrákce zde nebyla nouze. -

Celých 63 let veselili se o nedělních odpolednech losi a děvčata z širokého okolí v lázních a sálech svatovojtěšských a stejně tak dlouho čepoval sam pivo a jiné nápoje šenkýř Josef Bártá z jeho rodinou. -

Na misní hájence toho času sloužil po Vojtěchu Vachudovi, jako běží hájník František Sládek (* v Zahrádce) s pomocnou (Smetalkách).

svoji rodinou, poněvadž služně jeho bylo jen minimálně, dožadoval se na lesmistrů Čihákovi zvýšení. - Týž neměl se rád s najemcem Bárlovou a proto nabídnul Sládkovi, - že muže při hajenské míci na starosti celé lázně i s výčepem a tím, že si přijde na své a bude snáze s rodinou živ. - Po se však nelíbilo Bárlovou, - když by se musel od sv. Vojtěcha skrakovat a hledat životy jinde a proto těsně před zahájením sezóny dne 18 dubna 1890 vznikl požár, který zničil celou výslavbu, mimo slági, které zničil požár o 3 roky dříve. - Tímto počinem zničeno bylo očivení zdejší krajiny, - snad nadosmrť. *

Hechta zelenohorská sice postavila v roce 1891 restauraci nad zachovanými sklepy, ale to co tu dříve bylo, už se sem nevrátilo. Postaven byl zde i kuřelník, aby si zde za nedělního odpoledne brátili milovníci tohoto sporlu chvíli. St pivo se zde čepovalo v každé soutě slárym hajním Františkem Sládkem, anebo když se hrálo divadlo v přírodě. - Posledním šenkýřem zde byl Jan Gregoriades z Víceně, poté už se zde nečepovalo a restaurace sloužila po několik

* Staré mapy nazývají sv. Vojtěšských vrádi se 7. čp. večné hajeny, postavené v roce 1892 - na jaře 1965 rekonstruovaly lesy restauraci a řídili ji m. hajeny. - Prvním hajním instalován p. Brozovský Stanislav.

let za letovisko báňskému inženýru Vějšickému z Plzně. - Pak zde byla po několik let Hajenská škola z Domazlic na praxi, a v nynější době slouží Československému svazu mládeže.

Restauraci postavil slavidel Josef Růžička z Klašbera, - sklep jest dlouhý přes 20 m. a na severním konci jest fasypaná chodba, kam jest vysílená jsem se nedozvěděl. -

Pronámi hajními „Na pouštích“ byli Vachuda Jakub a Vachuda Vojtěch syn, kteří zavoleni byli přígní zelenohorského knížete Františka Paula z Coloredo - Mansfeldu a i pozdější kněžny Vilémíny z Auerspergu. - Za jejich panování zřízeny byly v lese Předníma Chlumci l. zo. „knížecí písiny“, - po nichž bylo možno jeti s koníkem a dvoukolovým kočárem na projížďku. - Proto sem ve volné chvíli zajížděli v svrchu jmenovaní a i pozdější kníže a kněžna Gabriela a Engelbert Ferdinand Auersperg. -

Týsel jsem vypravoval svoji babičku, jak když byla na houbách se spolužáckama z vréeňské školy, děvčaty Vachudovic v poloni u Dobré Vody. Tady houby nasbirali, čistili je v blízkosti studánky a pak si tam na uhlířském placu pekly Brambory. - Zde je zastihla kněžna Vilémína se zámeckýma kondesama, právě když si zohně vybírali pekne upéčené Brambory a pojídali.

Podali jim ze slušnosti několik upečených brambor i s kouskem domácího plátna, aby si o něj očistili brambory. - Oni si brambory vzali, - ale do plátna si je osíraly necháli, - to je příj ještě škoda ušpinil, - to je si obřas o kůru shromu. - Tu pojídání ssále příj opakovali: „To jsme ani nevěděli, jak se si chudí lidé mají dobré. Dalsím hajním byl Josef Barta, který jak v předu napsáno byl posléze lázenkým řešeným. -

Církevním hajním byl František Sládek, pátkým hajním byl Arnold Pavlovský, (svobodný pán z Roznfeldu - šlechtický titul) po něm Sládek Josef, pak Boček Josef, Škovářík Rudolf, Růžička Karel, synový František a nynější hajní Uhlík Josef. Byli však také i výpomocní hajní, kteří u sv. Vojtěcha sloužili a určitou dobu byla také hajovna neosazena, ale o tom se zmínovať nebude. Za zmínku však složí, že v roce 1957 opraven vodovod tím, že mísí do dřevěních bubek dřámy brubky železné. V roce 1940 byla kaple „u sv. Vojtěcha“ ve velmi zuboženém stavu, okna vylucená, střecha dřevá, - věžička na spadnutí, - oltářní obraz sv. Vojtěcha prodeřavělý (dílo slavného mistra

Horčičky.) Na věc poukázal ženský okrašlovací spolek, dopisem krajinského spisovatele Alexandra Berndorfa nepomuckého rodáka Po dohodě s vrčenškým vikářem Václavem Klabouchem, čečovickým řídicím učedlenem Václavem ^{Tobmanem} a osobou pisatele řeckořeckého, sjednána pomoc od okresního hejtmana JUDRA. Josefa Švece, který disponoval určitou peněžní čášskou na úpravení naši domoviny, - opravena byla kaple jež si vyjádala hodně přes sto korun. - Ještě myní v pořadku a bude sloužit věkum a zdejším lidem budou mít svatynku v ústředí, když dojde jísa větře, že v místech těch kázával Blasenecký pašicem Žequita a majitel Dožic, Budislavic, Životice, Chancovice a Dlouhé Vsi u Sušice, - Václav Chancovský, a blvický děkan Vacek Kamenický. - V roce 1947 v jarních měsících uspořádala římsko-katolická diecéze v Českých Budějovicích v rámci svatojánského jubilea (997. - 150 let) 1947 u sv. Vojtěcha veřejnou oslavu, na níž každý účastník mohl shlednat oltářský světec, které sem na místo doverila zvláštní kněžská mise, putující po vlastech Českých a oslavující památku všechno tam, kde světec před 950 lety dlel. -

Slavnost byla hojně navštívěna, celkový dojem byl u všech návštěvníků, - jako by odbyvána byla pouť, - hodně krámu a u kaple vyhrávala Helmova dechovka. Mimo jednotlivých korporací zúčastnili se všichni členové Okresního Národního výboru z oblasti Nepomucké, v čele s předsedou O.N.V. Františkem Klimentem.

Všechny ležící kolem kaple, restaurace a hájenky porostlé starými rozsochačemi borovicemi a stálejšími lipami, vzašlo do Okresní památkové péče a prohlášeno za „chráněné“. V úseku domlo měřicím cca 2 ha nesmí se provádět těžba, z níž vyloučeno ještě do dříví, které vlivem povětrnosti vezme za své, do jsou soušky, polomy, vývraby a p. které se mohou spracovat. Toto krásné lesovisko ještě veřejnosti opomíjeno, ač ještě zde stejně vidět taklik co v jiných krajích se zpravidla ukazuje. Inad turistické znacky, které jsou zde obnovené, dovezout sem v salo krásná miska své chisele a obdivovatele. Bylo by to, - to nejkrásnější radostnictví, pro tento památný kraj. - Žádly k paní Kateřině Šeflové lidové vypravěče, a mě babičce Teresii Šeflové, zapsal A. K. -

= Svadby jindy a mym'. = | 1914. 1961. |

Rozpomeneme-li si na dobu před první světovou válkou, a učinime-li si přirovnání k dnešní době, musíme přiznat, že ve všech směrech a v čemkoliv jeví se veliký rozdíl.

Za příkladu vezměme venkovské veselky, anebo jak se v posledním čase říká svatby. Před rokem 1914 odbyvali se veselky zpravidla v úterý anebo ve čtvrtek, a proto jíž by den předem pekly se v peci koláče, aby se mohly všichni hosté na svatbu pozvat, rádu, s podarovaním jednoho koláče a několika malými koláčky zavázané do bílého ubrousku. - Byla to bílá vrána, když někdo ve vesnici nebyl pozvan. - Zpravidla pozvání byly všichni lidé nevyjímaje obecni chudé. - V pátek se pekly housky a bábovky, v sobotu se zabilo prase, - dělali se jablkové a slámenka a připravilo se maso na pečení, - aby arž se v pondělí upéčou koláče a očepáky, mohlo se také v peci upéci maso na pekařích. - Celý důvěr musel být čisté zameten, všude všechno obileno a barveno nařízeno, - aby žádný z hostů nedělal na nepořádek pomluvu. - Poslední večer před veselkou vyhrávání bylo nevestě či ženichovi t. z. „šlancidlo“, - sesli se všichni svobodní a byly nevestiné a uspořádali dle mýnějšího

Zpísobu t. jz. "Fecírek na rozloučenou," - při němž králi 3 nebo 4 muzikanti a všechna chasa zpívala a hodovala. -

V ranních hodinách předchozího dne oběšel řeřich s nevěstou, všechny své kamarády a kamarádky a i sám je pozvali. - A pak, už to šlo jako na drážku, - připravovalo se slavnostní, pivo a jine' nápoje. - A už přicházeli nejbližší přibuzní. - Po deváté hodině počali se sjíždět kočové s bryčkami, kterých nebylo málo, - snad všechny koňské postavy a vesnice, aby je družička očepila fábory. - Koně byly pěkně vycesané, na ohlavcích mašle, na hřebenech fábory a fabor měl i kocí na bici, - poklice, kšticech a kování bylo vyleštěné, že se v něm člověk viděl. - Než se jelo na svatby museli všichni pojist, - spravidla se požávaly jalovnice nebo páry a svity. - A sed' nastalo so nejhlavnější. - Dívčata se odebrala k nevěstě do malé světnice, řeřich s družbou a smluvním faktorem / řeřichem mezi hosty. - S prostředkovatel mezi řeřichovo a nevěstino družinou jest t. jz. "Žena", proslýk smluvního-faktora. - Ta, když jest nevěsta na odavky obléčena, upozorní družinu řeřichovo, aby si sli nevěstu vykoupit. - Táhoun sedy družba a faktor k ní doverím světničky, - kde pobývá nevěsta se řenou a pozvanými dívčaty a družkou. Blusně zaklepají a smlouvci započne následuj-

jícimi slovy: Milá dívčata, milejší ženu a nejmilejší nevěsto! - Tato myšla jsme poslali vašim řeřichem Františkem M. klerem zmešního dne miní vstoupiti v slav manželský s Mařenkou K. - Povídaj k tomuto obražtu musí být dva a on je sám, jádáme Vás, abyste nám nevěstu propustili, aby chom ji mohly přivésti pánu řeřichovi. - Z podezření světničky ozve se hlas řeřichy a družičky. - Vídáme Vás pánuové milu, že ste se k nám osmělili, nevěstu Vám můžeme dát, ale musíte si tuto vykoupiti. Započunou sedy vykupovat drobnými mincemi, také kulatým plíškem nebo knoflíkem, - hlavně věc když něco na salíř cinká, ale nevěstu vydát nechť. Zádají bankovky, - dávají jim sedy stárečné neplatící, aneb než obyčejně namalované. - Oni však řase jen točí hlavou, že když nedají bankovku velkou, že nevěstu nepovedou. - Táhoun sedy hlouběji do kapsy a když družina nevěsty svolu vydají jim nevěstu, kterou dovedou k připravené a pokryté pokrývce stoliče, kde již jsou připraveni oba rodiče, aby souběžně pojehnali, což faktor řeřich řeřichem připomíná slovy: "Pochálen, bud' pan

Ježíš Kristus! Rodičové moji milí, přichážíme v tuto chvíli, přivadíme Vaše radosti bysle jim požehnali bez bolesti. - Dnes vstoupí ve společné žití bez požehnání však nechť do něj jít, požehnejte jim s Pánem Bohem až na věky věkův amen. -

A sed' přichází k uplatnění funkce družičky, započne následujícím. „Pochválen bud' Pán Ježíš Kristus! - Tak pismo svaté dosvědčuje, když dcera se provdává ještě požehnání rodičů korunou její kráse.

Dobře ještě otcé a matičko své dítě vychovali, alelem i duší krásnou ještě, přece ještě se ji vzdali. Pan řeřich našel v ní poklad, jehož se nechce vzdáti, - má dobré srdce, plnou dlaně, nebojte se ji dát. - Oběma myni řeřejme, společně jejich pouť až v žití šťastné krácejí a nic je nezarmoučí. -

Otec, Syn a Duch svatý, když srdce jejich spojí a vyšší láskou posvěti sy, kdež chtě být svoji. -

Milá Mařenka!

Přicházíš na rozcestí dvou cest, - ta jedna vede od Tvojich mladých let, která se již nikdy nevrátí, sajemní žávojíky skrývá Tvou budoucnost, - jsou pod ním slzy nebo smích, - ode dneška za roky nám do pravdě.

Rodiče Tvöji Te' vychovali a Ty za jejich dobrotu, se jim odměňujes láskou, - dnes vrhaš se do něruče neznaměho muže, kterého jsi si sama vyvolila. - Svornost svatá, - budiž stámi bez přeslání! -

A myni Vám ruce svážou ve vrcenškém kostele u oltáře. - Svážou Vám je bílou štolou, kterou si zvolíte cestu, - „kterou“?

Bud' cesta z kamene, nebo cesta z písečka! - Ta první zajisté pěkná není, prosluť nechovala matička, - vyberte si raději cestičku výši, avšak z písečka, po sebe tam samé růžě kvěsti musí, - a Vý pane řeřichu, vy dobře víte, jaký úkol dnesním dnem na sebe berele. - Vaše panice nevěsta je dobře vychována a flásky od svých rodičů je Vám dárna. - Vý za ní lásku splatíte, - běbaře i někdy zkuste! -

Ner' Vám rodiče požehnají i já Vám požehnám křížkem malým. -

Po dle kraju řídili se o veselkách i zvyky, - v každém kraji také měli družičky jiné říkání. - V oblasti nepomucké měli družičky následující řeč hned po té, když svatebním příspendli myrtu či rozmarijnem s fáforkem bily na chlopeň kabátu. -

Pochválen bud' Pán Ježíš Kristus!

Vidám Vás že všechny napořád, - ať je Vás tu slo a nebo paděsáti, ať je Vás tu sto a nebo dvě, vidáme Vás s panem nevestou obě dve. -

Nejprve pana řeřicha s Panem satikem, - potom pana družbu s panem řečníkem, - a pak všechny vespolek. -

Jen málo, maloučko, aby bylo pomlčeníko, bych já mohla promluvit s panem řeřichem

=188=

a s panem družbou slavíčko.
A vy pane řeřichu lady Vám posílá Vaše
nejmilejší nevěstička, šábeček a kytičku,
co si z doho brojího vyberete: šábeček, kytičku,
anebo Vaši nejmilejší nevěstičku?
řeřich odpoví: všechno napořád!
Družička: To se mi od Vás pane řeřichu velice
libí, že ode mě všecko napořád přijímáte,
a v nicem si nevybíráte!
Gátek pro začátek, kysku na památku,
vše kytice je devaduro kvíči, - ať se Vás ta lásku
chystí a ať Vám trvá až do smrti.
Dej Vám Pán Bůh štěstí a mě ještě věští.
A ty pane družbo, co tu tak smutně stojíste a
na mě hledíte, snad mě o můj zelený běnec
připravit můžete.
Ja když jsem ho chléla miti, musela jsem
si ho dát v Praze ve vinici visi, ne z konvalinky,
ale z pěkných zelených rozmarýnsky. - Dala bych
Vám hubičku, - ale nemám lady stoličku,
až vyjdém před dům, dám Vám jich sedum,
až výjde měsíc, dám Vám jich lisic. - Dej
Vám pán Bůh štěstí a mě ještě věští!
A ty páni svatebčani, nemějte ně v nicem
za kly. - Jestli snad jsem něco zapoměla,
ja se so v Praze neucila, ani po pražských
moslech nechodila. - Kdybych se so byla s
Praze učila a po pražských moslech chodila
vaperové sukničky a papírové štěrňičky
bych byla nosila! - Dej Vám Pán Bůh štěstí
a mě taky.

=189=

Po tomto aktu udělají snoubenci u mohou-
cích a materišké požehnání, - jsou to dojemné
chvíle... A vý faktor (svatbi) koní hosty, kte-
ří chlejí být i účastní oddavek, aby rychle
usadili na povozy, - nejposlednější usedají
z družiny řeřicha a nevěsty a také poslední
mi povozy jsou odváženy do kostela. -
Po každé svatbě je bohatá rodina, vedla
svatební průvod hudba do kostela, a tam
účinkovala, - rovněž tak při zpáteční cestě.
Jinak prospěvovala omladina svatební
písni při cestě tam i zpět. - V kostele odby-
vána slavná mše svatá, při varhaní hudba,
snoubenci dle před hlavním oltářem, před
gváčkou připraveným stupněm. - Oddavač-
ním prostoru při pronesení slova: "Co Bůh
spojil toho člověk nerozdlučuj", - snáší se druž-
ba i dvoužka vymontuje z hlav snoubenců věne-
ček, - a čehož vzniká vertikální pro dobu veselky.
Při zpáteční jízdě, prvé povozy vezou nové manž-
ely s jejich nejbližším průvodcem, brodítci
nevěsty naslupují se příjezd z kostela k
hodování. - Do rohu světnice usedne nevěsta
s řeřichem, - družička s družbou a faktor
se řenou. - Mladenci usednou po pravici, - dív-
čata po levici a k zbyvajícím stolím vstahují
pozvání a přátele! - Zvláštní styl rezervovaný
byl pro ty, které řídili povozy s koňským
sprežením. -

=190.=

Žeby všichni usednou ke stolu a kuchařky přichystají všechny dobroty na sluhujimá se slova faktor, - aby se pomodlil. V dřívějších dobách modlil se s nařeženským nadšením, - ale byli některí, kteří to odbyly následujícími slovy: "K jinému Osce, kde jest mál býc, - ať si jde jist kdo chce." Nejdříve podána polévka z masa, - hovězí srážková, nebo s krenovou omáčkou, - vepřová knedlik zelí, - telecí řízek s bramborovým saládem, - bromě piva, - vína a známé kosolický, byla černá káva, čaj limonády a j. Takmile byli něco pojedli, jakoby svobodním pusem namazal, započali volovat a to už mužikanti, kteří se také už najedli a sedíce v předsíni započali známou svatební: "Prolo jsem se tak mladoučká vdala, - abych dělat nemusela, - muž mě koupil prase a já musím jas se domu jsem se nenadála." - Aniž: "Prolo jsem se tak mladoučká vdala, abych dělat nemusela, - muž mě koupil krávu já musím na krávu, domu jsem se nenadála." ale. - Družbu (mládence) vyprovokují následující písničkov: "Přes kopec, - přes kopec, - že nemá pan družba příklo-příkopek." - a tedy jas provokuje zpěvem družičku: "Uždyt ho má, - vždyt ho má, - vždyt mu ho družička zapí, - zapina. Podobnými písničkami omývají faktora i s jeho prolejškem, "ženou".

=191.=

Písniček v takové společnosti se nedostává, a veseli nemá konec. - Cojdají se koláči malé koláčky a popijí se známé nápoje. - Písnička stihá písničku a každá někoho porospává. - S příchodem večera podává se večeře, která spravidla sestává ze sekáné, aneb šunký "uzeného".
A to už pomaloučku připravují se svatebčané ke odchodu do hospice, - aby si v tamní sale začali. - Dříve však rozdán jest k výslužce, kdekoliv každý svatebčan dostane, t. j. vočepec. - Jest to veliká buchta as 15 cm vysoká prostředkem několikráté makem načítá a povrchu do kulata upravená a různými spletení okrašlena. - Ten to vočepec jest rozhrajen na určité díly a přenesen jest na kulatém podnosu do hodovační světnice. - Kuchařka nesoucí tento vočepec při vstupu zpívá: "Po je pec, - to je pec, upekla něm vočepec."
Aby ty novomanžele měli pláště a aby je v životě nic zlého neposkočilo, - musí druhé kuchařka připravit starší k řádnému řeči se již nehodící nádobí, kde nese v náruči a když vstoupí do svatebního veselí, schválně upadne a to ho rozbije. - A pak už dosaje se se formuje svatební průvod k cestě do sávčenho salu. - Téče krajčí hudba za ní faktor se ženou, družička s družbou, ženich

=192=

s nevěstou a ostatními svatebčany. -
Jest samozřejmě, že kolem jest spousta
diváků z doospělých, a dětí. -
Když v hospodě nikdo náladu nepokazí,
není svatební veselí konce. - Mohly až
být den byl toho přičinou, že rozesly se
svatebčani do svých domovů. -

Snažil jsem se sice jen sbučným způsobem
zachytit to, co jsem prožil a na co se dobré
pamatuje, - detailů bylo však více, ale
že bych musel volit formu jinou, ve které
rozvedena by byla svatba na několik čas-
tí, i v této formě jest venkovská veselka
po shránci regionální, hledaným přínosem. -
Podle vypravované moji maminky, domlu-
vily se (r. 1880.) všechny včadlé ženy a den
před svatbou byla-li z povzdálí nevěsta,
ži pro ni dojeli s fasučinou, přivezli ji
k ženě nebo družičce na noc. - Byla-li z
blízkého okolí, přistáli si a bez ránu
všechny žele vesnice se sesli a rovněž tako-
vým způsobem ji dovezli.

Jestě po roce 1918 se odbíjvaly ty staročeské
svatby, - po roce 1945 a polášť po dom, když
uváděny byly matriční obvody, - vž sverat-
né veselky pomalu, ale jistě zamíkali. -
Dnes, když má příslušné formality dvojice

=193=

snoubenců, jest oázka, třeba jen několika hodin,
a mohou mít svatbu. - Žindy nejdříve se slo-
na faru o prohlášky, - které příslušní duchovní
správce ohlásil po trati neděle za sebou jdoucí. -
Připrave ve čtvrtek být dnu mohla být veselka,
jest-li řeženich neměl osobních povinností vůči
třetí osobě. - Dnes pozvou se jen ti nejbližší pří-
buzní, nechají se odal v místě matričního úřadu,
k tomu určenou osobou. - Potom jsou-li na-
božensky založení zajdou do kostela, - kdež jim
duchovní požehná náboženským sňaskem. -
Snalek se z pravidla odbývá v odpoledních
hodinách, po něm následuje svatební hosti-
na a než vydou správně hvězdičky jest po
veselce. - V nejposlednější době praktikují mno-
ží snoubenci to tak, že třeba odjedou do Prahy
kdež se nechají odal na úřadě a pak se soj-
mi rodiči a příslušními svědky zajdou do
hotelu, kdež ve zvláštní mísnosti odbydou
svatební oběd a s večerou se vráti domu. -

Žindy bývaly svatby klidné, záep jest jiz
vše změněno, jak jsem se snažil vylíčit, -
jen tu a tam v západlejsích vesnicích
vzbývána jest svatba po staročeském způsobu,
kterou sleduje řada kvědavců. -

Tak dovedli si na našem venkově zpří-
jemnit lehá, ten život plný práce, - a oslavit
každou ročně dobu svásky a svatby. -
Bývalo více veselosti srdečnosti a přáteleství.
Je starými ryky odšlo mnoho spěvů, tanec

i hudba a s moderními násroji vniká cizola a chlad. - Sespolečenství je se všechno, nevřeba kolik pracovních sil, jako jindy, kdy jsou pilné ruce člověka všechnu své práci vykonaly. - Čínské žaslane do stroj sám, když sený jednou osobou, a huk stroje zamezuje jakýkoliv hovor, nebo dokonce spívání. - A dnešní hudba a tanec? - Hudba taková, že napodobuje vřiskáni opic a pavianů ze zoologických zahrad, - melodie žádnu. - A tanec? Národní tance se opomijí, - valčík a polku málo kdy hudbe zahráje, - a moderní tance by mnohem v našich starších připadají, jako slápání řeli... -

Zlidi na vesnicích.

Dnešní generace neví, jak naše vesnice a venkovská městečka zaplaveny byly v XIX. a v první čtvrti XX. století Zlidi. - V naší obci jsme sice židovště příslušníky usazeni neměly, ale zaplavovaný jsme byli Zlidi z blízského i vzdáleného okolí. - Tak ve Vrčenii byl žid Zalma, který bydlel ve travíku domku, byl kulhaný a kvůli rukou měl chromovou, a větne ovařanou, figurou byl typický žid s velkým nosem a folklórním dialektem v řeči. - Měl ženu karlickou, byl dobrým obchodníkem a dával lidem zboží na zluky, a proto mnoho lidí k němu do koloniálu chodilo; - nebot' nevěděli, že když dá na úver ženě urok na celý rok má v zlukách vnosu za-

pocítit. - Druhý žid se jmenoval Jindřich Neuman lidově "Najman" zvaný, - ten měl krámek na návsi čp 88 prodával smíšené zboží, tesařil a obchodoval ze zemědělskými výrobky. - Zimní dobu chodil s rancem po vesnicích a prodával co se prodávalo. - Třetí žid byl v čp 102 a jmenoval se Weiskopf lidově "Vajskopf", měl řeznicku a jako zbožný Israélita košeroval maso pro židovské příslušníky, neboť oni nesměli maso pojídat, které nebylo jejich výronu označené za pojívatelné. - Žádny jim neřekl jinak než "Kosheraci" z Vrčeně, když chodili po vesnicích kupovat prasata, a nebo pro hovězího pro výsek v krámu, a nebo pro další kšeft na Přešti. -

V Čížkově lakové byli Zlidi Weiskopfové, kteří chodili s rancem do Čecovic. - Jednou nosil sedací, obojí konfekci, - jindy přišel do vesnice s kořením a p. - Žádny mu jinak neřekl nežli "Sraldoklec" a on na to dobrě slyšel. - Této doby pocházela známá písnička v kraji.

I. Kádej se proc byl bit, - čížkovský slarej žid, - Kádej se proc byl bit, - čížkovský žid. -

II. Uhodil židovku, - polencem do zadku, aby ji sa díra nesvrděla. atd. -

V Dolních bylo židů mnoho, postavili si tam i svoji modlitebnu a žádny z nich nedělal selenskou práci, - kšeftovali po vesnicích a doma žilili pověšenou kořalku, v které mnoho lidí

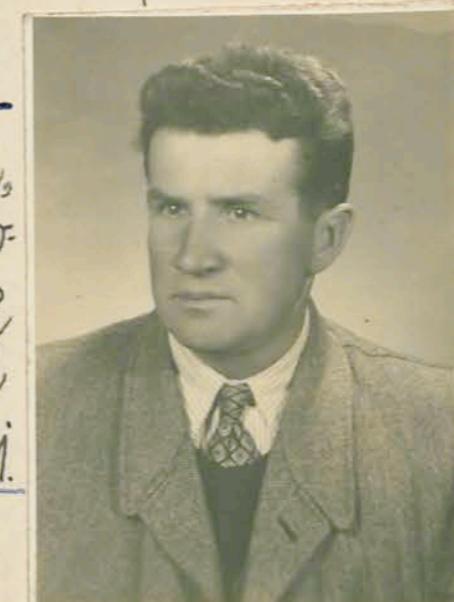
= 196 =

propilo své majetky. - Pověstná zde byla Židovka, "Podovka", lidově žvaná a hlučný židáček, "Mája." - Z Kasejovic, kde byla silná náboženská obec Židovská, chodil k nám kupovat kůže, perly, prach, spáryky a j. Židák "Ludvíček"! - Vzhledem vypadal na hlučáka, byl žravý, - (vzhledem) nikoho nenechal na pokoji a od nějného pohledu byl neustále plsněn. - Chomý dobytek sem chodil nakupovat Emil Raich z Kasejovic a bratři Josef a Eduard Štrickerovi z Nepomuka, nejradiji měli krávy po odelení s teletem, - ale když mu prodávající selce nedal, nevadilo, - uměl dát i pod krávu selce eizí a dobrě všechno odbavovali. - Ž Nepomucki řídě: Herles, Lederer, Fridler, Fischl, Edelstein a j. byli užírana našich lidů. - Většina v předu jmenovaných Židů, když si na našich vesnicích namazala kapsy, odsířovala se do velkoměst. - Jen málo Židů na venkově dočkal se okupace a smí i odsun do koncentračních táborů, - kde v plynových komorách většina Židovských příslušníků přišla o život. - I přes to, že lidé odsbraněno bylo za okupace celé miliony, přece jen na světovém fóru, drží kapitál v rukou a budou neustále manipulovati bujženým mísou a klidem ve světě, - a nestane-li nějaká přibuzbude zase světové Židovstvo komandovati svět. - 19³⁰/₁ 61.

"Oslov"
= k prvnímu dílu. =

Když jsem poprvé usedl ke stolu a stylizoval jsem materiál k tomuto dílu, bylo mě mnohařmi lidmi řečeno, že příběh neplatí za řádné peníze a když jsem prohlásil, že mě o napsání tohoto díla řádný žid obce nepožádal a že toto píši na svou vlastní pěst a žadarmo, velmi se domu divili. - Ve své práci byl jsem i posmíván až konce i sesměšňován, že příběh píší samé hlučnosti. - Předkládám k veřejné kritice těm, kteří přijdu po nás. - Přál bych si jen, aby Osud doprál mě dopsati celé "Dějiny" tak, jak je mám naplánovány. Pravděpodobně budou to ještě asi 2 takové knihy. - Při psaní posledních řádek zatanculo mě na mysl, - abych vlepil do této knihy jako dokumenty, neboť všechno co jsem anebo o čem ložil jsem mi snímky.

J. Horavec

"KULATÉHO" ŽIVOTNÍHO JUDITA BILEA, pětasedmdesátých narozenin se v těchto dnech dožil Augustin Moravec, kronikář z Čecovic. Ani tak vysoký věk mu nebrání zúčastnit se kulturního a společenského dění v obci i okolí a zaznamenávat ho do obecní kroniky, kterou už vede bezmála čtyři desetiletí. Do dalších let mu přejeme hodně pevného zdraví i úspěchů v záslužné práci pro společnost.

Nový život

1.6. 1977

-T-

HA, TY SVATYJ VAVŘINEČKU...

CAT Praha.

= 1939 =

Slavnostní kazatel J. M. Msgr. Bohumil Stašek
uprostřed nadšených poutníků.

Foto Bakalář. Praha.

= Domažlice. =

DOJMY Z LETOŠNÍ NEZAPOMEŇUTELNÉ NÁRODNÍ POUTI U SV. VAVŘINCE NA CHODSKU

Častokrále již se věrní a stateční Chodové přesvědčili o lásce celého národa k nim i k jejich rodnému kraji. To však, co začali v neděli dne 13. srpna, býlo až dosud zajisté jen jejich zbožným přáním, utajeným až na dně jejich srdc: aby totíž o jejich věrnosti, statečnosti, lásce k Bohu a k vlasti přišly se přímo k nim přesvědčiti desítky tisíců Čechů i z jiných krajů najednou. Přání to se letos splnilo do poslední písmenky...

Už od soboty 12. srpna odpoledne byl pečlivě nastudoval. Usmíval se a zřejmě dojat děkoval. A když se po skončení koncertu vrvali návštěvnici znova na náměstí, blížilo se dvacátá hodina, náměstí však bylo lidmi preplněno. Starý ponočný, onen tradiční domažlický ponočný s halapartnou, procházel náměstím a čekal, až povězený věže úderem dvacáté bude provolávat Vavřinečku. Mlhý zahalovaly celý ten úrodný kraj. Mlhou zahalily se i Šumavské hory s Čerchovem a Haltravou. Jako ten chodský lid, který doveď své city skryti pod chmurnou, mlčenlivou tvář.

Nádherné slhoucí slunce však protrhlo mlhavou elounu a ozářilo skrz mohutné stromořadí kříž na věži kostelíka sv. Vavřince, proudy poutníků mohutnely tak, že kolem osmé hodiny nebylo kolem kostelíka již k hnati. Procesi v nádherných chodských krojích přicházela jedno za druhým, Korouhvě, sošky Milostné Matky Boží, nesené družčkami, mizely za zpěvu krásných mariánských písni v kostelíku. Vital je hlas zvonku, jehož kovový zvuk nesl se daleko, do širokých krajů a zalesněných hor...

V devět hodin oznamoval hlas zvonku, že hlavní procesí z Domažlic právě přichází. Za malou chvíli objevil se již ověnčený kočár se spřežením bílých koní. Koně vykartáčované, pestřími fáborovým věncem, jak to jen chodský sedlák dovede. Na kočáku seděl statný Chod. To Chodové si přivázeli sídelního Isanovníka vyselhradského Msgr. Boh. Staška,

Jen s nočleh byla potíž. V informaci kanceláři pracovali plnou parou ve snaze uspokojit každého, ale při nejlepší vůli to nešlo; kdo si nočleh neobjednal pisemně, předem, byl nucen vrátit zavíděk: jen holou slamou v nových kasárnách.

V sobotu večer za slavnostního osvětlení ulic valily se proudy lidí náměstím. I my se nechali tím proudem nést až k Sokolskému domu, kde se konal večer chodských písni Jindřicha Jindřicha. Sál naplněn do posledního místečka, ztichle naslouchalo množství prostým národním písni, mistrně podaným, z nichž zejména uchvátil smíšený sbor. Bouře potlesku pronikala až na ulici. Mušili jsme stisknuti za tento krásný večer rukou mistru Jindřichovi, který koncert

Ponočný dole mu odpovidal a sta lidí ho doprovázejících zdrobě naslouchalo. Jen pomalu se domažlické náměstí prázdnilo. —

Casně ráno jsme se znova vydali do domažlických ulic. A naši jsme je tak plné, jako když jsme je v noci opouštěli. Spali lidé? Ano, spali, ale cosi močeného táhlo poutníky zpět do ulic, po nichž šla jemná mlha. To Chodská země volala!

Zvolna troušily se hlučky cestou k sv. který byl vítán zástupy poutníků.